super fiction

A.E. van VOGT

Soarele subteran

editura VREMEA

A. E. van Vogt

Soarele subteran

Traducere de Silvia Colfescu

Indian Summer of A Pair of Spectacles
1979

1

Fizicianul Grayson auzi de două ori neobişnuitul clinchet sec, în ritm rapid. *Piing... Ping...*

Cam aşa.

Foarte uşor.

Dar ceea ce urmă fu foarte evident. Textul tipărit pe care-l citea se înceţoşă pe loc.

Grayson scutură enervat din cap şi apropie contractul de ochelari. Pe pagină jucau nişte pete.

Oftă, se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii. Când îi deschise, înţelese care era problema.

În fiecare „sticlă” transparentă a ochelarilor săi apăruse câte o crăpătură subţire, orizontală, chiar la nivelul pupilei.

Rămase un pic surprins. Ciudată coincidenţă. Cele două sticle se spărseseră – acum îşi aminti clinchetul şi se gândi că probabil acela fusese momentul – una la o jumătate de secundă de cealaltă. Având un spirit înclinat către statistică, consideră foarte pe scurt probabilitatea unor spargeri atât de apropiate în timp. Cifrele care-i veniră în minte erau atât de astronomice (şi bineînţeles imposibile), încât renunţă la idee.

În linişte, îşi scoase ochelarii stricaţi şi-i puse pe birou. Apoi, prin ceaţă, răscoli într-unul dintre sertare până găsi o rolă de adeziv transparent; era, fireşte, un adeziv de acea calitate perfectă ce se fabrica în *Laboratoarele Haskett,* după norme ştiinţifice specifice. Până acum nu-i trecuse niciodată prin cap să folosească acest adeziv la reparatul ochelarilor şi, evident, nu-l folosea pentru acest scop

neprevăzut decât în aşteptarea unei perechi noi de ochelari, venite de la opticianul lui.

Conform promisiunii înscrise cu litere mărunte pe rola de adeziv, reparaţia dură doar câteva clipe. După care, vârî înapoi rola în sertar, îşi puse ochelarii la loc pe nas, uşa se deschise şi domnişoara Haskett intră.

Ca de obicei, era plină de vitalitate. Zâmbi şi-l întrebă:

— Aveţi un minut liber, domnule doctor Grayson?

Cu aceste cuvinte, rezerva ei de vitalitate luă sfârşit. Se lăsă moale într-un fotoliu. Aştepta, într-o tăcere de moarte.

Grayson o examină pe proprietăreasa *Laboratoarelor Haskett,* privind-o prin ochelari. Şi atunci, îi veni un gând uluitor. Îşi zise că ar trebui să aibă remuşcări din cauza domnişoarei Haskett. Viaţa ei singuratică implora, fără cuvinte, dragoste şi afecţiune. Şi cine ar putea răspunde mai bine acestui apel decât bărbatul pe care ea îl confirmase în postul de şef al oamenilor de ştiinţă, atunci când moştenise *Laboratoarele* răposatei ei mătuşi? Aveau relaţii de lucru, desigur. Munca aceasta îi ocupase domnişoarei Haskett aproape toată viaţa de fiinţă adultă.

Grayson îşi drese glasul, jenat dintr-odată de gândurile ce-i treceau prin minte. În fapt, era atât de absorbit de ce i se întâmplase, încât nu remarcă necuviinţa pe care o săvârşi în momentul acela. Zise:

— Hmm, domnişoară Haskett.

Lucrul de care nu-şi dădu seama fu autoritatea tonului. Ca şi cum el ar fi fost patronul şi ea funcţionara. Şi nici ea nu dădu atenţie faptului sau poate era cu gândul în altă parte. Căci răspunse distrată:

— Da, domnule doctor?

— Cum se numeşte specialistul acela oculist care se ocupă de personalul nostru masculin?

— Burr. Doctorul Aaron Burr.

Grayson dădu din cap. Acum îşi aducea aminte. Impresia lui că era un nume uşor de ţinut minte, se adeverea.

Bineînţeles, o să-l uite iar.

Observă că gândurile i se întorceau spre domnişoara Haskett.

— Ce faceţi în timpul liber? întrebă el.

— Oh… diferite lucruri.

Părea că se însufleţise dintr-odată.

— Citiţi?

— Uneori.

— Mergeţi la cinema?

— Când am ocazia.

Grayson şovăi. Începea să-şi dea seama de ceea ce făcea: îi punea patroanei lui întrebări cu caracter personal. Nu făcuse niciodată aşa ceva. Şi era uimit că o făcea.

În sinea lui începu să dea înapoi. În clipa aceea, domnişoara Haskett i se destăinui:

— Locuiesc într-un complex de clădiri, a căror coproprietară sunt.

Grayson rămase trăsnit de enormitatea acestei informaţii.

— Singură? întrebă el.

O roşeaţă uşoară se ivi în obrajii domnişoarei Haskett. Îşi îndreptă spatele în fotoliul în care stătea. Apoi:

— Singură, răspunse cu hotărâre, iar din momentul acela încetă să-l mai privească în ochi.

Grayson tăcu. Avea simţul dramei, şi al celei reale şi al celei imaginare. Îşi închipuia că ea se smulsese în chip deliberat din cei treizeci şi opt de ani ai ei de timiditate, ca să-i poată mărturisi că posedă condiţia propice unei aventuri, un apartament personal.

Grayson oftă. Era însurat, în chip destul de trist. Nu putea risca să se înşele în analiza lui. Ar fi de-a dreptul ridicol să-şi piardă slujba sau să capete o palmă, sau – şi mai rău – să fie târât în faţa unui comisar utt. Era incapabil să măsoare consecinţele celei din urmă posibilităţi.

Gândind la aceasta, zguduit de *aceasta,* spuse cu

stăruinţă în voce:

— Hmm, domnişoară Haskett, am impresia că mi-am stricat ochelarii. Desigur că nu e nevoie să vă spun că, pentru un bărbat, nimic nu e mai important. Aşa încât, dacă ceea ce voiaţi să-mi spuneţi ar putea să aştepte…

Domnişoara Haskett se ridică:

— Voiam să vorbim despre o comandă. Dar poate să aştepte, spuse ea, însufleţindu-se dintr-odată, plină din nou de vitalitate. Vreţi să-i cer domnişoarei Broman să-i telefoneze doctorului Burr şi să vă aranjeze o întrevedere?

— Ah, mulţumesc, murmură Peter Grayson, doctor în filosofie şi în fizică, vice-preşedinte al *Laboratoarelor Haskett.*

Vorbea cu o voce distrată, fiindcă o privea pe domnişoara Haskett cum se îndreaptă spre uşă. Pentru prima oară, de când lucrau împreună, îi veni ideea că e remarcabil de bine făcută.

Când se închise uşa, tresări un pic. Şi înţelese că a încercat o emoţie interzisă, de tip masculin; şi că ar trebui să aibă o reacţie puternică de vinovăţie.

Dar ce simţea mai presus de orice era teama de a fi descoperit.

Tremurând, rămase stând jos în biroul lui particular din clădirea administraţiei ştiinţifice a *Laboratoarelor Haskett…*

Aşezat la frumosul lui birou personal, de stejar…

Şi începu să se simtă mai bine, căci îşi spunea că nu este, cu adevărat, în pericol. Se gândi că dialogul între el şi domnişoara Haskett trecuse de-acum în acel univers mut al tuturor conversaţiilor uitate – nefiind înregistrate – dintre fiinţele omeneşti.

…Locuieşte singură cu servitorii, cugetă el. Deci nu va vorbi niciodată despre asta.

…şi nici eu, cu toată certitudinea.

Spaima începu să i se risipească.

La urma urmei, pasul lui greşit, de moment, rămăsese

undeva, în urmă şi se îndepărta din ce în ce mai mult în trecut, cu fiece clipă.

Bănuia că ceea ce i se întâmplase avea o legătură cu sticlele crăpate ale ochelarilor, lui.

Posibilitatea i se păru de-a dreptul stupefiantă. S-ar putea oare ca utt-ii să aibă dreptate? La sosirea lor pe pământ, acum patruzeci de ani, fiinţele utt extraumane studiaseră condiţia umană şi diagnosticaseră că masculul uman era vinovat de toate necazurile omenirii.

Din înălţimea totalei lor superiorităţi ştiinţifice, decretară, în consecinţă, că toţi masculii trebuie să ia un anumit drog la pubertate… sau mai târziu. Acest drog îl transforma pe individul masculin într-un miop.

După care opticienii şi alţi profesionişti calificaţi, supunându-se instrucţiunilor fiinţelor utt, îi echipară pe toţi bărbaţii cu ochelari având lentile colorate uşor în roz. Probabil că mai conţineau şi altceva. Căci sticlele acestor ochelari, se spunea, împiedicau particulele infinitezimale ale spectrului vizibil să stimuleze nervul optic masculin.

În afară de obligaţia ca doar femeile să poată fi proprietare ale bunurilor, de anume restricţii de transport şi de faptul că femeile n-aveau dreptul să facă studii ştiinţifice – o interdicţie greu de explicat – acesta fusese singurul amestec al fiinţelor utt în treburile omeneşti.

Ceea ce-l nelinişteа pe Grayson era că, în secret, dăduse la o parte ipoteza utt. Într-un cuvânt, respingea conceptul utt potrivit căruia bărbaţii erau marii vinovaţi ai frământatei istorii a pământului. Începuse chiar să se îndoiască de istoria aceasta. Toate îi păreau trase de păr. Şi un fel de înşelătorie.

Dintr-odată, nu mai fu atât de sigur.

Se gândea încă la asta, când domnişoara Haskett bătu discret şi intră. Se întâmplă atunci un lucru regretabil. Fără îndoială că ea îi dădea amănunte despre întrevederea cu doctorul, dar Grayson nu-i auzi decât sunetul vocii şi

niciunul dintre cuvinte.

Necazul lui era că fusese intens absorbit în contemplarea ei, observând că era, să spunem drept, o femeie foarte frumuşică. Total captivat, o privi cum părăseşte încăperea. Şi doar după plecarea ei se gândi, cu o tresărire: Ce-a zis?

Îl luă frica. Situaţia pe care o crezuse rezolvată avea un efect anex nebănuit, care ar putea – după cât se părea – să se repete la fiecare contact vizual.

Îşi spuse că, desigur, era puţin cam bătrân pentru genul ăsta de lucruri.

Înţelegând aceasta, rămase o clipă cu creierul golit de gânduri. Încetul cu încetul, îl apucă o curiozitate privitoare la el însuşi. Dintr-un motiv pervers, de ani de zile nu-l mai privise pe Peter Grayson. Motivul era o oglindă de pe peretele biroului său, în spatele lui, în care cei pe care-i invita în sanctuarul său puteau să se privească pe furiş, în timp ce discutau cu el despre treburile laboratorului.

Grayson se amuzase întotdeauna de felul în care cumpărătorii produselor Haskett par ca hipnotizaţi de imaginea lor din oglindă. Tulburaţi astfel, ei acceptau deseori contracte favorabile companiei. (Justifica perfecţionarea progresivă a metodei prin aceea că el, personal, nu câştiga nimic din asta.)

Era atât de convins de eficacitatea metodei, încât trata fiecare caz ca pe o adevărată şedinţă de hipnotism. Întrebuinţând cuvinte simple. Repetându-le des.

Era oare hipnoză? Imposibil de dovedit. Dar aşa credea.

Omul care joacă asemenea jocuri cu alte făpturi, îşi zisese adesea Grayson, trebuie să se situeze deasupra unei fascinaţii personale provocate de ceea ce arăta oglinda.

Deci nu se uita niciodată în ea.

Chiar acasă, când se rădea, evita să-şi privească întregul figurii.

Acum, încetişor, Grayson pivotă în fotoliu până când ajunse cu faţa spre oglindă. Văzându-şi reflexul, se

cutremură. Dar se strădui să reziste.

Examina un corp masculin deşelat, de cincizeci şi trei de ani. Observă că figura îi dădea la iveală vârsta. Tâmplele îi încărunţeau. Avea riduri pe frunte şi altele, foarte subţiri, pe obraji.

Îi păreau un trup şi o faţă cărora le mai rămâneau încă destul de puţini ani pentru… pentru orice.

Ajungând la această concluzie negativă, Grayson gândi că avea o soluţie foarte simplă. Trebuia să evite s-o vadă pe domnişoara Haskett, în special, şi poate pe orice femeie, atâta vreme cât n-o să capete noii ochelari.

Mulţumit, o chemă prin interfon pe secretara domnişoarei Haskett.

— Hmm, domnişoară Broman, aţi putea să-mi repetaţi informaţia în legătură cu întâlnirea mea cu doctorul Burr? Mă tem că mi-a ieşit din minte.

Spre marea lui uşurare, vocea secretarei se auzi limpede, declarând că întâlnirea fusese fixată a doua zi la prânz.

După ce transmise această preţioasă informaţie, domnişoara Broman adăugă cu vioiciune:

— Şi, domnule doctor Grayson, încă ceva… Se întrerupse.

— Da? făcu Grayson.

— Ah, da, asta e, murmură secretara ca pentru sine, apoi: domnişoara Haskett m-a rugat să vă spun că adresa apartamentului ei este Mendelian Drive 1818.

O tăcere lungă. În sfârşit:

— Ah, domnişoară Broman, aranjaţi în aşa fel încât să-mi anulaţi întâlnirile de astăzi. Şi spune-i domnişoarei Haskett că n-o să fiu aici după-amiază. Când o să plec o să ies pe uşa din spate.

Închise interfonul. După un moment, se felicită că-şi păstrase sângele rece. Pentru că, în primul rând, hotărâse atât de prompt să se ducă acasă şi, în al doilea rând, pentru că, ieşind prin spate, va evita să treacă prin faţa biroului domnişoarei Haskett.

În autobuz – asta era una dintre restricţiile de transport, bărbaţii n-aveau dreptul să conducă, automobilul fiind considerat de către utt-i ca un instrument generator de violenţă – îşi dădu seama cu tristeţe că situaţia lui nu era bună deloc. Îi răsuna fără încetare în auz suavitatea feminină de care era impregnată vocea domnişoarei Broman când îi dăduse adresa domnişoarei Haskett.

Mai rămânea o speranţă, îşi zise el. Odată ochelarii reparaţi, facultatea sa de a percepe o voce feminină cu o asemenea sensibilitate va fi, probabil, şi ea corectată.

Într-un cuvânt, va înceta să mai fie vulnerabil în faţa nebuniei nebănuite care, acum înţelegea, îi rămăsese ascunsă sub piele, chiar nebunia aceea pe care fiinţele utt o observaseră cu perspicacitate la masculii umani, atunci, când sosiseră pe pământ.

2

Mila nu era acasă când se întoarse Grayson. Aceasta îl surprinse oarecum. Fără să ştie prea bine de ce, îşi închipuise întotdeauna că, precum spunea ea, nu ieşea niciodată în oraş în timpul zilei.

Se gândi că se dusese, poate, după cumpărături. Judecând că această explicaţie e satisfăcătoare, îndepărtă dintre preocupările lui orice consideraţie privitoare la activităţile soţiei.

Se duse drept în camera lui. Îşi puse ochelarii în sertarul noptierei şi se lungi pe pat.

Legea utt îl obliga pe bărbat să poarte ochelarii chiar şi în pat, dar era evident că, folosind o pereche de lentile crăpate, n-ar realiza decât noi încurcături.

Lucru uimitor, reuşi să adoarmă. Se trezi simţind că o uşă îndepărtată se deschisese şi apoi se închisese. Mila, presupuse el. Apoi coborî tăcerea. O văzu în gând cum priveşte pălăria şi bastonul lăsate în vestibul şi cum îşi dă seama că el era acasă.

Îşi închipui prima ei reacţie neplăcută în faţa acestei dovezi a prezenţei lui. Dar trecu o oră înainte ca uşa camerei să se deschidă şi ca o femeie destul de înaltă, dar uşor încovoiată, care-i era nevastă de peste treizeci de ani, să intre şi să se aplece asupră-i.

— Ce s-a mai întâmplat *iar? î*ntrebă cu vocea ei agresivă.

Trecuseră aproape opt ani de când nu mai fusese bolnav şi douăzeci şi doi de când rămăsese acasă, fiind rănit la şold în urma unei căderi grave… şi în ambele cazuri stătuse

la pat exact o zi. Totuşi, îşi dădea seama că, pentru ea, anii scurşi nu însemnau nimic pe lângă suferinţele morale pe care le îndurase ca urmare a prezenţei lui inoportune în timpul acestor două episoade de douăzeci şi patru de ore.

Grayson oftă. Pentru prima oară întrezări efectul uriaş produs asupra soţiilor de către hotărârea utt-ilor în privinţa bărbaţilor. Când bărbatul fusese desemnat ca vinovat de toate relele pământului, fiecare femeie măritată devenise o autoritate de necontestat.

În grabă, Grayson povesti despre accidentul ochelarilor lui. Tocmai deschidea gura ca să-i descrie cum îi reparase provizoriu, când percepu un miros chimic puternic. Strâmbă din nas cu oarecare dezgust.

— Ce mai e şi asta? întrebă el.

Niciun răspuns. Apoi se întâmplă un fapt uluitor. Silueta înceţoşată care îl domina se prăbuşi lângă pat. Grayson distingea detaliile cu greu, dar avea impresia netă că nevastă-sa căzuse în genunchi.

Iar mirosul devenea din ce în ce mai puternic, dacă mai era posibil aşa ceva. Grayson se ridică în capul oaselor.

— Mila! Ce ai?

— Nu-mi face rău! şopti ea.

Ceea ce îi tăie pe loc orice reacţie imediată lui Grayson – dorinţa de a sări din pat, tulburarea, ideea că trebuie să-i vină urgent în ajutor, căci se petrecea ceva ciudat – fu certitudinea indiscutabilă că mirosul era cel al unui corp omenesc.

Al Milei!

O explicaţie răsări din amintirile primelor lui experienţe de laborator, pe animale. De mai multe ori, câte o femelă în călduri îl incomodase în chip foarte neplăcut. În aşa fel încât, în cele din urmă, înţelegând că emanaţiile glandelor erau mult prea puternice pentru sensibilitatea mirosului său, îşi abandonase interesul iniţial pentru biologie şi se cufundase în lumea obiectivă a fizicii.

Mirosul de-acum era ca duhorile animale de pe atunci… O femelă într-o stare de profundă stimulare sexuală.

Se întoarse la loc pe pat… Vede că nu port ochelarii care-l domesticesc pe bărbat, se gândi el.

Cum creierul îi lucra în continuare cu rapiditate, stătu în aşteptare, pentru că era curios. Apoi aşteptă pentru că, dacă-i spunea adevărul după o asemenea întârziere, cine ştie ce stare de nebunie ar apuca-o.

În mod vag, îşi aminti de teoria privitoare la aceste probleme. Potrivit legendei, la câteva minute după ce bărbatul îşi scotea ochelarii, efectul lor dispărea. Incidentul din biroul domnişoarei Haskett dovedise, desigur, acest lucru.

Putea presupune, fireşte, că ochelarii cu sticlele crăpate echivalau cu lipsa totală a ochelarilor…

După primele minute – tot potrivit legendei – un bărbat fără ochelari devenea din ce în ce mai agresiv, iraţional, capabil de violenţă.

În ochii Milei, după o după-amiază întreagă fără ochelari (aşa cum credea ea), el trebuie să fi ajuns în ultimul stadiu al nebuniei masculine.

Grayson rămase trăsnit înţelegând în ce măsură femeile de altădată reacţionaseră probabil în faţa bărbaţilor lor.

Pe când aceste gânduri rapide îi treceau prin minte, unul după altul, femeia de lângă pat ridică din nou vocea, de-abia suflând:

— Ce vrei să fac? O să fac tot ce vrei. Dar nu-mi face vreun rău.

— Fă o baie, ordonă Grayson strâmbând din nou din nas, şi bineînţeles că n-o să ţi se întâmple nimic rău atâta vreme cât… (Şovăi, oarecum surprins de propria lui îndrăzneală, dar cuvintele îi veniră totuşi pe buze!) Atâta vreme cât o să faci ce-ţi spun eu.

Ea se ridică iute.

— Mă-ntorc imediat, mormăi.

În timp ce se îndrepta spre uşă, se clătina pe picioare. Dar ajunse totuşi până acolo. Un moment destul de lung, lumina vie de pe coridor se filtră înăuntru, în timp ce ea ţinea uşa deschisă. Apoi uşa se închise.

Camera Milei era în partea cealaltă a casei.

Aşa hotărâse ea cu câţiva ani înainte. Din cauza distanţei, era destul de greu să-ţi dai seama la care robinet umbla… Oare se spăla pe faţă sau făcea un duş?

În urma dialogului lor şi ascultând uşorul zgomot al apei, Grayson deduse că face baie. De asemenea, mai presupuse şi că ea va avea răgazul necesar să-şi vină în fire. Îşi aminti – şi inima i se strânse – că o femeie poate să ceară imediat ajutor, dacă se simte ameninţată de un bărbat.

Cu toate acestea, când uşa camerei lui se dădu iar în lături, nu prea ştia în ce stare de spirit s-o fi găsind Mila. Era în halat; putu să discearnă acest lucru, cu toată vederea lui slabă. Dar… restul nu era deloc clar.

Ea se apropie de pat, îşi scoase capotul şi se lungi, goală, alături de el. Timp de o clipă nesfârşită, el rămase înţepenit de uimire. Apoi simţi că, în mod automat, rezistă, se închide într-o carapace.

Femeia asta nu provoca nicio reacţie în el. Treizeci de ani de dominare îi întăriseră muşchii în jurul inimii şi făcuseră să-i răsară un bulgăre de gheaţă în pântece. Grayson fu oarecum mirat de intensitatea rezistenţei lui. În mod normal, nu resimţea senzaţii atât de puternice. Recunoscu că, pentru prima oară, avea conştiinţa propriilor lui sentimente.

Aş putea probabil s-o strâng de gât pe creatura asta, se gândi cu tristeţe.

Faptul îl şocă. Violenţa masculină există cu adevărat, recunoscu el.

Îşi aduse aminte în mod vag trecutul lor sexual. De mai multe ori pe an, Mila ieşea în oraş cu anumite prietene şi atunci se îmbătau cu toatele. În nopţile acelea, către orele

două, creatură obscenă la marginea vomei, dădea buzna în camera soţului ei şi-i cerea imperios să îndeplinească actul sexual.

Fireşte şi chiar cu multă grabă, se înclinase întotdeauna în faţa voinţei ei, în timp ce ea râdea, râgâia şi uneori îl scuipa în faţă.

Dimineaţa sau mai curând în seara ce urma acestui circ, când el se întorcea de la muncă, ea părea să nu păstreze nicio amintire despre incident.

Dar el nu o dorea în momentele acelea şi nu o dorea nici în prezent.

— Rosie ţi-a spus când o să fie gata cina? întrebă scurt Grayson.

— Zice că putem merge la masă când vrem, murmură o voce mică lângă el.

— Ah, făcu Grayson.

Rămase întins o bucată bună de vreme, adunându-şi curajul. Apoi se ridică, aprinse lumina, înconjură patul ca să-şi ia ochelarii din sertarul noptierei, îi puse pe nas şi se îndreptă către uşă.

Acolo se opri şi se întoarse.

— Ai face mai bine să te-mbraci şi să vii la cină, mormăi el.

Şi ieşi.

3

Când luară loc la masă, figura Milei, slabă, uşor ridată şi cu tenul spălăcit, era roşie ca focul.

O vreme stătu cu privirea aţintită în farfurie, fără să se uite la soţul ei. El rămase puţin dezamăgit. Nu se temea să-şi mărturisească, în sinea lui, că era curios.

Înţelese că, de fapt, neştiinţa lui în privinţa judecăţii fiinţelor utt era fantastică şi lucrul nu-i plăcea deloc; avea nevoie de informaţii pe care să-şi bazeze propriile concluzii.

În aparenţă, felul în care se purta şi gândea, dădea în mod superficial de înţeles că bărbaţii cauzaseră într-adevăr toate relele istoriei. Pentru că, puţin după sosirea pe pământ a fiinţelor utt, femeile se schimbaseră.

O femeie măritată, pe care soţul nu o hărţuia cu dorinţe, era… în chip firesc… puţin interesată de actul sexual. Dacă te luai după ce spuneau unii vânzători ambulanţi, existau şi excepţii. Dar situaţia normală era de o uniformitate de-a dreptul posomorâtă. În general, o soţie avea un copil sau doi, nu mai mult. Dat fiind că numai femeile aveau dreptul să posede bunuri, soţiile trăiau în îndestulare. Cum Grayson aducea acasă un salariu bun, pe care, potrivit legii, i-l înmâna în întregime, soţia avea o menajeră şi, când se simţea nevoia, încă o femeie cu ziua. Hainele ei erau întotdeauna elegante, casa curată şi ea însăşi cât se poate de îngrijită. Sănătoasă, echilibrată, plină de bun-simţ, era încarnarea unei fiinţe umane de înalt nivel.

În afară de un amănunt. Se observase, pe plan universal, că soţiile obişnuite se mâniau mult mai repede de când cu

venirea utt-ilor decât înainte. Acum, ele se simţeau cu adevărat libere să-şi exprime această mânie.

Drăguţă, curată, elegantă, muncitoare, castă în mod firesc… dar mânioasă… Era singurul element tulburător într-o lume în care bărbaţii erau muncitori, liniştiţi, curaţi şi menţinuţi în stare de apatie sexuală printr-o metodă fiziologică, devenită o lege a planetei. Pentru un motiv necunoscut, bărbaţii astfel condiţionaţi nu se înfuriau niciodată.

Grayson era în acest punct al amintirilor când un sunet, la celălalt capăt al mesei, îl abătu din gândurile sale. Tresări. Îşi văzu soţia fulgerându-l din priviri. Ea întrebă scurt:

— De ce nu-ţi purtai ochelarii în camera ta?

El îi explică despre riscul de a strica de tot sticlele crăpate.

— Dar, bineînţeles, sfârşi el, am stat cu ochii închişi. În acest fel am avut grijă să nu-mi distrug echilibrul intern.

— Ah!

Roşeaţa Milei se mai şterse un pic. Ea strânse buzele. Era vechiul semnal al izbucnirii neîntârziate a unei erupţii. El vorbi iute, începând să prevină explozia:

— Ceea ce ai făcut tu spune multe despre raporturile între bărbaţi şi femei dinaintea venirii utt-ilor.

Furia Milei se calmă vizibil când răspunse:

— Ce vrei să spui?

— Evident, femeile se dădeau bărbaţilor din frică.

— Ce tot spui?

Asprimea îi revenise în voce. El rămase uimit de asta. Era oare posibil… Încerca ea să se prefacă? Era posibil… să fi uitat?

Uitarea. Vidul… vechea ei metodă. Ca şi cum nu se întâmplase nimic… Desigur, se gândi el, asta trebuie să fie.

Totuşi, se simţea în continuare plin de curiozitate şi interesat, şi în consecinţă frustrat.

— Nu-ţi mai e frică? întrebă el.

Timp de un lung moment, atunci, ea avu expresia indiscutabilă a unei persoane care pretinde… da, să nege. Apoi:

— E foarte bizar ceea ce s-a petrecut, murmură ea, cu privirea pierdută în depărtări. Cred că ar trebui să mă duc să-l consult pe doctorul Austin.

Grayson reflectă că teroarea poate avea un profund efect fiziologic. În corelare cu şocul, fără îndoială – globulele albe dau pe dinafară din sânge şi trebuie să se fixeze pe undeva.

— M-am trezit dintr-odată într-o stare de slăbiciune, supusă halucinaţiilor. Poţi să-ţi închipui, continuă ea cu un mic râs batjocoritor, că realmente am crezut că mă văd pe mine însămi dezbrăcându-mă, făcând baie şi venind în camera ta, complet goală! (Râse iar, cu o mică ridicare furioasă din umeri). Fără îndoială, un regres spre vremurile când eram însărcinată. La urma urmei, avem doi copii şi motivele noastre de a ne împerechea au dispărut de douăzeci şi cinci de ani.

Veni rândul lui Grayson să-şi piardă privirea în depărtări. Aşadar, va apărea uitarea.

Ce lume uimitoare. Pe timpul logodnei lor se ţinuse după el ca o obsedată sexuală. Vitalitatea de care dădea dovadă promitea că apatia lui forţată va fi complet depăşită de poftele nesăţioase ale Milei. Înainte de nuntă îl obliga să aibă raporturi şi de trei ori pe zi. Apoi…

Două zile după ceremonia care, potrivit legii utt, îi lega pe vecie, Mila îi dăduse de înţeles că instituţia căsătoriei e făcută ca să-ţi dea o companie şi copii. Aşezat la masă, Grayson gândi că, probabil, femeile mai blânde, ca domnişoara Haskett, pierdeau competiţia căsătoriei pentru că erau incapabile de acea nebunească intensitate preconjugală, care-i zdrobea în întregime pe bărbaţii asupra cărora se revărsa.

Era prea devreme ca să ia o decizie cu privire la acest subiect. Totuşi simţea confuz că ceva se oţeleşte înăuntrul lui, ceva care era, mai mult sau mai puţin, o hotărâre. Această oţelire o îndepărta pe Mila din viaţa lui.

După cină, Grayson se întoarse la culcare şi fantasmele sale i-o aduseră în faţa ochilor pe domnişoara Haskett, dedându-se la diferite manevre erotice. Cel mai important lucru era ideea că nu-l pândeşte niciun pericol. Adică niciun risc să fie descoperit.

Spre ora şapte nu mai avu răbdare să stea în pat. Se îmbrăcă şi se întoarse în salon. Nevastă-sa stătea într-un fotoliu, cu ochelarii pe vârful nasului şi împletea încă unul dintre interminabilele pulovere cu care îl încotoşmăna pe Mart, ce-şi făcea studiile la universitate.

— Hmm, Mila, zise Grayson.

Ea nu-şi ridică ochii, nu răspunse. Ceea ce era normal, pentru ea. Aproape în tot timpul vieţii lor conjugale îşi tratase soţul cu indiferenţă şi, în mod clar, n-avea să-şi schimbe acum atitudinea.

— Mă duc să dau o raită prin jur, zise el. Poate ţi-ar plăcea să vii cu mine.

Era ultima lui speranţă să învingă impulsul ce-l împingea automat spre ceea ce nu putea fi altceva decât o aventură interzisă.

Ceva neobişnuit trebuie să se fi petrecut între ei, căci Mila îşi ridică ochii.

— De ce naiba? se miră ea. Ce vrea să însemne asta? Unde te duci?

— Să fac o plimbare.

— Ah? Nu, mulţumesc.

Răspunsul o mulţumi probabil, căci se puse iarăşi pe împletit. Ultima imagine pe care o avu privind înapoi, fu tabloul Milei legănându-se uşor în fotoliul ei balansoar.

Ajuns afară, Grayson privi în dreapta şi în stânga străzii luminate. Aerul era proaspăt, înviorător. O luă la picior, cu

paşii din ce în ce mai siguri. Un autobuz se opri la colţ şi cum ştia unde voia să ajungă, sări în el, fără să se gândească temeinic la ce avea să urmeze.

Îi telefonă domnişoarei Haskett de la magazinul din colţul Mendelian Drive.

— Am trecut din întâmplare prin cartier, spuse el, şi mă întreb dacă aţi accepta să veniţi să luaţi o cafea cu mine.

I se păru că discerne o gâfâială în vocea domnişoarei Haskett.

— Dar… dar sigur, domnule Grayson, da, cu plăcere, eu… De ce nu urcaţi dumneavoastră la mine? zise ea, dintr-odată mai calmă. Îi spun Joanne-i să facă o cafea. Nu, o fac eu însămi. Veniţi prin uşa laterală.

Îi indică drumul. Iar când ajunse acolo, nimeri imediat, deşi ansamblul clădirii era foarte întins. Copaci. O lumină difuză şi o veritabilă uşiţă secretă. Un loc de trecere ideal pentru vizite. De acolo de unde stătea Grayson, pe treptele din faţa numărului 1818, nu putea vedea intrările apartamentelor vecine.

Sună foarte scurt şi i se răspunse instantaneu. Uşa se deschise. O viziune în alb apăru în prag.

— Ce amabil să treceţi să mă vedeţi, domnule Grayson, spuse scânteietoarea tânără.

Grayson clipi din ochi. I se păru că ea se schimbase foarte rapid după telefonul lui. Sau el se înşelase de la un capăt la altul.

— Voiaţi să ieşiţi? întrebă el.

— O, nu, dar mă îmbrac întotdeauna seara, doar pentru mine.

Deschise mai larg uşa şi el intră.

Băură cafeaua. Se lăsă tăcerea. Ea era aşezată pe canapea, cu ceaşca goală în mână. Fusta lungă a rochiei îi era trasă pudic pe piciorul cel mai apropiat de Grayson. El îşi puse ceaşca şi farfurioara pe măsuţa joasă şi respiră adânc. Era momentul să plece sau să acţioneze.

Inima îi bătea; simţea că se înroşeşte. Vederea i se înceţoşă în spatele ochelarilor cârpiţi. Recunoştea, în ciuda dorinţei lui, că bărbaţii sunt într-adevăr nişte ticăloşi, căci se afla clar într-o stare de dorinţă furibundă.

Brusc, îl apucă ruşinea. Se ridică stângaci.

— Hmm… Hmm, domnişoară Haskett, ţin să vă mulţumesc pentru această delicioasă…

În clipa aceasta, ceaşca domnişoarei Haskett scoase un clinchet zgomotos. O pusese jos cu un gest atât de rapid, încât lovise masa şi ceaşca se rostogolise pe marginea farfuriei.

Zgomotul porţelanului răsună cu o sonoritate neobişnuită în liniştea grea. Maşinal, bărbatul şi femeia se aplecară să îndrepte ceaşca. Astfel că Grayson atinse uşor cu capul părul domnişoarei Haskett. Nu era un contact fizic în adevărata accepţiune a cuvântului. Dar, în tot timpul vieţii lui de adult, nu atinsese niciodată decât o singură femeie, Mila. Şi ea făcuse din lucrul acesta un asemenea chin… şi atât de rar, încât, cu adevărat, el nu mai voia s-o atingă.

În această ciudată realitate psihică a lucrurilor, trecuseră în fapt câteva decenii de când nu se aflase în preajma unei femei dezirabile. Întinse mâna către ea, mai-mai să răstoarne iarăşi ceaşca, dar îi prinse degetele. Apoi o ridică în picioare şi o trase în lungul mesei.

Masa era lungă, vai! Când domnişoara Haskett se apropie de colţ, el îşi recăpătase simţul realităţii. Îşi dădea seama de ceea ce făcea. O lăsă. Cu un oftat, se trase înapoi.

— Absolut încântător, bombăni el lugubru, dar cred că aş face mai bine…

Domnişoara Haskett înconjurase, în sfârşit, masa joasă. Ajungând lângă el, făcu un gest greşit coordonat ca să-l ia de braţ şi i se agăţă de mânecă. Gâfâi:

— Ah, dar trebuie să vizitaţi şi restul apartamentului.

Încet, în timp ce vizita continua, cu infimele distanţe ce

trebuiau parcurse, Grayson deveni mai rezervat. Din multe puncte de vedere el era o fiinţă cu supreme capacităţi de analiză. Considera această plimbare ca pe un gest de bunăvoinţă din partea domnişoarei Haskett. Examinară budoarul foarte feminin, plin de nimicuri drăgălaşe. Cu volubilitate, ea îi explică nişte lucruri pe care Grayson nu le auzi, pentru că în timpul acesta îşi făcea curaj. Ea îl conduse într-o imensă cameră de baie. După cât se părea, existau şi aici detalii speciale care impuneau domnişoarei Haskett să continue sporovăială. De data aceasta, un gând hoinar trecu prin mintea fizicianului, ideea că această făptură mică şi tristă îşi hărăzise toate veniturile mobilării şi decorării unei locuinţe frumoase. Cu toate acestea, tot nu auzea care erau dispozitivele speciale. Era vorba de un sistem original de a menţine temperatura apei din cadă în funcţie de gradul exact de temperatură corporală a persoanei care făcea baie… aceasta fu tot ce înţelese.

Dar nu era decât un amănunt… Şi uită repede de el, când vizita ghidată luă sfârşit în faţa unei uşi închise. Grayson nu-şi aminti niciodată prea bine, mai apoi, cine deschisese uşa aceasta. Se repezise el, galant, supunându-se regulilor de bună purtare? Sau rămăsese împietrit în clipa aceea, preocupat de ideea lui fixă?

Oricum ar fi fost, uşa fu deschisă. Dădea într-un dormitor. Mare. Şi, de altfel, costisitor decorat. Îi dădu impresia de atmosferă feminină gingaşă. Un pat imens, cu un căpătâi special aranjat, conţinând cărţi, radio, iar la picioare (pe toată lăţimea şi înălţimea) un televizor gigantic în culori, încastrat, cu ecran total panoramic.

Stăteau în picioare lângă pat şi domnişoara Haskett explica… ceva. Grayson întoarse capul şi se uită la ea. Nu zise nimic. Îşi fixă privirea cam la doi centimetri deasupra ochilor ei. Şi rămase cu ea acolo..

Dintr-odată, ochii domnişoarei Haskett – albaştri, observă el, plecându-şi-i o clipă pe ai lui – clipiră. Vocea ei, până

atunci ca un zumzet necontenit, tăcu.

— Unde-i întrerupătorul? întrebă Grayson în tăcerea care se lăsă subit.

— Se poate stinge din pat, şopti domnişoara Haskett, sau de… de-acolo.

Arătă cu degetul.

— Îmi daţi voie? întrebă Grayson.

— Vreţi să stingeţi?

Vorbea tot *sotto voce*[1].

— Da.

— De-acolo, repetă ea, iar glasul ei căpătă un sunet mai ascuţit şi puţintel înspăimântat.

[1] Cu voce joasă.

4

Câteva minute mai târziu...

Simţind lângă el, în întuneric, trupul gol al domnişoarei Haskett, Grayson fu fascinat. Clipele se scurseră, una după alta. Pe pielea lui alunecă altă piele. Pe buzele lui se apăsară alte buze. Totul era ideal. Momentele deveniră secunde, secundele minute, iar Grayson îşi zise că domnişoara Haskett făcea parte ea însăşi dintr-o categorie aparte. În plus, îl accepta fără rezerve vizibile. Ceea ce, trebuia să recunoască, dovedea destulă indulgenţă din partea ei. La urma urmei, ea îi oferea un trup gata de dragoste, zvelt, dar bine făcut şi frumos. În schimb, el o obliga să accepte un corp slăbănog, aproape descărnat şi un chip îmbătrânit. Figura era, din fericire, ascunsă în penumbra din cameră. Cu toate acestea, ea ştia desigur cum e el în realitate şi se mulţumea cu atât.

Vru să-i exprime recunoştinţa lui pentru atâta bunăvoinţă. Ca să facă aceasta, îşi desprinse buzele de ale ei. Intenţia lui era ca această perioadă între sărutări să rămână extrem de scurtă; de fapt, doar timpul necesar cât să pronunţe câteva cuvinte amabile care, credea el, ar fi potrivite împrejurărilor.

Momentan, se întrerupse ca să formuleze aceste cuvinte. Şi, cum avea întotdeauna mare grijă să se exprime într-un limbaj pur, momentul se prelungi. Brusc, cu un sentiment de oroare, îşi dădu seama că recunoştinţa îl abătuse de la ceea ce făcea şi că era pe cale să-şi piardă orice posibilitate de a îndeplini actul. Disperând imediat, luptă să salveze

situaţia. Curând nu mai avu nicio îndoială. Era de-a dreptul o luptă.

— Ce e? şopti domnişoara Haskett.

Ce putea spune? Ca să zicem aşa, stricase totul lăsându-şi spiritul să stăruie asupra unei supărătoare realităţi: nu mai era tânăr.

Dedându-se acestor reflecţii dezastruoase, Grayson făcu un ultim efort disperat să salveze situaţia şi, în chip mai mult sau mai puţin mulţumitor… reuşi.

Erau orele 23:32 când Grayson se urcă în autobuzul care-l ducea spre casă. La început, aşezându-se pe scaun, fericirea şi frustrarea serii (da, amândouă) îl exaltară şi-l doborâră în acelaşi timp.

Dar, la un moment dat, în timpul drumului, veni clipa adevărului:

Făcuse un pas irevocabil.

Aşteptă ca şocul dezastrului să-l zguduie.

Dar ceea ce simţea nu era atât de intens. Era mai curând un soi de iritare. Era, îşi spuse el, un bărbat adult care n-avea nevoie de sfaturi nici din partea utt-ilor nici din partea vreunei alte făpturi.

Reacţia ostilă dură până la staţia la care coborî.

Emoţia i se atenuase un pic când intră în casă. Totuşi perspectiva de a o înfrunta pe Mila nu-l speria cu adevărat, ceea ce, în sine, era înspăimântător. Aproape o noutate. Ideea unui bărbat răspunzând cu furie la furia soţiei lui… ei, bine… nu era, precis, reacţia pe care ar putea-o avea el însuşi, neavând nicio experienţă anterioară care să-l ajute să judece lucrurile.

Dar o văzuse pe Mila în genunchi. Se gândi că niciodată, orice s-ar întâmpla, nu va putea uita ce implică lucrul acesta.

Cu toate că se simţea plin de forţă, se strecură fără zgomot prin coridorul întunecat. Ba chiar, când ajunse la capăt, unde nu mai era covor, îşi scoase pantofii şi făcu

restul drumului în ciorapi, stingând în treacăt luminile.

La urma urmei, îşi spunea el, de ce să creezi cu tot dinadinsul probleme, atunci când nu e nicio nevoie de asta?

În camera lui, după ce închise în linişte uşa după el, se dezbrăcă în grabă şi se vârî în pat. Întins, în întuneric, reluând în minte evenimentele nopţii, îşi dădu seama că are alt fel de gânduri, de un gen în întregime diferit.

Partea calculată a spiritului său, cea care remarcase şi acceptase mica manevră hipnotică cu oglinda de la birou, se agita.

Îşi amintea ce citise odată, într-una dintre acele povestiri cu „exemple oribile” atât de des întâlnite în reviste, puţin după sosirea fiinţelor utt.

Articolul era consacrat unui bărbat de cincizeci de ani, din categoria cadru de conducere, ca şi el însuşi. În epoca pre-utt – spunea autorul, – un asemenea bărbat ar fi avut o jumătate de duzină de amante înainte să împlinească jumătate de secol.

Grayson se simţi încurcat. Povestirea (după trista lui performanţă) i se părea falsă. Domnişoara Haskett singură şi tot fusese aproape prea mult pentru el. Şi un sentiment perfect negativ îl invadă iar.

Acum, că ştia că ar putea eşua, va mai îndrăzni vreodată să-şi asume riscul de a se face de ruşine?

Asupra acestui gând… moral… probabil adormi.

5

În general, Grayson îşi lua singur micul dejun; a doua zi de dimineaţă se întâmplă la fel. Menajera îi servi ca de obicei pâinea prăjită, ouăle şi cafeaua. Mâncă în grabă, neliniştit la gândul că s-ar putea ca Mila să se trezească şi să vină să-i pună întrebări.

Dar nu mi-e frică, îşi repeta el. Nu vreau necazuri, asta-i tot.

Din cauza grabei cu care mâncă, plecă spre autobuzul lui obişnuit de 7, cu mult prea devreme.

Găsi în staţie obişnuita adunătură de bărbaţi cu aerul trist, deja aşezaţi pe bănci sau stând în picioare, toţi lâncezi şi fără vlagă. Ori încotro privea, luminile se reflectau în ochelari. Ochii pe care-i vedea îi păreau măriţi în spatele lentilelor groase. În dimineaţa aceasta găsea faptul foarte şocant, fără să-şi dea bine seama de ce.

Pe când Grayson se încorpora în acest grup cenuşiu, un automobil – pe care nu-l remarcă înainte ca el să se pună în mişcare – demară de la marginea trotuarului, la cincisprezece metri depărtare. Se opri în faţa lui Grayson. Femeia în vârstă, destul de voinică, aflată la volan, se aplecă spre portieră şi spuse cu vocea în falset:

— Domnişoara Haskett m-a trimis să vă iau, domnule doctor Grayson.

Continua să stea aplecată peste scaunul din dreapta, cu o supleţe uimitoare. Rapid, deschise portiera, împingând-o către el.

Grayson fu luat prin surprindere.

— Domnişoara Haskett… Ah!

Indiscreţia patroanei lui îl înspăimântă până la teroare. Mulţi dintre bărbaţii care aşteptau autobuzul erau vecinii lui. Speră că nu auziseră ce spusese femeia, că vocea răsunase stins din interiorul maşinii. Urcându-se cât mai iute, singura lui dorinţă era ca motorul să pornească înainte ca vreun alt cuvânt să fie pronunţat.

— Ei bine, a fost uşor, zise şoferul, de data aceasta cu o voce de adevărat bariton. Fiţi bine venit în rândurile Revoluţiei, domnule doctor.

Maşina se mişca rapid prin circulaţia fluidă de la ora aceea, circulaţie compusă în majoritate – după câte citise el – din femei celibatare care se duceau la muncă. Şi, fireşte, numărul lor era limitat.

Primul şoc în faţa unui bărbat deghizat în femeie se calmă. Grayson începu să încerce cu prudenţă să capete informaţii, pentru a-şi putea evalua propria situaţie.

— De câtă vreme conduceţi maşina astfel deghizat? întrebă el, curios.

— De destulă vreme, răspunse celălalt, vesel.

— N-aţi fost niciodată oprit pentru încălcarea regulamentului de circulaţie?

Făptura greoaie ridică din umeri.

— Mă rog… O dată. Am fost nevoit să-l omor pe agent. Păcat, dar… Aoleu, era să uit. Veţi avea o primă misiune. Aceea de a vă face rost de un pistol.

Grayson de-abia îl mai auzea. Deja spiritul lui o luase la goană, se întreba dacă nu pune cumva întrebări greşite. Şi dacă, de fapt, nu înconjura, oarecum, miezul problemei. Îşi luă curaj:

— Care este rolul domnişoarei Haskett în toate acestea?

Faţa lată, pământie – acoperită cu fond de ten, ca să-i dea un aer mai feminin – se împodobi cu un zâmbet.

— Eraţi la ea acasă ieri seară, nu-i aşa? Nu v-am scăpat din ochi din momentul în care v-am crăpat ochelarii cu

maşinăria de înaltă frecvenţă… mă rog, nu contează. Pe scurt, acolo eraţi. (Alt zâmbet.) Şi v-aţi asigurat un locşor, ai? Asta şi voiam să spun, bine aţi venit în Revoluţie, domnule doctor. Când un novice aleargă după o amantă în primele patruzeci şi opt de ore – şi are curajul să meargă până la capăt şi să-şi transforme încercarea în reuşită – e de-al nostru. Sunteţi angajat şi n-aveţi cum să daţi înapoi.

O pauză. Un gol, mai ales. Un efort pentru a-şi da seama de cumplitele implicaţii.

Devenea dureros de evident că felul acesta prietenos de a vorbi, aproape jovial, ascundea o hotărâre glacială, căreia Grayson îi opunea rezistenţă în mod automat.

Respiră adânc, căci, la urma urmei, nu era lipsit de forţă morală. Era doctor în filosofie, un fizician, un savant.

— Să nu ne grăbim prea tare cu declaraţiile definitive, spuse el. Dacă doriţi să-mi dau adeziunea, pe care încă nu o refuz, vă sfătuiesc să procedaţi cu un pic mai multă toleranţă şi judecată şi cu mai puţine ameninţări.

Terminând de vorbit, îşi examină spusele şi fu mulţumit de ele.

— Asta mi-e declaraţia, conchise el.

Şoferul scutură din capul lui de femeie vârstnică.

— Sunt dezolat, domnule doctor, dacă aţi vrea să vă daţi osteneala să reflectaţi asupra problemei, aţi înţelege că în felul acesta nu putem funcţiona.

— Asta sună deja mai bine, aprobă Grayson.

Bărbatul deghizat nu ţinu seama de întrerupere.

— Nu putem funcţiona în felul acesta, pentru că ar exista oameni care ar încerca să ne denunţe utt-ilor. Aşa că trebuie să vă spun pe faţă: dacă vom pierde încrederea în dumneavoastră, vă vom ucide. Încă n-am căpătat impresia că n-am putea avea încredere în dumneavoastră, aşa că nu vă speriaţi. Dar, domnule doctor (aproape cu blândeţe), noi nu ne asumăm riscuri. Când avem vreo îndoială (cu un deget elocvent proptit de-a curmezişul gâtului), *kaput.*

Puteţi înţelege lucrul acesta, nu-i aşa? Sunteţi un om logic.

Şi Grayson rezistă, în ciuda tuturor argumentelor. Era un om care intră din întâmplare într-o ascunzătoare de bandiţi; bandiţi care, cum îi atrăseseră atenţia foarte judicios, trebuiau să-l omoare, pentru că nu-şi puteau permite să ţină un străin printre ei. Logica, în cadrul ei, era perfectă. Dar, pur şi simplu, nu voia să devină o victimă, nici – în cazul de faţă – să se angajeze.

Gândurile îi fură brusc întrerupte când bărbatul travestit de lângă el îi întinse o carte de vizită şi spuse:

— Dacă aveţi vreodată nevoie să luaţi legătura cu noi, iată cum.

Cum Grayson ezita, omul se aplecă şi vârî cartea de vizită în buzunarul stâng al hainei.

Câteva minute mai târziu, maşina se opri la marginea trotuarului.

— Ei, am ajuns la *Laboratoarele Haskett,* domnule doctor. Hai, iute, afară!

Grayson coborî, se întoarse şi vru să protesteze:

— Stai puţin…

Automobilul făcu un mic salt înainte. „Femeia” se aplecă pe deasupra scaunului, trase portiera dinspre partea lui Grayson şi o trânti. Apoi, pe când maşina demara, el-ea făcu semn cu mâna…

În cursul dimineţii, centralista îi dădu câteva legături telefonice lui Grayson. „Doctorul Pudget la telefon”, spunea ea. Sau: „Am pe fir pe contramaistrul de la uzină care ar vrea să vă vorbească”. Sau, mai apoi: „Sunteţi aici pentru achizitorul de la Reid, Leigh şi Ufflegay”? Şi, fireşte, era oricând acolo. Pentru că centralista ştia foarte bine pe cine primeşte Grayson şi cine trebuie sau poate fi îndreptat în altă parte.

Rezolvă toate comunicările, făcând un efort iniţial să se calmeze şi vorbi de fiecare dată în felul lui obişnuit, practic şi lucid.

Începea să se simtă mult mai bine.

Era conştient că hotărârea lui începea să se contureze. În fapt, îi fusese arătat un mijloc de a scăpa de controlul utt-ilor. Şi nu va uita niciodată acest mijloc.

Deci făcea parte, acum, din Revoluţie.

Când, în sfârşit, decizia se ancoră ferm în mintea lui, se făcuse 11:15, adică venise timpul să se gândească la întrevederea lui cu doctorul Burr.

6

Doctorul Burr era un bărbat îndesat şi roşu la faţă. De-a lungul anilor imagini ocazionale ale individului îi trecuseră prin cap lui Grayson, dar fără să-şi dea vreodată osteneala să-l identifice.

Ca întotdeauna, gândind la lucrurile acestea, Grayson fu uluit de cât de uşor poţi să uiţi aproape complet înfăţişarea cuiva. Şi apoi, într-o bună zi îl revedeai. Şi-ţi dădeai seama *cine* era.

În aparenţă, trupul şi forma capului se reconstituiau din amintiri; puteai chiar spune cum îmbătrânise sau se schimbase persoana respectivă… Întrucât trecuseră zece ani de când nu-l mai văzuse, doctorul trecuse bine de patruzeci de ani şi părul începuse să i se rărească.

Această persoană uitată, dar totuşi familiară, îl anunţă:

— O să procedăm mai întâi la o examinare şi apoi vom vedea ce s-a întâmplat cu ochelarii dumneavoastră.

Pe când începea procedura obişnuită, Grayson îşi aminti câteva gânduri ce-i trecuseră prin minte.

— Ce se petrece în creier când eşti miop? întrebă el.

Doctorul Burr ezită.

— Faceţi aluzie la miopia pre-utt de care suferea un anumit procentaj al populaţiei? Sau întrebarea dumneavoastră se referă la metoda chimică utt?

Grayson ghici în vocea oftalmologului o nuanţă care dădea de bănuit că distincţia avea o oarecare importanţă.

— Care este diferenţa?

— Metoda chimică utt nu poate fi nici discutată, nici

analizată, răspunse doctorul Burr.

— Ah! făcu Grayson. Păstră tăcerea un moment, apoi îi spuse cu mai multă fermitate: Nu, nu fac aluzie decât la miopia pre-utt, de care suferă astăzi unele femei. Care e cauza acesteia?

Specialistul făcu un gest vag.

— Prea multă muncă. Exigenţele vieţii moderne, oboseala ochilor.

— Da, dar ce se petrece în interiorul ochiului?

— O tracţiune dezechilibrată a muşchilor surmenaţi. *Fovea centralis* slăbeşte. Complicaţii.

— Vreţi să spuneţi, insistă Grayson, că dacă... ăăă... o femeie mioapă şi-ar odihni ochii de fiecare dată când sunt obosiţi, ar avea o vedere bună?

Specialistul şovăi.

— Oamenii nu-şi dau seama că le scade vederea. Nu se duc să se consulte la oftalmolog decât când e prea târziu.

— Şi dacă femeia respectivă şi-ar odihni ochii două săptămâni întregi, i s-ar ameliora vederea?

— De câtă vreme poartă ochelarii?

Grayson spuse o cifră la întâmplare. Întrucât femeia era fictivă alese o cifră fictivă.

— Douăzeci şi cinci de ani.

— Hm, atunci ar face mai bine să-i poarte mai departe. Fapt este că s-au descoperit foarte puţine lucruri care permit să se obţină o ameliorare în cazurile de miopie şi, natural, acest subiect n-a mai fost studiat de la venirea utt-ilor încoace.

— Da, da, desigur, se grăbi Grayson să aprobe şi, timp de o clipă, creierul i se goli de gânduri. Da, înţeleg. Mulţumesc foarte mult domnule doctor.

Se uită distrat la doctorul Burr cum îi examinează lentilele crăpate ale ochelarilor prin lupa măritoare a unui aparat.

— Vă daţi seama că voi fi nevoit să raportez acest fapt

fiinţelor utt.

— Ce? se miră Grayson. Nu înţeleg.

— Lentilele acestea, declară cu gravitate oftalmologul, sunt fabricate din polimeri încasabili. Va avea loc probabil o anchetă, ca să se determine cum au fost sparte.

Grayson îşi auzi vocea protestând fără vlagă.

— D-dar… uite-aşa, simplu, s-au crăpat. Nu-i nimic neobişnuit în asta.

— Regret. Este singurul lucru care este strict reglementat, ştiţi…

Îi înapoie ochelarii lui Grayson, adăugând:

— Pentru că reparaţia pe care aţi făcut-o e bună, vă sfătuiesc să păstraţi ochelarii aceştia până vor fi gata cei noi. O să-i înscriu la urgenţe şi o să vi-i trimit mâine.

Medicul se adresa unui om ce încerca să-şi închipuie cum va fi prezentarea lui în faţa unui utt. Doctorul îi repetă instrucţiunile de două ori. În sfârşit, maşinal, Grayson luă ochelarii şi şi-i puse pe nas.

— Dar, spuse el, vag.

Specialistul se feri să-şi privească pacientul în ochi.

— Când îmi voi face raportul, veţi fi, indiscutabil, contactat de un comisar utt.

— Da, da, murmură Grayson.

Afară.

În picioare, parcă ameţit, pe trotuarul din faţa clădirii…

Ceva uitat se strecură prin amintiri… Ca un bătrân – ceea ce era destul de aproape de adevăr, gândi el toropit –, îşi adânci mâna tremurândă în buzunar şi scoase cartea de vizită pe care i-o strecurase bărbatul travestit în femeie.

Privi fix numărul.

Dedesubt citi: „Nu telefonaţi decât în caz de urgenţă”.

Un elan infim de curaj îşi făcu loc în sufletul lui Grayson. Era inspirat de faptul că, dându-i acest număr, *ei* luaseră asupră-le un risc curajos în privinţa lui.

Îşi imagina pe cineva acolo, unde se găsea telefonul acesta… cineva care aştepta, probabil. Dintr-o clipă în alta, persoana aceasta s-ar putea aştepta ca poliţia să-şi facă apariţia.

În faţa unei voinţe atât de neîmblânzite din partea *lor,* cel mai mic lucru pe care-l putea face el era să-l avertizeze pe agentul de la telefon că se întâmplase ceva grav.

În liniştea cabinei închise, după ce formă numărul, auzi două sonerii. Apoi un declic de centrală. O tăcere. Alt telefon sună o dată. În timpul scurtei tăceri care urmă Grayson avu timpul necesar să rămână uimit. Şi interesat.

Cele două sunete spuneau multe urechii lui experte. Îşi reprezentă instantaneu sistemul de relee… Primul declic îi selectase apelul şi îl deturnase de la primul aparat spre o centrală automată. Al doilea declic era al unui sistem de relee radio.

Chiar în timp ce înţelegea mecanismul, un receptor îndepărtat fu ridicat din furcă.

— Alo? spuse o voce masculină cunoscută.

Bărbatul deghizat în femeie… vocea lui!

Grayson şovăi. Mică e lumea, cugetă el.

Îl sâcâia gândul că, dacă domnul-doamnă îndeplinea toate funcţiile, înseamnă că de capul Revoluţiei nu era cine ştie ce mare lucru.

Se împotrivi unei puternice dorinţe să închidă telefonul fără să-şi facă auzită vocea. Se împotrivi, căci avea mare nevoie de sfaturi. Trebuia, pur şi simplu, să-şi pună într-un talger al balanţei îndoiala, devenită dintr-odată chinuitoare, iar în celălalt talger situaţia lui dramatică.

Fiinţele utt!

Câteva clipe mai târziu, cu vocea tremurând încă de conflictul mintal în care se zbătea, explică ce-i spusese doctorul Burr, anume că va fi semnalat utt-ilor. La capătul celălalt al firului, vocea foarte calmă răspunse:

— Mulţumesc că ne-aţi avertizat, domnule doctor. Ce

prenume poartă doctorul Burr? Şi ce adresă are?

Grayson le dădu.

— O.K.! exclamă vocea jovială. O să vedem ce putem face! La revedere.

Se auzi un declic, apoi tonul.

Grayson închise telefonul, nu pe de-a-ntregul satisfăcut de această promisiune plină de nepăsare. Totuşi – trebuia să recunoască – nu toate problemele lumii pot fi rezolvate. Îi venea destul de greu să-şi închipuie ce-ar putea face „ei” dacă doctorul Burr ar contacta într-adevăr biroul comisarului utt.

7

Grayson se întoarse acasă.

O dată mai mult, fu surprins aflând de la menajeră că soţia lui e plecată în oraş. Dar se simţi şi uşurat, în egală măsură.

După o bucată de vreme, mintea i se întoarse la scurta conversaţie avută cu specialistul, cu privire la miopie. Avea impresia că între el şi doctorul Burr se stabilise ceva asemănător unui adevăr tacit. Întrucât utt-ii posedau un produs chimic ce provoca fără greş miopie tuturor bărbaţilor imediat după pubertate, trebuia ca ei să ştie prea bine ce este miopia.

Şi, cum puteau s-o provoace fără greş, era posibil să poată de asemenea să o şi dea înapoi.

Se duse în camera lui, îşi scoase ochelarii şi se uită împrejur, cu vederea lui slabă. Viziunea înceţoşată a etajerelor cu cărţi, a biroului care parcă unduia, a copacilor pâcloşi din spatele ferestrelor îi aduse aminte de cum era… înainte de fiinţele utt. Înainte să împlinească şaisprezece ani. Ciudat… nu se mai gândise la asta de… oh, de zeci de ani.

Îşi aminti că existase cândva un univers strălucitor cu orizonturi îndepărtate, voalate de minunate ceruri albăstrii şi nu de vechea pâclă de un cenuşiu apos. Suspină, se revăzu în chip de copil, privind o maşină ce urca încet un drum de munte cu serpentine, până se transforma într-un punct minuscul în depărtare, sau culcat pe spate ca să tragă cu carabina de 22 într-un şoim planând pe un curent

de aer la opt sute de metri înălţime, având mare grijă să nu cumva să-l ochească. Vederea lui de-atunci îi permitea să distingă dâra albă lăsată de un avion cu reacţie deasupra unui munte îndepărtat şi să aprecieze cu ce viteză se apropia.

Cu nostalgie, Grayson îşi puse iarăşi ochelarii. Erau, desigur, modificaţi de banda adezivă transparentă pe care o întrebuinţase ca să-i repare. Dar îşi păstrau nuanţa rozulie.

Să-ţi petreci viaţa astfel văzând totul în roz… Oftă… şi se simţi, într-un fel, înjosit.

Către ora şase, nevastă-sa se întoarse acasă şi se înfipse în faţa lui, dominatoare. Îşi recăpătase mutra acră.

— Mă dor ochii, spuse Grayson, care-şi pregătise dinainte această frază.

— Cina e servită, îl anunţă ea.

Masa, ca de obicei, fu monotonă.

Privind lucrurile la suprafaţă, era o seară tipică pentru familia Grayson. Presupuse că Mila e pe undeva prin casă, cosând şi uitându-se la televizor. El se închise în camera lui, aşezat la birou, cu o carte deschisă în faţă.

Înspăimântat.

Frica îl năpădise brusc, atunci când înţelesese că nu avea convingerea interioară necesară unei a doua vizite la domnişoara.

După această conştientizare a faptului, deteriorarea se produse rapid. Rămăsese aşezat acolo…

Gândindu-se la viitoarea sa vizită la utt-i.

Era aproape ca o contemplare a absurdului. Cum i se putea întâmpla asemenea lucru unei persoane obişnuite, perfect normală, care nu făcuse niciodată rău nimănui?

Mai târziu, în pat, se întoarse de pe o parte pe alta, dormi agitat şi se trezi înaintea zorilor, epuizat şi cu dureri de ochi.

8

Ajungând la lucru în acea dimineaţă, Grayson găsi o notiţă pe birou:

> *Asistenta doctorului Aaron Burr a telefonat ca să înştiinţeze că reţeta dumneavoastră de ochelari va fi transmisă, cu permisiunea dumneavoastră, doctorului Cyrus Flendon, ca urmare a accidentului mortal suferit de doctorul Burr ieri la prânz. A mai spus că, din păcate, livrarea se va efectua cu întârziere.*

Nota era semnată Alison H. şi acest lucru, mai mult decât mesajul, îi reţinu atenţia lui Grayson.

Privi numele şi simţi că se schimbă la faţă… *Alison.* Aşadar, domnişoara Haskett fusese vigilentă şi se îngrijise să-i trimită această comunicare în birou. Şi-i dădea de înţeles că avea dreptul să-i spună pe numele de botez.

Se gândea încă la asta, când, pentru prima oară, semnificaţia notiţei îl frapă.

Un accident?… Mortal?

Rămase ca trăsnit. Doctorul Burr. Ieri. La prânz… Trebuie să se fi întâmplat câteva minute după ce ieşise din cabinetul lui.

Şi după ce telefonase el la numărul de telefon pentru cazuri de urgenţă.

Îl omorâseră.

Consecinţele posibile, care-i alergau nebuneşte prin

minte, îşi încetiniră mersul şi se opriră. Se aşeză strângând din ochi, consternat de actul de violenţă ce fusese comis pentru el.

Un gând izbucni.

Se putea cumva… Era oare posibil să nu mai fi rămas nicio urmă a vizitei sale la doctorul Burr?

Reciti mesajul şi se dezmetici rapid. Şi se întristă. Tristeţea nu era câtuşi de puţin provocată de acea moarte, ci de ideea că reţeta mai exista încă. Nici nu se putea altfel, trebuia să recunoască. Lucrurile de genul acesta se consemnau în vreun dosar, iar secretara doctorului Burr urma să facă ordine în treburile şefului ei, până la corectarea ultimei dioptrii. Şi, cu siguranţă, nu va omite să se informeze la biroul administratorului utt al regiunii, ca să se asigure în legătură cu întrevederea lui Peter Grayson cu responsabilul.

— Cu siguranţă?

Aplecându-se pe birou ca să mai citească o dată mesajul, speranţa i se învioră. Fraza care conţinea cuvântul „permisiune” îl zgudui un pic; părea să subînţeleagă că încă nu se făcuse nimic. Greu de crezut că… şi, fireşte, ar avea nevoie de ochelari, dar…

În ora următoare, îşi citi curierul, încercând din când în când o uşoară surescitare. De fiecare dată şi-o stăpânea cu grăbire. Dar, la ora prânzului, luase o hotărâre.

În cele mai multe cazuri, era un om extrem de eficient, de raţional. În mod normal, ştia cum să abordeze o problemă şi să o rezolve logic, fără dificultăţi.

Ceea ce trebuia să facă acum părea clar. Toată dimineaţa se străduise să găsească curajul să o facă.

Când luă hotărârea, o făcu din motivul că nu putea să-i dăuneze în niciun fel. Nu putea să agraveze nimic. Era în logica lucrurilor.

În cele din urmă, o chemă la telefon pe domnişoara Haskett şi-i spuse cu o voce în care se simţea doar o urmă

de tremur:

— Ies în oraş şi poate n-o să mă întorc aici în după-masa aceasta. Impulsiv, adăugă: Dar vreau să-ţi mulţumesc pentru toate.

La capătul celălalt al firului se lăsă tăcerea şi Grayson profită de ea ca să închidă în grabă.

Ieşi pe uşa rezervată lui.

Luă autobuzul până în cartierul doctorului Burr şi urcă cu liftul. Nu păstra decât o amintire nedesluşită despre asistenta oftalmologului, dar presupuse că femeia care lucra la un birou din anticameră era aceea pe care o văzuse cu o zi înainte.

Grayson îşi pregătise discursul.

Mai întâi îşi dădu numele, apoi:

— Am fost profund mâhnit aflând de nefericitul accident, dar m-am gândit că ar trebui să trec pe aici, ca să mă asigur că un amănunt discutat de mine cu doctorul Burr, în legătură cu reţeta mea, se află în dosarul pe care aţi propus să-l transmiteţi doctorului Flendon.

Ea căută în fişier.

— Ah, iată-l, murmură ea, iar Grayson îşi ţinu maşinal respiraţia în timp ce ea citea ce era scris pe fişă. Poate aţi putea să-mi spuneţi ce credeţi că ar trebui să caut…

Grayson întinse mâna şi, de necrezut – părea de necrezut şi, în acelaşi timp, logic – ea îi dădu fişa. Citind documentul, se stăpâni să nu tremure. Ochiul drept… ochiul stâng… cifre… astigmatism…

Dar nicio menţiune despre ochelarii sparţi, niciun cuvânt despre utt-i. Grayson întoarse fişa pe partea cealaltă. Nu era nimic scris pe spate.

— Da, e menţionat corect, spuse el cu o voce pătrunzătoare.

Sonoritatea prea puternică îl făcu să tresară. În grabă, înapoie fişa şi, de asemenea grăbit, întrebă:

— Asta-i tot? Tot ce aveţi?

— D… da…

Figura slăbănoagă a asistentei oglindi dintr-odată perplexitatea; probabil, vizita aceasta îi păru, brusc, ciudată. Dar, în cele din urmă, dădu simplu din cap.

Grayson îşi auzi propria voce bâlbâind:

— După cum ştiţi, aceste lucruri sunt foarte importante pentru un bărbat. Aşa că, dacă transmiteţi această reţetă, vă rog să-i spuneţi doctorului Flendon că i-aş fi recunoscător dacă n-ar întârzia…

Cu preţul unui efort teribil, reuşi să reţină cuvintele inutile care i se îngrămădeau pe buze, le înăbuşi înainte să ţâşnească; apoi, mormăi vag un la revedere şi ieşi. Mergând în lungul coridorului spre lift, îşi dădu seama că hainele îi erau ude de sudoare.

9

Mila era plecată când se întoarse Grayson. El dădu la început din cap, se îndreptă spre camera lui… când această informaţie răzbi până la înţelegerea sa.

— Plecată? repetă el, întorcându-se maşinal. Unde e?

Rosie se zbârli, luând un aer bătăios.

— E treaba femeii să ştie şi a bărbatului să nu se amestece unde nu-i fierbe oala, replică ea.

Un gând mititel apăru în mintea lui Grayson o secundă după acest răspuns. Gândul conţinea un fel de conştiinţă a mai mult de treizeci de ani de constrângeri… ceva… care-şi găsea o supapă de ieşire într-un cazan psihic supraîncălzit, undeva, în străfundurile lui.

Mai răsări, de asemenea, încă un gând. Era în legătură cu Rosie însăşi. O privise întotdeauna pe menajeră ca pe o femeie rotunjoară şi robustă, trecută de mult de vârsta pasiunii. Dar acum îşi dădea seama că era probabil mai tânără decât el.

Făcu această constatare de foarte aproape. Avea mâinile încleştate de gâtul ei şi strângea zdravăn, zgâlţâind-o. Privind cum i se schimbă culoarea feţei, trecând de la roşu la roşu mai viu şi la violet, urlă:

— Când pun eu o întrebare, răspunzi, ai înţeles?

După care, o îmbrânci cu brutalitate. Se aflau în marele vestibul ce împărţea casa în două părţi distincte, în afară de bucătăria din spate. Rosie, astfel alungată, plecă mergând cu spatele înainte şi clătinându-se pe picioare până lângă peretele bucătăriei şi, ajunsă acolo, alunecă şi căzu în

genunchi. Din poziţia aceasta, ridică privirile fixe spre bărbatul slab care venea către ea.

În timpul acestor scurte momente, Grayson îşi recăpătase raţiunea. Deci, cel ce se apropia de ea, era stăpânul îngrijorat, cu intenţia să ajute femeia să se ridice şi să-i ceară scuze.

Rosie, în starea ei, era incapabilă să facă distincţie între nebunul furios ce o atacase şi bărbatul consternat, al cărui singur gând era să-i vină în ajutor.

Începu să plângă, gemând. Suspină, lăcrimă, ceru iertare şi îi mai spuse şi câte ceva despre Mila – unde era Mila, ce făcea – lucruri pe care Grayson nu le auzi limpede. Pentru moment, nu asta îl interesa.

Avu nevoie de douăsprezece minute bune ca să-şi calmeze servitoarea înnebunită. Mai multe alte minute fură dedicate conducerii ei în cameră; o ajută să se întindă pe pat. Când ieşi, închizând uşa fără zgomot, Grayson auzi un sunet neaşteptat. O cheie răsucindu-se, un zăvor ferecându-se. Rosie se încuiase în cameră.

Faptul îi mai potoli puţin cazanul psihic. Dar încerca mai mult un sentiment al nedreptăţii lucrurilor. Nici cea mai mică remuşcare pentru ce spusese. Şi, în aparenţă, nici gând să-şi dea seama câtuşi de puţin că merita de mai multă vreme s-o păţească, după mii de mici insulte de acelaşi gen.

Brusc, regretă că nu-i ceruse să repete unde era Mila. Dar – cu un oftat de frustrare – era cam târziu pentru asta. Şovăi puţin pe coridor, încercând să-şi aducă aminte cuvintele pe care le pronunţase Rosie printre suspine şi gemete. Dar era imposibil. O poveste dezlânată despre Mila care era ghid, care ieşea în oraş în fiecare zi la ora 13.

După tonul mărturisirilor forţate, avea senzaţia că ceea ce făcea Mila, locul în care se afla erau probleme strict femeieşti.

Neştiind ce să mai facă, Grayson se retrase în camera lui.

Avea impresia că scandalul lui va fi urmat de consecinţe, aşa că rămase lungit, cu mintea în gol; adormi de două ori şi nu se trezi, a doua oară, decât când intră Mila să-i spună că masa-i gata.

În tot timpul cinei, chipul soţiei lui păstră o paloare pe care o mai văzuse, scurtă vreme, cu două seri în urmă, dar niciodată înainte, pe toată durata vieţii lor conjugale. Era ca un fel de decolorare, neregulată, marmorată.

Încet, încet, Grayson ieşi din sumbra toropeală în care-l azvârlise actul lui de violenţă. Se interesă de spectacolul din faţa lui, de partea cealaltă a mesei.

Spre sfârşitul cinei, Mila zise, fără să ridice ochii spre el:

— Doar n-o să crezi toate poveştile ridicole pe care le-a spus Rosie despre mine.

Întrucât Grayson nu-şi amintea aceste „poveşti ridicole”, păstră tăcerea. Soţia lui reluă, cu o voce cam nesigură:

— Biata femeie era atât de speriată, că a povestit subiectul unui film văzut de curând.

— Ce film? întrebă Grayson.

— Cum vrei să ştiu eu? Un pic de culoare revenise în obrajii Milei şi, în voce, o umbră din vechea ei furie. Adăugă, cu acreală: Tot ce spun oamenii când sunt torturaţi... pe urmă nu-şi mai amintesc întotdeauna ce-au zis.

Grayson tăcu. Se feri să lase să-i scape ceva, înţelegând că, în chip pervers, jocul începea să-i placă. Îi veni ideea că, în realitate, era în poziţie de forţă. *Crede că ştiu ce mi-a mărturisit Rosie...*

Era o situaţie uluitoare. În toată viaţa lui conjugală nu se aflase niciodată în avantaj, ca acum. Se întrebă, ca printr-o ceaţă, oare ce făcea Mila, de considera atât de important să se ascundă de el.

Ceea ce făcea ca jocul să fie posibil era că puţin îi păsa de toate astea. Absolut. N-avea niciun fel de importanţă. Îşi bătea joc de treaba asta. Habar n-avea de ea. Îl durea în

cot.

Îi veni ideea că ar cam fi timpul să-i facă o observaţie.

— Mă mir, îi zise, că ai avut încredere să-i spui lui Rosie.

— Trebuia să-i spun cuiva! exclamă Mila. Nu poţi să-ţi petreci toată viaţa tăcând. Fără să spui niciodată nimic unei persoane inteligente.

Revolta ei îl lovi şi pătrunse imediat atât de adânc în sufletul lui, că de-abia avu vreme să înţeleagă că ea îi mărturisea că s-a spovedit lui Rosie. Nu respingea acuzaţia, recunoştea că are ceva de tăinuit, prin urmare de spovedit.

Grayson pierdu ocazia. Cei treizeci şi mai bine de ani de închisoare în ea însăşi ai Milei erau mult mai puternici decât orice nebunie actuală.

— Ai fi putut să-mi vorbeşti mie, zise el.

— Ţie!

Cuvântul sună ca o explozie. Deschise gura, ca şi cum mai urmau şi alte cuvinte. Dar, în aceeaşi clipă, îi veni, probabil, ideea de prudenţă. Îşi înghiţi deci vorbele, iar când glăsui, o făcu pe alt ton, mult mai măsurat:

— De altfel, toată povestea e caraghioasă şi nici nu vreau să mai aud de ea.

— Tu ai adus-o în discuţie.

— Vedeam bine la ce te gândeşti, ripostă ea, imediat iritată de acest simplu adevăr.

Grayson era în întregime stăpân pe sine, meditând cu tristeţe că nu va afla secretul soţiei lui. Păcat. Îi trecu prin cap ideea că toate aceste neveste reflectau lumea condusă de fiinţele utt; îşi organizau neînsemnatele lor vieţi complexe într-un fel pe care niciun bărbat nu încercase vreodată să-l cunoască. El nu. Şi nici n-auzise vreun zvon despre aşa ceva.

O întrebare îi stăruia în minte. Cum să pună capăt unei asemenea conversaţii? Luă în consideraţie ceea ce ştia şi făcu o aluzie la aceasta.

— Încă n-am luat o hotărâre cu privire la acest subiect,

spuse el. Pe viitor, să-mi spui când ieşi în oraş în timpul zilei şi unde te duci.

Restul cinei fu mâncat în tăcere de către o femeie palidă, la un capăt al mesei şi un bărbat perplex, la capătul celălalt.

Întrucât nu aflase niciun amănunt, cât de mic, nu prea semăna a victorie.

Continuarea serii fu caracteristică existenţei duse de familia Grayson. Fiecare dintre reprezentanţii ei se retrase în partea lui de casă. Iar Rosie rămase în vizuina ei din spatele bucătăriei.

Grayson proiectă vag să se ducă s-o vadă pe domnişoara Haskett. Dar un alt gând îi veni, un soi de uimire în faţa lui însuşi: chiar că e ridicol. Nu sunt genul ăsta de om. Am o nevastă care-i tot atât de pierdută ca şi mine în această absurditate utt. Am putea, oare, să reparăm totul... Se culcă la ora unsprezece, ca de obicei.

Cam zece minute după ce Grayson îşi stinse lampa, uşa camerei lui se deschise. Pe coridor era lumină şi, pe fondul ei limpede, văzu că Mila era cea care deschisese.

Era în capot şi, în clipa în care o zări, i se păru oarecum aidoma cu cea de acum două seri... Ea intră repede şi închise uşa.

În întuneric, o auzi cum se apropie, cu picioarele goale pe podea.

Tăcere.

Brusc, o umbră apăru lângă pat, o simţi cum trage de pătură. Şi un curent de aer răcoros, când se ridicară cearceafurile.

Câteva momente mai apoi ea se afla în pat, sub cearceafuri, la câţiva centimetri depărtare de el. Tăcerea căzu din nou. Oare era goală? Băuse? Trebuia să se resemneze să îndure chinul oribil de a face dragoste cu o femeie beată?

O auzea respirând în umbră.

— Peter…

Era o voce mică, şovăielnică.

— Dormi?

Grayson întârzie cu răspunsul.

— Nu.

— Mă simt foarte singură, Peter.

El nu se clinti. Amintirea semi-eşecului lui cu domnişoara Haskett… Şi nici nu se împăcase cu purtările trecute ale Milei, îşi zise el. Risca prea mult să dea greş şi cu ea. În cazul acesta, prudenţă. Era un bărbat castrat psihic de către fiinţele utt. La fel ca celelalte, Mila dovedise odată pentru totdeauna că o femeie, ori un miliard de femei, era, erau total incapabile să reacţioneze în faţa unui om învins în felul acesta. Nici măcar o singură dată, în tot timpul acestor ani, un singur gând înţelegător nu trecuse prin creierul ei de femeie.

Şi, în chip clar, chiar în acest moment, ea reacţiona undeva, în adâncul ei, la schimbarea din el, ce devenise probabil vizibilă.

Grayson fu înnebunit de teamă examinând implicaţiile. Istoria omenirii dinaintea venirii utt-ilor spunea că bărbaţii profitaseră fără milă de forţa lor fizică mai mare, pentru a subjuga şi controla femeile. Şi femeile reacţionau la această ameninţare.

Şi nicăieri, nici cel mai mic semn de inteligenţă umană care să facă altceva decât să funcţioneze ca o călăuză şovăielnică, în mod legal şi generalizat. În străfunduri, unde se înfruntau sexele, viaţa opera într-un strat primitiv abisal.

— Peter, nu mai vreau să stau acolo, în partea cealaltă a casei. Găsesc că nu e bine…

O nuanţă critică în vocea ei, când pronunţă aceste cuvinte, îl izbi pe Grayson. *Ia stai,* gândi el, *ia stai! Nu cumva vrea să insinueze că eu am trimis-o acolo?* Se simţi scârbit un moment. Totuşi, după o bucată de vreme, îşi înăbuşi acest sentiment, pentru că… ei, da, pentru că era

tot un comportament automat, ca multe altele. O să fie destul de greu, raţionă el, (în cazul comportamentelor automatizate sută la sută) să respingi un aspect al acestora mai mult decât alt aspect, la fel de automat.

Se mai gândea încă la asta, când simţi o mişcare în pat, printre pături. O clipă mai târziu trupul gol al Milei se lipi de el şi se simţi cuprins într-o îmbrăţişare sinceră.

Era foarte convingător. Sărutări ca pe vremea logodnei lor, deşi gura părea un pic diferită. O diferenţă de vârstă, poate. Şi carnea mai puţin pietroasă. Şi chiar pe când făcea aceste constatări, îi reveni o cugetare de altădată: intimitatea personală cu propria nevastă este, la urma urmei, cea mai bună soluţie.

Îi luă ceva timp. Gânduri negative îl năvăleau fără încetare. O lungă perioadă nu se clinti, aşteptând pur şi simplu. Chibzui cu tristeţe că ar face mai bine ca, în viitor, să se mulţumească numai cu Mila, căci alte femei sigur n-ar suporta un bărbat ce cade fără încetare într-o semi impotenţă.

Cu toate acestea, chiar dacă-i luă cam mult timp, reuşi până la urmă să săvârşească actul. După care, epuizat, fără să se îngrijească de ce simţise Mila în minutele nesfârşite, se întoarse cu spatele şi adormi.

Grayson se trezi în toiul nopţii, chinuit de un gând. Mai rămânea o problemă. Ce să facă cu Revoluţia? Stând culcat, întoarse pe toate părţile în minte inevitabila realitate logică a faptului. În mod conştient, îşi încordă forţele. I se părea că participarea lui la Revoluţie trebuia limitată.

S-o ia la sănătoasa. Nimic mai mult.

Să se smulgă, să evadeze, să stea deoparte.

Presupunea că este imposibil să învingi fiinţele utt, care cuceriseră pământul puternic înarmat, aproape fără să tragă un foc.

În consecinţă... îşi va întrebuinţa forţele numai ca să

învingă Revoluţia, şi aceasta doar în relaţia ei cu el însuşi. Ceea ce va putea cu siguranţă să facă el, care ştia atât de multe faţă de ei, ce ştiau atât de puţin.

10

Când Grayson ajunse la lucru, ochelarii cei noi îl aşteptau pe birou. Alături era o notiţă de la domnişoara Haskett: „Am trimis factura doctorului Flendon la contabilitate, cu dispoziţia de a i se plăti prin cec.” Sub semnătura Alison H., se afla un post-scriptum, cu o simplă întrebare: „Este un adio?”

Palid, Grayson contemplă post-scriptum-ul. În cele din urmă luă cutioara, scoase din ea ochelarii şi-i examină.

Avea o alegere.

Să-i pună şi să vadă cum toate sentimentele intense se evaporă în lumea lipsită de pasiune care-i părea de necrezut acum, când şi-o chema în memorie. Dar totuşi amintirea atâtor ani apatici rămânea. Existaseră.

Sau să nu pună ochelarii.

De fapt, fireşte, nu se punea problema. Decizia fusese luată la orele mici ale dimineţii.

Cu un brusc surplus de hotărâre, puse la loc ochelarii noi în toc şi îi strecură în buzunarul de la piept. Apoi examină lentilele crăpate, iscusit reparate cu adezivul fabricat de către propria lui întreprindere.

Crăpătura nu era uşor de văzut pe niciuna dintre lentile.

Uşurat, se îndreptă spre laboratorul lui.

Îşi petrecu aproape toată dimineaţa în laboratorul personal, montând un aparat. Puţin după ora prânzului, totul era gata. Ceru de la centrală un fir şi, cu o mână care nu tremura, formă numărul căpătat de la bărbatul îmbrăcat în femeie.

O dată mai mult ascultă declicul releurilor, în timp ce apelul lui era transmis prin radio. Ca şi prima oară, auzi o voce; dar, fapt tulburător, nu mai era aceeaşi voce, ceea ce îi tăie respiraţia timp de câteva bătăi de inimă.

— Da? repetă omul, cu o voce mai aspră.

Sfârşitul şovăielilor. Grayson apăsă butonul, punând în funcţiune aparatul special pe care-l fabricase.

Era o metodă interzisă de multă vreme. La un moment dat, după cucerirea pământului de către utt-i, metoda se pierduse, rătăcită doar în minţile câtorva savanţi. Fusese folosită scurtă vreme în perioada luptelor între companiile multinaţionale uriaşe şi, desigur, în luptele dintre naţiuni.

La început, metoda îl interesase pe Grayson suficient de mult ca s-o studieze şi să-i urmărească dezvoltarea, cum făcuse mai târziu cu oglinda şi pentru aceleaşi motive. Bineînţeles, abordarea aceasta fiind mecanică, metoda făcea ceea ce făcea, invariabil.

Adică transmitea un complex de sunete de înaltă frecvenţă, prin fir, spre urechile ascultătorului şi spre creierul lui. Trezea la viaţă mecanismul halucinatoriu. Îi istorisea poveşti extrase din propriile sale amintiri despre un subiect. Îl transporta într-o fantasmă la fel de reală ca… realul.

Grayson urmărea un ac indicator de pe aparatul lui special construit. Acul sări… brusc. Imediat, închise un releu.

Şi direcţia pe care voia s-o afle fu situată precis şi definitiv.

Grayson îşi scoase hainele de lucru şi se îmbrăcă fluierând uşor. Gânduri mari i se învârteau prin cap şi în regiunea maxilarului îi stăruia acea senzaţie energică pe care el o numea – în lipsa unui nume mai potrivit – starea de „sus bărbia”.

În clipe ca acestea, recunoştea cu modestie că fizicianul – ce dăduse numeroase invenţii *Laboratoarelor Haskett* –

chiar el, adică— era, de fapt, un mic geniu. Erau pe lumea asta grămezi de oameni care nu înţelegeau, ca el, legile Naturii. Ar fi ridicol să le dea voie să-l controleze *pe el.* Trebuia să recunoască totuşi că hotărârea şi îndrăzneala Revoluţiei le depăşeau cu mult pe ale sale. Dar poate că el va putea să lupte şi fără să comită crime. Ca într-un joc de şah, ar putea să-i ţină la respect în timp ce-şi pregătea armele pentru orice ar putea să se ivească.

Dacă poţi crede povestirile istoriei, n-ar fi prima oară că o putere mică, făcând o feroce demonstraţie a capacităţilor ei, ar convinge un vecin bătăios să renunţe la calculele lui agresive.

Singurul lucru pe care-l doresc, este să-mi văd de treburile mele... Nu era un ţel prea ambiţios şi, cu siguranţă, nu de neatins.

Luă autobuzul, fireşte. Pe drum, în starea lui de „sus bărbia”, se gândi pentru prima oară critic la acest subiect. Scutură brusc din cap. Nu, nu. Ar însemna să devieze. Ar însemna să meargă alături de Revoluţie, contra fiinţelor utt. Nu ăsta era scopul lui.

Deci pentru el, fără automobil.

Descoperi că Oliver Street mergea de la nord spre sud, coborând, la sud, spre nişte coline joase. Era o stradă bătrânească, observă el mergând de-a lungul ei. Cât vedeai cu ochii, era mărginită de case vechi, cu un etaj. Toate păreau locuite. Într-o astfel de stradă, vecinii trebuie că se cunoşteau între ei şi, în consecinţă, îşi puneau întrebări asupra ocupanţilor numărului 477, spre care se îndrepta el.

Mă rog, treaba lor... Grayson urcă pe verandă cu pas vioi şi sună. Bărbatul care-i deschise era un individ subţiratic, înalt cam de un metru şaptezeci şi cinci, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu ochi căprui, rătăciţi şi cu o mustaţă ţepoasă. Era evident că ăsta nu se plimba la volan, dându-se drept femeie.

Ochii lui aproape negri se însufleţiră când Grayson

pronunţă parola. Omul întinse mâinile slăbănoage şi îl trase înăuntru.

— Scumpul meu frate, zise el cu o voce răguşită.

Îl îmbrăţişă pe fizician, murmură de câteva ori:

— Mike, pentru Dumnezeu, unde-ai fost atâta vreme?

Dar programarea lui halucinatorie nu prevedea un răspuns.

Grayson era grăbit şi neliniştit.

— Eşti singur aici?

— Da, da, sunt de serviciu. După cum ţi-am spus, schimbul meu vine la ora 18. Putem să stăm de vorbă… Ah, telefonul! Simte-te ca acasă, Mike.

Plecă iute pe coridor şi dispăru printr-o uşă, care se închise. După câteva momente, Grayson îi auzi vocea înăbuşită, un murmur îndepărtat.

Un lucru îl îngrijora pe fizician, anume că nu era de gândit ca un subordonat să cunoască toate precauţiile luate de ucigaşii Revoluţiei. Deci, cu cât îşi va îndeplini mai repede misiunea, cu atât mai bine va fi.

În ciuda succesului său senzaţional, era încă extrem de dezamăgit. Ce împrejurare nenorocită pentru primul lui atac! Să captureze spiritul unui necunoscut, în loc să pună stăpânire pe cel al bărbatului care fusese primul lui contact cu Revoluţia.

Bărbia sus. O să pună el mâna, mai târziu, şi pe acela.

Pe culoar ezită; la dreapta era o uşă deschisă spre o încăpere ce părea să fi fost un salon. Grayson aruncă o privire înăuntru şi fu surprins să constate că era o mică sală de audiţii, care arăta ca un interior de… da, de biserică. Rândurile de scaune erau, într-adevăr, strane vechi de biserică. Pe pereţi erau agăţate fotografii mari de persoane îngenunchiate – toate femei – iar în fundul sălii se ridica o mică estradă cu o orgă minusculă într-o parte şi un amvon în cealaltă.

O uşă din partea opusă a scenei atrase privirea hoinară a

lui Grayson. Trecu prin ea şi nimeri în ceea ce fusese, sau era poate încă, o bibliotecă. Pe o latură, în tot lungul zidului, erau cărţi pe etajere, apoi un birou mare, două canapele şi lampadare.

Grayson se îndreptă spre birou. Locul îi dădea impresia unui cartier general. Sertarele, cum era şi de aşteptat, erau încuiate. Introduse în broască un magnet minuscul, dar puternic, în formă de ac şi îl răsuci până când mecanismul simplu al încuietorilor se deschise.

Nu credea că va avea timp să examineze conţinutul sertarelor.

Aşa că aruncă numai o privire prin ele, luă câteva hârtii şi instrumente şi vârî totul în buzunar.

Apoi, scoase complet din lăcaş unul dintre sertare. În spaţiul rămas gol puse un microfon combinat cu un sistem de distrugere. Instrumentul era atât de mic, încât fu nevoit să-l împingă puţin cu o riglă găsită în sertar, apoi îl scăpă înăuntru.

N-avea nicio importanţă. Vârî înapoi sertarul şi se dădu înapoi, gândind: scopul principal atins. Dorinţă stăruitoare de plecare. Cât mai puţine riscuri.

Dar scutură cu încăpăţânare din cap. Nu, îşi zise el, trebuie să examinez totul aici. Inclusiv primul etaj. Dar – înainte de asta – o altă uşă, conducând la o încăpere laterală.

Grayson intră cu prudenţă. Avea încredere în metoda lui, dar, în acelaşi timp, îşi repeta că poate bărbatul slăbănog nu fusese singur în momentul atacului.

Se afla într-o cameră mare, frumos mobilată. Rămase chiar surprins de eleganţa ei. Îşi închipuise, mai curând, că Revoluţia e destul de săracă.

Grayson se opri în prag; azvârli priviri rapide în toate colţurile. Nimeni. În grabă, înaintă, se uită după canapele, pe lângă mese, privi prin altă uşă deschisă.

Intră într-o sală unde erau îngrămădite tot felul de

maşinării şi, mergând mai departe, văzu şi panouri de metal şi alte obiecte amintind de materialele electronice. „Fratele” lui era aşezat pe un scaun; în faţă avea un fel de centrală telefonică. Stătea cu spatele la, Grayson şi nu părea să-şi dea seama de prezenţa lui.

Fizicianul se retrase tiptil, gândindu-se: cercul e închis… Făcuse înconjurul parterului. Ar fi putut trece, probabil, prin spatele omului de gardă şi ar fi ajuns din nou în vestibul.

Preferă să se întoarcă şi să refacă traseul în sens invers. Şi, de acolo, să urce pe scară.

Etajul unu: dormitoare. Destul de obişnuite. Primele trei, nu prea îngrijite, semănau mai mult cu ceea ce se aşteptase el să găsească. Cei care dormeau acolo trăgeau neglijent cuvertura pe pat, după ce se sculau, aşezând-o cât de cât simetric, băteau pernele de două-trei ori cu palma şi plecau. Într-o cameră găsi nişte papuci şi şosete aruncate pe jos. În alta, o pijama fusese vârâtă în grabă într-un sertar lăsat întredeschis. Într-a treia, uşa dulapului era larg deschisă: înăuntru, hainele erau talmeş-balmeş. Numai a patra şi ultimă cameră, în fund, era curată, ordonată şi bine îngrijită.

Vechea casă trebuie că era cartierul general al Revoluţiei. Şefii dormeau în camerele acestea. Trei sferturi dintre şefi erau, după cum o dovedeau locuinţele lor, nişte oameni lipsiţi de rafinament.

În sfârşit afară. Fără zgomot, Grayson închise uşa. Şi o luă la picior spre o stradă transversală, în care nu întârzie să apară un autobuz.

Astfel se duse. Teafăr.

Nu se gândise cu adevărat la efectul pe care l-ar avea asupra lui o incursiune reuşită. Dar acum îl simţea în vehiculul pe jumătate gol.

O profundă cutremurare interioară. Aţâţare. Şi bucurie… Pentru numele Domnului, îşi spuse Grayson, analizându-şi senzaţiile, trebuia să fac asta… Era ca şi cum cineva ar fi

ameninţat să-l lovească (ceea ce, de fapt, şi făcuseră). Deci dreptatea era de partea lui. Legitimă apărare.

Ce coşmar ar fi fost dacă i-ar fi lăsat realmente să-l constrângă să facă ce voiau ei! Atunci riscurile ar fi fost infinit mai mari decât cele pe care tocmai şi le impusese singur.

11

Întors la *Laboratoare,* Grayson continuă să respire mai adânc decât de obicei. Un gând îi apăsa creierul: nu s-a terminat. Nu s-a terminat… Îi mai rămânea cel puţin un lucru de făcut.

Problema era destul de simplă. Cine-i crăpase ochelarii? De unde? Dintr-un loc apropiat, chiar din clădire. Ceea ce însemna că un funcţionar al *Laboratoarelor Haskett* era un membru al Revoluţiei.

Să presupunem, chibzui Grayson, că e cineva care a fost angajat de curând.

Îi veni ideea că nu era tocmai ziua potrivită să se ducă în biroul domnişoarei Haskett şi să-i ceară, în cursul conversaţiei, o listă a personalului nou angajat. Încă nu ţinea să o înfrunte pe domnişoara Haskett.

De ce, cugetă el, să nu fac mai întâi propria mea anchetă? Pe urmă voi putea pune întrebări mai inteligente.

Puţin înainte de ora cinci seara, telefonă acasă şi o rugă pe Rosie să-i spună soţiei lui să nu-l aştepte la cină. La ora cinci se produse hărmălaia obişnuită la plecarea personalului. Toată uzina se goli într-un interval de zece minute. În timpul acestor minute, Grayson se închise, din precauţie, în toaleta lui personală. Asta pentru cazul că domnişoara Haskett ar mai zăbovi şi ar trece să-l vadă sub un pretext oarecare.

Efectiv, pe când era în toaletă, auzi uşa biroului său deschizându-se şi după un moment închizându-se. Când ieşi, la 5:30, se găsea într-o clădire în aparenţă goală. Cu

conştiinciozitate, se asigură de acest lucru. Umblă de-a lungul coridoarelor, aruncă o ochire prin toate atelierele, ca şi în birourile principale, neuitându-l nici pe cel al domnişoarei Haskett, care dădea spre stradă.

Încet, încet, se simţi mai uşurat. Toate încăperile erau goale. Cu o excepţie, desigur. Portarul, Fred Gross, se afla în cămăruţa lui, în fundul clădirii.

Grayson se întoarse în biroul lui, se aşeză şi măsură din ochi distanţele şi direcţiile din care putea să fi venit energia ce-i crăpase ochelarii.

În orice caz, ochiseră bine. Lentilele fuseseră lovite cu precizie. Ochit, de unde? Stând la biroul său, Grayson se sforţă să-şi aducă aminte în ce poziţie se găsea.

Îşi aminti că o lentilă se spărsese cu o fracţiune de secundă înaintea celeilalte. Deci cineva îndreptase spre el un aparat cam dinspre… exact de acolo.

Acolo, remarcă Grayson cu oarecare uimire, era un perete în spatele căruia se afla o magazie, un depozit încuiat cu cheia. Încăperea aceasta se găsea pe un coridor paralel cu faţada clădirii. Şi întâmplarea făcuse ca el să fi avut foarte rar ocazia să treacă prin coridorul acela. Destul de iscusit, destul de perspicace din partea unui funcţionar nou.

Pasajul principal al uzinei era legat de birourile administrative printr-un coridor perpendicular pe cel cu magazia încuiată.

Grayson ajunse în faţa uşii exact în timpul care-i fu necesar ca să facă acest raţionament. Încercă lacătul cu diverse chei din legătura lui şi se irită din ce în ce mai mult, negăsind niciuna potrivită. Un sentiment lugubru. Cine instalase un lacăt şi omisese să trimită dublura cheii la biroul lui? Faptul cerea o explicaţie.

Cu toată furia lui, mai încerca şi un uşor amuzament. Toate încuietorile *Laboratoarelor Haskett* erau complexe, invulnerabile la magneţi sau alte instrumente ale

spărgătorilor; el însuşi, care se pricepea bine, avusese grijă de asta.

Frustrat, se întoarse în partea cealaltă a clădirii şi-i telefonă lui Fred Gross. Era un individ vioi, un bărbat mustăcios de vreo cincizeci de ani; sosi câteva minute mai târziu, îşi examină propria colecţie de chei şi dădu din cap.

— Ar trebui s-o întrebaţi pe şefa, zise el. Ea a aprobat instalarea lacătului acesta săptămâna trecută, la cererea cuiva.

— Nu-ţi aduci aminte a cui? întrebă Grayson, deja considerabil calmat.

— Nu, îmi pare rău. Unul dintre tehnicieni, cu siguranţă.

Da, cu siguranţă. Nimeni altcineva decât un expert „tehnic" şi, desigur, nu domnişoara Haskett, n-ar putea poseda cunoştinţele necesare pentru a crăpa ochelarii concepuţi de către utt-i.

— Bine, Fred, zise el, o să rezolvăm asta mâine. Poţi să te duci. Şi încheie cu o minciună, păstrând un aer nepăsător: N-are nicio importanţă.

După ce portarul închise uşa, Grayson rămase singur în biroul lui elegant, cu marea oglindă dispusă atât de ingenios şi cu lemnăria lui frumoasă; fu uluit surprinzându-şi propria imagine în oglinda cu reflexe argintii. Buzele rânjite lăsau să i se vadă dinţii şi dădeau impresia că mârâie.

Ţeapăn de uimire, se apropie de oglindă. Nu prea mai recunoştea chipul pe care-l contemplase în prima zi. Tenul era mai colorat, mai roşu. Ochii cenuşii străluceau. Şi gura lui… avea ceva sălbatic, animalic.

Primul gând: în această stare de spirit, pot eu să aştept? Nu, judecă el. Un al doilea gând, nu mai puţin plăcut: Presupun că situaţia mă va obliga la o nouă infidelitate, cu toate implicaţiile ei de neputinţă şi incapacitate. Dar ridică receptorul şi formă numărul domnişoarei Haskett. Când îi auzi vocea dulce, îi spuse că se întorsese la birou, ca să

termine o lucrare.

— Mă întrebam, încheie el, dacă aş putea să trec pe la dumneata să beau o cafea, în drum spre casă.

Când ajunse acolo, ea era îmbrăcată cu o rochie de casă diafană, bleu şi roz, plină toată de volane şi danteluţe.

— Tocmai ieşeam din baie când m-ai sunat, zise ea. Mi s-a părut stupid să mă îmbrac pentru o ceaşcă de cafea. Sper că nu te deranjează.

Cuvintele păreau un început bun pentru un bărbat care înţelegea să plătească preţul pentru ceea ce voia. Totuşi, pe când îşi beau cafeaua, domnişoara Haskett deveni, dintr-odată, distantă.

— Unde-ai fost în ultimele două seri? întrebă ea cu o voce ciudat de crispată.

Tonul acuzator îl surprinse oarecum pe Grayson.

— La mine acasă, fireşte, răspunse.

Această simplă replică nu avu efectul sperat. Domnişoara Haskett continuă să privească fix pe perete. Rozul destul de viu al obrajilor ei se apropia de cel al capotului.

— Cu soţia? întrebă ea, printre dinţi.

Grayson ezită, perplex. Stătuse acasă seara cu nevasta timp de treizeci de ani, ceea ce – îi dezvălui un rapid calcul mintal – făcea cam unsprezece mii de nopţi. Înţelegea cu greutate că, brusc, una sau două nopţi în plus pot să aibă vreo importanţă.

Dar deja spiritul lui încerca să perceapă intenţia ce se ascundea în spatele întrebării; fu deci capabil să explice:

— Ea locuieşte într-o aripă a casei şi eu, în cealaltă. De ce întrebarea asta?

Vorbind, privea chipul domnişoarei Haskett. Trăsăturile ei rămaseră îngheţate. Toate elementele seducţiei erau tot acolo, perfect vizibile. Cu toate acestea, frumuseţea ei naturală era acum diminuată de crispare.

Şi apoi, sub ochii lui Grayson, rigiditatea… păru să se topească. Rapid, expresia se schimbă, trecu de la acuzare

la un soi de destindere, pe urmă la mâhnire. Lacrimile îi umplură ochii, apoi şiroiră pe obraji.

Simultan, trupul zvelt al domnişoarei Haskett, înfăşurat în norişorul de muselină uşoară, se suci spre el. Într-o clipită, reuşi să se strecoare pe genunchii lui Grayson şi, cu faţa lipită de pieptul lui, îi şopti ceva ce suna cam aşa:

— Ah, iubitule, iubitul meu, te iubesc, te iubesc.

Un Grayson uimit şi resemnat conduse mai mult pe sus o domnişoară Haskett, ce nu opunea rezistenţă, în dormitor, pe pat. Acolo, după ce despuie de haine ambele persoane prezente, aşa cum se cuvine, încercă să o trateze în sensul termenului „amantă”. Aşa după cum se temuse, n-a fost uşor. Dar observă că, gândind la motivele lui de a se deda acestei activităţi, reuşea să-şi adune forţele; sfârşi prin a-şi desăvârşi eforturile.

Mai apoi, întrebă cu un aer nepăsător:

— Ştiu că ar trebui să te întreb mâine de asta, dar risc să uit sau să fiu foarte ocupat. O anumită cheie…

După explicaţia lui, o tăcere se lăsă în întuneric, lângă el. În cele din urmă:

— Să mă gândesc, zise domnişoara Haskett.

Se îndepărtă de el şi o auzi sculându-se. Îi percepu mişcările în noaptea neagră a camerei. Brusc, lumina se aprinse şi el văzu că-şi pusese pe ea capotul. Stătea lângă uşă, alături de întrerupător.

— Îmbracă-te, îi zise, în timp ce caut între cheile mele. Încep să-mi aduc aminte de treaba asta.

Ieşi din cameră cu o mişcare şerpuitoare şi închise uşa în urma ei.

Când Grayson ieşi după câteva minute, ea îi întinse o cheie, spunându-i cu o voce vinovată:

— Trebuie să verific mâine dimineaţă cine-i omul care a pus lacătul. Cred că e unul dintre cei noi.

Grayson era gata de plecare. Acceptă deci cheia, aruncă o privire asupră-i şi remarcă, cu ochiul lui pătrunzător, că

era efectiv o cheie pentru tipul de lacăt de pe uşa magaziei.

— Când s-a întâmplat? întrebă.

— Acum câteva zile. A venit să-mi ceară unul dintre lacătele noastre. I l-am dat. L-a pus chiar el şi a venit să-mi aducă cheia. Ştiu, fireşte, că din cauza lucrărilor dumitale trebuie să ai acces la toate încăperile clădirii şi ar fi trebuit să-i cer secretarei mele să-ţi facă o dublură. Dar, cu tot ce s-a întâmplat între noi… scuză-mă.

Grayson îi recompensă explicaţia cu un sărut.

Câteva minute după aceea, stătea într-o staţie de autobuz, vedea apropiindu-se luminile vehiculului şi chibzuia: Presupun că aş putea aştepta până mâine dimineaţă ca să merg până la capătul trebii ăsteia.

Era deja aşezat pe scaun în autobuz, privind distrat cum defilează străzile cufundate în noapte, când îşi dădu seama de slăbiciunea hotărârii lui. Instantaneu, nu mai avu nicio îndoială asupra a ceea ce trebuia să facă… Atâta vreme cât nu mă voi elibera de Revoluţie, nu pot să-mi permit nicio întârziere… Ei sunt extrem de hotărâţi. Aşa trebuie să fiu şi eu.

Coborî la staţia următoare şi, mai puţin de o jumătate de oră mai târziu, mergea pe aleea parţial luminată, spre construcţia masivă de cărămidă, cu ferestre imense, dominată de înalta firmă luminoasă: LABORATOARELE HASKETT.

12

Intrând în clădire, Grayson văzu lumină difuză prin uşa cu geamuri. Mai târziu îi telefonă lui Fred Gross, pentru că, dacă se deschidea uşa de intrare la ora aceea, se declanşa probabil un semnal de alarmă. După un minut, deschise uşa care dădea din birourile administrative spre spatele clădirii, intră în întuneric şi bâjbâi să caute întrerupătorul… când cineva tăbărî pe el.

Surpriză totală!

Frică. Şoc. Şi un soi de oroare. Îşi dădu seama că e pe jumătate luat pe sus, pe jumătate târât printr-o uşă. Tresărind, înţelese că e uşa magaziei cu lacăt.

În acelaşi moment, spaima extremă a lui Grayson îmbrăcă o formă, luă o direcţie. Avu certitudinea netă că era periculos pentru el să fie târât acolo. Căpătă siguranţa că va fi închis şi asasinat în acel loc.

Fusese apucat pe la spate. Acum, cu întârziere, încercă să se sprijine cu un picior pe podea. Cu celălalt, lovi în spate din toate puterile. Călcâiul lui nimeri într-o tibie.

Lovitura fusese probabil tot atât de dureroasă pe cât intenţionase Grayson. La câţiva centimetri depărtare de urechea lui, răsună un ţipăt răguşit. Strânsoarea, de oţel până atunci, slăbi.

Imediat, Grayson se răsuci şi îşi înhăţă adversarul de umeri. Omul ripostă în acelaşi fel, căutând cu o mână gâtlejul lui Grayson.

Lupta în beznă fu grea. Degetele atacatorului îl apucaseră acum de gât şi se strângeau nemilos. Grayson

renunţă la loviturile de picior, devenite inutile şi, adunându-şi toate puterile, îl încleştă pe agresor de încheieturile mâinilor. Aceasta fu clipa în care douăzeci şi trei de ani de exerciţii zilnice îşi arătară roadele, căci muşchii îi îndepliniră comanda.

Degetele i se crispară, împinseră, traseră, răsuciră. Nu era uşor. Avu impresia neplăcută a unui trup solid, mai mare, mai masiv, mai greu ca al lui. Totuşi propria lui rezistenţă şi perseverenţă puseră dintr-odată capăt luptei. Agresorul îi dădu brusc un brânci. Dădu înapoi.

Grayson, care n-avea niciun plan, îl lăsă să se ducă. De fapt, sentimentul lui iniţial fu cel de uşurare. Auzi paşii grăbiţi ai celuilalt, apoi uşa biroului închizându-se. Fizicianul şi-l închipuia pe om alergând prin încăperile sectorului administrativ şi ieşind în fugă pe uşa principală a clădirii.

Nehotărât, nădăjduind că adversarul şi-a luat tălpăşiţa, Grayson bâjbâi lângă uşa rămasă deschisă a magaziei şi, de data aceasta, găsi întrerupătorul. Lumina ce ţâşni brusc pe coridor îi permise să se întoarcă rapid în anticameră. Putu astfel să întrezărească un moment spatele unui bărbat bine Scut, în costum de culoare închisă. Avu fugara impresie că omul are părul blond şi des.

Câteva fracţiuni de secundă mai târziu, silueta fugitivă ieşi iute în stradă, dădu colţul la stânga şi dispăru. Grayson se asigură că uşa exterioară e încuiată cu cheia. Apoi se întoarse în spate, în magazie. Deschise lumina şi contemplă cu priviri fixe grămada de metal răsucit şi înnegrit de foc de pe podeaua de ciment. O inspectă cu prudenţă; masa de arsuri mai emana încă o căldură puternică.

Calculând poziţia, putu să deducă rapid că acesta era probabil aparatul cu care-i fuseseră crăpate lentilele ochelarilor; însă, din păcate, cineva ajunsese la el cu câteva minute înaintea lui.

Şi acum?

Se trânti pe un scaun şi îşi spuse: Sunt obosit. Ar trebui

să fiu în pat... Însă o altă realitate exista pentru el. Un gând nu nou, dar, cu toate acestea, foarte puternic.

Nu s-a terminat. Cineva, acolo, afară, continuă să se gândească la mine. În consecinţă şi eu trebuie să mă gândesc la ei.

Rămase surprins constatând că, în ciuda oboselii covârşitoare, gândurile mari nu-i dădeau pace: era timpul ca cineva, care se pricepe, să-şi asume responsabilitatea asupra lumii.

Surprinzător era faptul că persoana pe care – în acest moment de iritare – o vedea în acest rol era... el însuşi. Astfel că, în timpul celor câtorva clipe în care păstră în minte imaginea fizicianului Grayson salvator al pământului, simţi o schimbare interioară. O iluminare. O creştere. O înălţare.

Puterea umană, se gândi el, cu ironie.

Tot pe atât de repede pe cât se ivise, sentimentul făcu loc unei idei intermediare, mai prozaică. Cu o undă de istovire, înţelese ce-ar putea să facă pentru a se putea apăra de aceste diverse persoane ce încercau să-l târască cu forţa în treburile lor. Contra voinţei lui, dar cu sentimentul că n-are încotro, se îndreptă spre laboratorul lui personal.

Problema lui avea două soluţii. Prima necesita o muncă simplă, dar foarte îndelungată, ce consta în a coase în căptuşeala costumului lui mai bine de zece mici recipiente cu produse chimice – atât lichide cât şi gazoase –, echipat fiecare cu câte un tub flexibil şi câte un dispozitiv cu care se putea vaporiza produsul într-o direcţie dată, pornind de la mânecă, de la revere sau dintr-un nasture.

Metoda a doua era mai complexă. Implanturi. Sisteme minuscule care, fixate pe un vas sanguin sau pe o terminaţie nervoasă, acţionau ca un simţ suplimentar sau injectau un produs chimic în corp, ajutându-l să reacţioneze contra diferitelor tipuri de atac tehnic.

Implantările şi reglajele complicate îi vor lua o bună parte din noapte, chiar şi unui expert cum era el. Dar lucrul trebuia făcut.

Când Grayson, după ce se dezbrăcase pe coridor, intră fără zgomot în cameră, îşi găsi nevasta dormind în patul lui. Se întinse lângă ea. Dormi prost, din cauza celor peste zece implanturi de plastic aflate în diverse părţi ale corpului şi ale capului său. Se răsucea tot timpul pe obiectele acestea care nu făceau parte din el şi, de fiecare dată, apăsarea neobişnuită îl trezea.

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, îi dădu ordin Milei să iasă în oraş şi să cumpere un pistol, „pentru casă” îi explică el, cu prefăcută nepăsare.

— Unde-ai fost aseară? întrebă ea cu vocea plângătoare. Te-am aşteptat până la miezul nopţii.

Atitudinea ei – felul cum stătea, expresia chipului ei slăbănog – nu era autoritară; nu căuta ceartă. Era o văicăreală emoţională, ce nu cerea neapărat un răspuns verbal. Grayson replică ridicându-se, înconjurând masa şi ducându-se să-şi sărute nevasta pe gură. Câteva minute mai târziu, la plecare, îi strigă de la uşă:

— O să ne ocupăm deseară unul de celălalt.

Ieşi din casă cu sentimentul – fără îndoială masculin – că situaţia devenise normală în căminul său. Hotărî că aşa trebuie să şi rămână. Gata cu domnişoara Haskett.

I se păru… „Tot ce-mi rămâne de făcut, e să le vin de hac afurisiţilor ăştia de tipi care încearcă să mă târască în nebunia lor”.

Gândind la aceasta, aşezat tihnit în autobuz, avu senzaţia că nu e o problemă de nerezolvat.

13

Comisarul utt solicită prezenţa dumneavoastră pentru o cauză 7-B
Ora: 10
Data: vineri, 22 ianuarie 2023
Locul: imobilul Utt, piaţa Utt.
Prezentarea la Biroul de Informaţii de la subsol.

Documentul oficial rămase pe biroul lui Grayson după citire. La capătul unui număr nedeterminat de minute, îi veni o idee surprinzătoare – pentru el – anume că, gata, o să se întâmple şi asta.

Încercarea fusese ingenioasă. Dar, în chip clar, doctorul Burr telefonase la biroul comisarului utt al districtului î*nainte* de a ieşi să ia masa.

Grayson aruncă o privire la ceas: 8:24, vineri 22. Au grijă să nu-ţi lase deloc timp. Şi dacă n-ar fi venit astăzi la lucru?

Se ridică. Mişcarea era în parte automată, în parte inspirată de un alt gând. Ar trebui să dea telefon Revoluţiei. Impulsul acesta îi provocă o ironie amuzată. Toate precauţiile lui se dovedeau acum inutile. Mă rog, aproape, rectifică el în mod conştient. Nu trebuie să neglijezi niciodată nici cel mai mic avantaj. S-ar putea ca, la un moment dat, posibilitatea de a fi vizitat cartierul general al Revoluţiei să se dovedească preţioasă.

Liniştindu-se astfel, se întoarse în biroul lui, ridică receptorul din furcă... şi şovăi. Trebuia oare să profite de apel pentru a controla persoana ce va răspunde de data

aceasta? Îl încercă un sentiment de respingere. Când ceri ajutor eşti obligat la o anumită puritate a intenţiilor. Mai târziu, când totul va lua sfârşit, îşi va putea relua programul de evadare fără să fie nevoit să suporte tulburări ale conştiinţei.

Într-un sens – trebuia să recunoască – asemenea nuanţe nu erau raţionale. Dar altfel cum să-ţi păstrezi măcar un pic de integritate personală? Hotărârea sa părându-i în continuare dreaptă, formă numărul secret. Se produse pauza obişnuită, apoi sună o dată, apoi auzi, în sfârşit, declicul îndepărtat al releelor. Şi atunci… o voce feminină declară:

— Numărul pe care l-aţi format nu este atribuit. Vă rugăm să consultaţi noua carte de telefon.

Grayson puse telefonul jos cu mişcări sacadate. Undeva, în interiorul lui, calmul îngheţat pe care-l putuse păstra se prăbuşi. Trupul îi fu parcurs de un fior. Câteva lungi secunde, dădu o bătălie tăcută contra impulsului de a se topi, transformându-se într-o zdreanţă tremurătoare. Veni chiar un moment când percepu un geamăt surd.

Cu o tresărire, Grayson se întoarse ca ars, să vadă de unde venea vaietul şi descoperi ruşinosul adevăr: pentru numele lui Dumnezeu, eu produc zgomotul ăsta!

Şocul puse capăt paroxismului reacţiei lui. Îşi înghiţi saliva de câteva ori la rând. Şi redeveni mai mult sau mai puţin el însuşi. Dar se critica pe sine. Avea impresia că-l trădase pe acel Grayson mai puternic şi mai curajos care ieşise la suprafaţă câteva zile mai devreme.

Bun, deci era într-o situaţie gravă. El! Nimeni altul. În mai puţin de o oră se va prezenta, va sta în faţa unui utt. *Pentru prima oară în viaţa lui,* va vedea un utt faţă-n faţă.

Distrat, gândind la acest lucru, reciti convocarea şi, de data aceasta, termenul codului îl izbi: 7-B.

O cauză 7-B…

Deprins demult cu documente oficiale, contracte şi

formulare imprimate, Grayson îşi consultă hârţoagele. Printre ele avea şi lista codurilor. O parcurse cu rapiditate de expert şi găsi repede explicaţia: *7-B: încălcare fundamentală a legii; a se pregăti pentru anchetă aprofundată.*

În autobuz, zece minute mai târziu, Grayson încercă să-şi îndepărteze atenţia de la universul lui mental, în care frica de o anchetă aprofundată forma un enorm ghem neplăcut. Prin mici salturi sacadate ale ochilor şi ale capului, îşi concentră atenţia, cât putu de bine, asupra ceasului său, pe urmă asupra străzii şi iar asupra cadranului. De fiecare dată i se întărea senzaţia că, faţă de scurgerea timpului, strada nu se desfăşura destul de repede în lungul ferestrelor.

Grayson coborî din autobuz la 9:53 şi se îndreptă grăbit, pe jos, spre piaţa Utt, la o sută cincizeci de metri depărtare. Mai fusese pe acolo, desigur, când era mult mai tânăr. De data aceasta, traversă rapid piaţa, aruncă o privire tot atât de rapidă asupra imobilului şi apoi se repezi într-o stradă transversală, oarecum uşurat de a fi ajuns. Ca şi cum s-ar fi îndoit că poate să o facă.

Umbla zvonul că în piaţa Utt ai putea întâlni un utt. Grayson auzise vorbindu-se de femei ai căror soţi anti-utt dispăruseră şi care, uneori, aşteptau aici ca să încerce să-i abată pe utt-i din cale, să le ceară eliberarea soţilor sau, măcar, să capete informaţii despre soarta lor.

Fiinţele utt, faţă în faţă cu soţiile disperate, se apărau ridicându-se în aer şi planând sus, după cine ştie ce principiu magnetic – spunea gura lumii. Cererile femeilor nu primeau niciodată răspuns. Soţii lor nu mai apăreau niciodată.

Dinspre partea lui, Grayson nu văzuse vreun utt în timpul scurtei lui vizite; nu văzu nici de data aceasta, pe când se grăbea spre intrarea imobilului.

Era o clădire nu prea înaltă, cu o faţadă fără ferestre. Pe acoperiş se ridica o firmă de plastic, purtând cuvintele:

BIROUL COMISARULUI UTT. Intrarea se făcea printr-o uşă mare şi grea.

Lipsa ferestrelor şi opacitatea grea a tuturor părţilor vizibile îl îngheţaseră pe Grayson la precedenta sa vizită fulger.

Acum, această opacitate îl opri pe loc, literalmente. Cu ochii un pic sticloşi, se uită la uşa închisă, la zidurile oarbe ale clădirii.

Îi reveni o amintire. El însuşi, băieţel, la şcoală. Învăţătoarea îl ameninţa pentru că vorbise în timpul orei. *O să rămâi aici în recreaţie,* zicea ea, *şi o să-ţi arăt eu.* El stătea în fundul clasei, lângă uşă. În timp ce ea se întorcea spre tablă, el se strecură de pe locul lui ca o umbră tăcută în noapte, o şterse pe uşă şi fugi… acasă, la mamă.

Acolo, în stradă, în faţa intrării imobilului Utt, cu tot zgomotul circulaţiei în jur – trecerea unui autobuz, o maşină oprindu-se lângă trotuar, femei care coborau din ea vorbind tare – Grayson se gândi: oprirea lui e tot atât de automată ca şi reacţia de altădată la ameninţarea învăţătoarei. Numai că acum, nu mai era acasă mama lângă care să se refugieze şi care să-l însoţească la şcoală a doua zi.

Trebuia să-şi poarte singur de grijă într-o lume care acum va… ce? N-avea nici cea mai mică idee. Care va fi procedura? Şi dacă nu m-aş prezenta în faţa comisarului utt? Şi dacă m-aş întoarce pur şi simplu la laboratorul meu (echivalentul întoarcerii acasă, lângă mama) şi mi-aş relua activitatea… ce s-ar întâmpla?

Cine ar veni să mă ia?

Rămase destul de uluit constatând că nu cunoştea niciuna dintre metodele care ar putea fi folosite împotriva lui. Exista o poliţie feminină care dirija circulaţia. Lucrul se dovedise necesar din cauza procentajului mare de şoferiţe ce aveau tendinţa să nu ţină seama de culoarea stopului la orele de aglomeraţie.

Reglementarea circulaţiei nu era o creaţie a fiinţelor utt.

Asociaţiile feminine, care conduceau oraşul şi guvernau ţara, instauraseră acest sistem şi utt-ii nu-i dădeau atenţie sau, poate, acceptau acest compromis cu teoria lor ce spunea că bărbaţii erau vinovaţi de toate relele pământului.

Oare, ar veni o agentă de poliţie să-l aresteze, dacă nu s-ar prezenta? Grayson examină ipoteza următoare: poate că numai frica bărbaţilor permite controlului utt-ilor să dureze.

Chiar pe când gândurile aceste îi treceau prin minte, Grayson îşi dădu seama că, maşinal, apucase clanţa uşii. Şi că, în ciuda posibilităţilor pe care şi le imagina, nu avea intenţia serioasă să se revolte. Cel puţin *în momentul acesta,* se gândi el.

Drept care, conştient de ce face, deschise uşa.

14

Interiorul era luminat. Un vestibul vast de marmură, cu tavan înalt, în genul obişnuit al clădirilor oficiale, unde se face adesea risipă de spaţiu. Din hall-ul acesta, un coridor larg ducea către lifturi, de-abia întrezărite. Erau greu de văzut, pentru că o femeie era aşezată la un birou, chiar în faţa uşii pe care intrase Grayson, iar biroul ei şi cu ea blocau vederea.

Totul părea cât se poate de normal. Grayson se simţi (oarecum) uşurat.

Întărit de acest sentiment, dădu drumul uşii pe unde intrase. Dar se întoarse să se uite cum se închide. Auzi declicul scurt al broaştei, întinse o mână şovăitoare. O trase înapoi pentru că... Oare ţii cu adevărat să ştii dacă s-a încuiat? Nu, se gândi el.

Cugetă că există o implicaţie filosofică în decizia lui negativă: dacă eşti în închisoare, mai bine să nu ştii. Fiinţele omeneşti trăiau inconştient după acest principiu încă din vremuri de mult uitate; aşa i se păru, cel puţin, fizicianului Grayson când păşi înainte prin hall.

Femeia aşezată la birou avea o oarecare vârstă, precum şi o atitudine absolut banală. Citi convocarea, i-o înapoie şi apăsă pe un buton.

O pauză. Linişte totală. Apoi un bărbat ieşi printr-o uşă de după lifturi. Se apropie în grabă de Grayson.

— Pe aici, zise el.

Era un individ mic şi îndesat, cu păr şaten ondulat şi cu ochi blânzi, cafenii, în spatele ochelarilor; era şi el mai în

vârstă. Grayson îl urmă într-unul dintre ascensoare, îl privi cum apasă pe butonul ce purta cifra 1, dar nu spuse nimic; uşa alunecă şi se închise cu un zgomot asemănător unui suspin.

Pe durata acestor secunde, Grayson încercă să analizeze semnificaţia cifrei 1 de pe buton. Nu putea să însemne etajul 1, pentru că observase, imediat ce intrase, că înălţimea tavanului corespundea exact cu înălţimea totală a clădirii, aşa cum o putuse evalua din exterior. În consecinţă, probabil cobora într-un birou de la subsol. Ceea ce era logic: *Prezentarea la biroul de informaţii de la subsol.*

Aparenta realitate a acestui amănunt îi îngădui aproape un minut de optimism. În timpul acestui minut, ascensorul coborî câteva zeci de metri. Şi continua să coboare.

Revelaţia unor vaste distanţe sub nivelul solului însemnă pentru Grayson o noutate atât de mare, încât îl fascină. Realmente aceşti utt-i scobiseră planeta. Nu-i de mirare că nu pot fi niciodată văzuţi. Probabil că trăiau în oraşe subterane.

Din multe puncte de vedere, coborârea fu agreabilă şi cât se poate de lipsită de ameninţare. Difuzoare ascunse lăsau să se filtreze o muzică blândă, ce parcă te îndemna la somn. Grayson o ascultă. Apoi îi aruncă o privire ghidului sau gardianului său şi întrebă:

— O să urc înapoi tot pe-aici?

Ochii cafenii îl contemplară cu gravitate. Pantofii mari se mişcară pe mocheta aspră. Trupul greoi făcu o mişcare, ca şi cum un gând ar fi trecut prin mintea ascunsă în spatele chipului lătăreţ. Omul nu răspunse prin vorbe. Dar clătină încet din cap, un semn care înseamnă, dintotdeauna, nu.

În timpul dialogului fugise un alt minut. Trecerea unui timp atât de lung – deci a unei distanţe atât de considerabile – îi inspiră lui Grayson un gând reticent: într-adevăr, va trebui să iau o hotărâre fundamentală.

Din clipa în care, în biroul lui, una dintre lentile, apoi

cealaltă, i se crăpaseră, dusese o luptă bazată pe hărţuială şi aşteptare. Ca şi cum ar fi urmărit un ţel pe care nu şi-l alesese el. I se păruse, într-un cuvânt, că trebuia să se smulgă din situaţia neplăcută ce-i fusese creată prin spargerea ochelarilor. În aceste prime faze, nu avusese niciun moment senzaţia că el este cel care hotărăşte ceva.

Da, desigur, sărise asupra domnişoarei Haskett, acceptase un fel de împăcare cu Mila. Erau hotărâri. Dar nu ca atunci când iei decizia să faci un lucru fundamental. În chip clar, dacă nu avea să se întoarcă pe aici, trebuie să o facă printr-o altă cabină de ascensor. Ceea ce însemna, în realitate, că dacă *ei* nu îl aduceau înapoi sus, era obligat să urce prin mijloace proprii.

Iar *acesta* era un lucru fundamental.

Pe când reflecta astfel, un zgomot uşor veni de la cabina ce se cufunda atât de vertiginos în adâncuri. Imediat, mersul ei se încetini. Totuşi cel puţin un minut se mai scurse până când liftul să se oprească, în sfârşit.

Grayson respiră adânc şi, retrăind în minte traseul, estimă lungimea coborârii: *opt sute de metri!*

Examina încă implicaţiile fantastice ale unei asemenea distanţe, când uşile se deschiseră. Lângă Grayson omul declară:

— Faceţi parte din categoria tehnică. Ieşiţi afară, vă rog.

Grayson nu se mişcă. De-abia auzise ce-i spusese ghidul, vorbele îi trecuseră pe la urechi fără să le înţeleagă sensul. Singurul cuvânt pe care îl înţelese bine era *afară. Ieşiţi afară!* Dar, discută el în minte, *afară* este la opt sute de metri deasupra. Putea – îşi spuse – să iasă dinăuntrul ascensorului înăuntrul a ceva ce se găsea în spatele uşii cabinei. Şi, natural, printr-o anumită flexibilitate a gândirii, era posibil să te consideri în exteriorul unui interior specific, fără să te afli la suprafaţa unei planete, cu numai cerul deasupra capului tău.

Ajunse cu regret la această concluzie şi înţelese care era

adevărata problemă.

Adevărata problemă era că nu avea niciun chef să iasă din ascensor şi să pătrundă în universul subteran. Avea impresia că dacă trece pragul uşii şi intră în micul coridor strâmt, singurul loc pe care-l putea întrezări din cabină, îi va fi foarte greu (credea el) să se întoarcă, acum sau mai târziu, aici sau altundeva.

— Veniţi cu mine? îl întrebă pe însoţitorul lui. Ghidul clătină din cap şi nu zise nimic. Făcu un gest cu mâna, întinse degetul, arătând uşa deschisă.

Grayson ieşi pentru că – simţea acest adevăr în străfundul sufletului – nu era pregătit, din punct de vedere emoţional, să opună o rezistenţă (îşi spunea în sine-i) înainte de întrevederea cu comisarul utt.

Făcu în total cinci paşi şi se găsi *afară.* Fără să vrea, doar pentru că mai simţea *nevoia* de ascensor, se întoarse şi zări nedesluşit un fel de anticameră spre care conducea culoarul; şi atunci, din cauză că ceea ce văzuse acolo îl făcuse să-şi încetinească mişcarea, reţinându-i atenţia, îşi întârzie răsucirea până în momentul precis când uşa ascensorului se închidea. Lumina din cabină se întrevedea prin materia translucidă a uşii. Sub ochii lui, lumina urcă şi dispăru. Şi se trezi singur.

Mă rog, nu chiar de tot. Când întrezărise anticamera de la capătul culoarului, avusese impresia fugitivă a unei femei tinere aşezată acolo sau mai curând într-un soi de cabină.

Îi trecu prin faţa ochilor minţii imaginea unei femei umane, vii, sosind în fiecare dimineaţă la lucru, la acest birou de recepţie şi luând seara ascensorul înapoi, către suprafaţă, ca să se ducă la treburile ei, ca orice funcţionară după orele de birou. Cum se făcea oare că, pornind de la asemenea funcţionari, nu răzbătuse niciun zvon despre această lume subterană?

După ce se apropie de ea şi o văzu de aproape, prezenţa ei acolo, în fundul sălii, i se păru mult mai puţin liniştitoare.

De aproape arăta mult mai în vârstă. Era de o paloare nesănătoasă, avea ochi lipsiţi de strălucire şi când vorbi, vocea îi era apatică:

— În ce categorie sunteţi?

Grayson îşi aminti ce-i spusese ghidul. Deci răspunse:

— Tehnică.

Îi puse convocarea pe birou, dar ea nu-i dădu nicio atenţie şi deschise un registru.

— Numele dumneavoastră? întrebă ea.

Grayson i-l dădu. Dar avu un gând bizar: Era oare posibil ca această femeie să locuiască tot timpul aici? Îşi petrecuse toată viaţa de adultă atât de departe de soare? Pe timpul duratei acestui gând şi a sentimentului ce-l însoţea, ceva, ce nu putea fi numit decât *responsabilitate,* îl domină dintr-odată.

Aşa că în voce îi răsună o nuanţă de forţă, când întrebă:

— De cât timp staţi aici, sub pământ?

Până şi pentru urechile lui, tonul păru plin de autoritate. Ca şi cum un şef de stat sau un preşedinte de societate ar fi descoperit, din întâmplare, o nedreptate în vreunul dintre colţurile domeniului său. Şi repara *întotdeauna* nedreptăţile, atunci când le găsea; aşa era felul lui de a fi. În aceste împrejurări, individul astfel interpelat înţelegea că cineva – ca un Dumnezeu – îi auzise rugile şi că Cel Ce Avea Puterea Să Intervină era gata să repare totul.

Efectul asupra femeii fu electrizant. În ochi îi apărură lacrimi.

— Optsprezece ani, domnule. Ah, vă implor, ajutaţi-mă.

După care izbucni în lacrimi. Printre suspine îi scăpară alte cuvinte, dar Grayson nu putu înţelege nimic. Cum ceea ce voia erau informaţii, întinse braţul şi o apucă pe femeie de umăr. Înţelese că e prea târziu. Era ceva în atitudinea ei, în ritmul încetinit al suspinelor, care avertiza despre o schimbare. Creierul ei începea din nou să gândească: acesta era avertismentul. Şi să înţeleagă ce făcuse. Şi să fie

îngrozit.

Brusc, se produse prima reacţie evidentă. Femeia se strânse în ea însăşi.

— Vă rog să mă iertaţi, murmură cu un ultim suspin. Nu prea mă simt bine în ultima vreme.

Ceea ce spunea era uşor de înţeles. Grayson, din ce în ce mai neliniştit, temându-se de o nouă retragere, înainte ca el să fi aflat mai multe amănunte, spuse repede:

— În optsprezece ani, aţi avut vreodată dreptul să urcaţi la suprafaţă?

Doi ochi umflaţi, uşor înroşiţi, îl examinară. Nu mai era nicio îndoială. Îşi recăpătase stăpânirea asupra ei însăşi. Cu un sentiment de neputinţă o văzu strâmbând din buze.

— Iertaţi-mă. Mi-e tare ruşine că mi-am expus starea de boală în public.

Îi scăpa din mână. Făcu o ultimă tentativă verbală să restabilească contactul.

— Poate că aş putea să vă ajut, zise el cu o voce insistentă. Spuneţi-mi în ce situaţie vă aflaţi. Trăiţi aici, jos?

Atunci o străbătu, probabil, un gând. Timp de o clipă, impresia iniţială îi reveni: impresia că el ar putea realmente să facă ce spune. Căci ea şovăi. În timpul acestei ezitări, Grayson întrebă:

— Ce vârstă aveaţi când aţi fost adusă aici? În ce împrejurări?

Dar văzu că e prea târziu. Buzele femeii se strânseră.

— De ce îmi puneţi asemenea întrebări personale? întrebă ea.

Grayson o privi drept în ochi.

— Mi-aţi cerut să vă ajut.

— M-am simţit rău dintr-odată.

Îşi venea în fire rapid, fără niciun dubiu. Grayson zise în grabă:

— Mi-aţi spus că sunteţi închisă aici de optsprezece ani.

— Nu mi-aduc aminte să fi făcut o asemenea declaraţie.

Figura îi era crispată acum, speriată, ca şi cum s-ar fi temut de urmările indiscreţiei ei.

Grayson îşi retrăsese deja mâna întinsă. Acum se dădu un pas înapoi, îşi vârî o mână în buzunar şi puse în funcţiune sistemul detector de direcţie. În acelaşi timp mai făcu o ultimă tentativă:

— La un moment dat, în viitor, veţi descoperi că aş fi putut să vă ajut; atunci să vă amintiţi că m-aţi refuzat. Sau îmi spuneţi adevărul acum, sau să nu mai contaţi pe ajutorul meu.

În mod vizibil, îşi venise de-a binelea în fire. Un vag surâs dispreţuitor îi încreţi obrajii palizi, care căpătară chiar puţină culoare când replică:

— Un bărbat să ajute o femeie! Nu fiţi ridicol! Şi dispreţul se accentuă.

— Ah, făcu ea, pe un ton batjocoritor, aveţi o întâlnire cu comisarul utt! E posibil aşa ceva! (Cu un râs nemilos:) Un om de care nimeni nu va mai auzi pomenindu-se vreodată şi care vorbeşte asemenea prostii!

Grayson prinse ocazia din zbor.

— Nu e decât o întrevedere.

— Ha! făcu ea.

Grayson pierduse avantajul. Şi mai înţelegea, de asemenea, că făcuse o greşeală ameninţând-o.

— Nu ţineţi seama de ce v-am spus adineauri, murmură el. Dacă aveţi vreodată nevoie de ajutor şi dacă voi fi în măsură să vă fiu de folos, puteţi conta pe mine.

Femeia nu răspunse direct acestor cuvinte. Ridică braţul, întinse mâna, arătă cu degetul şi spuse:

— Pe uşa aceea!

Fără să mai opună rezistenţă, Grayson se îndepărtă. Tentativa lui de a obţine informaţii de la ea produsese un rezultat neliniştitor, dar oricum mai bun decât lipsa oricărui rezultat. Avea impresia că niciodată, în toţi anii petrecuţi acolo, ea nu-şi pierduse calmul profesional. Faptul că-i

smulsese o reacţie acestei nefericite creaturi era o victorie neînsemnată, dar o victorie totuşi.

Ceea ce am de făcut, cugetă el, este să mă înarmez cu curaj şi să iau o hotărâre în privinţa întrevederii, care, în mod clar, se va întoarce în defavoarea mea. Deci, de cum voi trece pe această uşă, o să...

Deschidea, în realitate, *această* uşă pe când îşi formula hotărârea de a fi hotărât.

Cu o mână sigură, deschise larg şi înaintă...

15

Grayson oftă şi se învârti pe patul lui de campanie. Şi, simultan, luă cunoştinţă de opt amănunte.

Prima impresie: era într-o odaie cu latura de trei metri treizeci şi cu înălţimea de trei metri. Impresiile numărul doi, trei şi patru urmară rapid la rând: încăpere puternic luminată. Într-o parte, o chiuvetă. Alături, un vas de W.C. cu colac, dar fără capac. Iar alături, un duş fără perdea împrejur.

Pe peretele chiuvetei era încastrat un panou plat. O masă mică lângă zid, în faţa patului şi un scaun la un capăt al mesei.

La atât se rezuma mobilierul pe care putea să-l vadă. Nu, mai era un obiect: o oglindă deasupra chiuvetei.

Era culcat, complet îmbrăcat, pe un pat strâmt, lângă unul dintre pereţii odăii cu ziduri translucide, ca şi tavanul. Din interiorul zidurilor şi de pe tot plafonul se răspândea lumină. Făcea un efect ca de zi însorită. Podeaua fără covor arăta ca o marmură opacă, dar lucea slab în lumina puternică ce domnea.

În timp ce privirea lui rătăcitoare culegea fărâmiturile de informaţii, fugind de la un element vizibil la altul, îşi dădu seama deodată că de aproximativ un minut, de când se trezise, căuta ceva pe care nu-l găsea.

Unde e uşa?

La gândul acesta, se însufleţi. Cu un salt stângaci, sări din pat. Din doi paşi ajunse la locul logic unde trebuia să se afle o uşă: peretele gol din faţa instalaţiilor sanitare.

Şi pe când, ajuns lângă zid, începea să-l pipăie cu vârful degetelor, o idee îi trecu fugitiv prin minte.

O amintire nedesluşită…

Exista suficientă energie emoţională în această primă amintire ca să-l facă să nu mai pipăie peretele cu atâta forţă. Destulă memorie pentru ca, în cele din urmă, să-l determine să se întoarcă şi să privească, încă o dată, cu ochii mari, mica încăpere sărăcăcios mobilată.

Cum de-am ajuns aici… de-acolo de unde eram?

Acolo, aşa cum îşi aducea aminte acum, făcuse gestul de a deschide uşa perfect vizibilă, pe care recepţionera i-o indicase: *Pe uşa aceea!*

Rememorând momentul, revăzând brânciul pe care îl dăduse uşii, înţelegând că nu reţinuse nimic din trecerea de la *atunci* la *acum,* energia se dilată în el, căpătă o nouă intensitate şi deveni… o mânie indignată!

Aşa interoga deci un comisar utt fiinţele omeneşti! Indignarea se transformă aproape în frenezie când înţelese, brusc, că fusese luat totalmente prin surprindere. Mai pipăia încă zidul, când îşi dădu seama de acest lucru. Dar o mică parte a minţii lui se preocupa de faptul că nu va fi uşor să găsească intrarea încăperii.

E închisoarea mea, gândi el, întunecându-se subit.

Dintr-odată, făcu stânga-mprejur şi se întoarse spre pat, unde se aşeză tot atât de brusc. Încă o dată, tot atât de minuţios, trecu în revistă evenimentele care îl aduseseră de-acolo, aici. De data aceasta îşi dădu seama că luase ca pe ceva de la sine înţeles că uşa indicată de recepţioneră dă într-un coridor şi că astfel el va avea timp să chibzuiască, să cântărească lucrurile, să facă planuri şi să se înarmeze cu curaj, şi să-şi activeze cele trei implanturi plastice – din unsprezece – care nu erau automate.

Era prima oară că-şi amintea de implanturi.

Febril, pipăi locurile în care şi le fixase şi – uşurare! – erau toate acolo.

În acest moment precis, înţelegând că nu pierduse orice nădejde, încercă un sentiment neaşteptat:

Admiraţie pentru fiinţele utt... În viaţa lui nu mai simţise aşa ceva. Şi sentimentul i se păru atât de absurd, că se surprinse apărându-se contra lui. Dar nu putu să-l alunge... Ce lucru admirabil de dibaci reuşiseră! Pe aceasta se bazau felicitările lui sincere.

Presupuse că, pe când era în inconştienţă, îl interogaseră, storseseră de la el tot ce ştia despre Revoluţie, obţinuseră mărturisirea legăturii lui cu domnişoara Haskett şi aflaseră proiectele lui personale. Fiind fără apărare, probabil că-şi dăduse drumul la gură pe de-a-ntregul.

Cunoaşte-ţi duşmanul, se gândi el zâmbind. Ei îl cunoşteau. El nu-i cunoştea.

Un singur lucru rămânea greu de explicat: cum de-i lăsaseră toată bateria de implanturi? Mirosea grozav a dispreţ. Dar poate – o posibilitate plină de speranţă – poate că, pur şi simplu, nu-i luaseră în serios mijloacele de apărare. Şi de aceea, nu-şi puseseră întrebarea ce-ar putea face *el* ca să se apere şi să se ajute singur.

Ideea părea destul de plauzibilă şi îl îmbărbătă în timpul minutelor care se scurgeau iar. Din nou se simţea prea enervat ca să stea jos.

Încercă apa de la W.C. Rezervorul funcţionă zgomotos, comportându-se cât se poate de normal. Robinetele duşului aruncară apă cu o excelentă presiune. Oglinda de deasupra chiuvetei se dovedi a fi uşiţa unui dulap de farmacie clasic, conţinând toate articolele de toaletă, pastă de ras şi aparat de bărbierit, pieptene şi perie, precum şi un pahar strălucind de curăţenie.

Cu acelaşi simţ practic examină micul panou încastrat sub dulapul-farmacie. Trebuia să fi fost pus acolo cu un scop; într-o încăpere ca aceasta, totul era conceput să fie funcţional. Perseverent, curios, întinse braţul pe deasupra

chiuvetei ca să cerceteze peretele din spatele ei... când privirea îi căzu din întâmplare asupra ceasului de la mână. Trase înapoi braţul şi se uită fix la cadran.

Numai 11:16!

Se întoarse clătinându-se la patul de campanie şi, timp de un moment, starea lui de şoc se agravă progresiv. Îşi dădu seama că accepta faptul că e ora 11 şi 16, aceeaşi zi, aceeaşi dimineaţă. Şi că în puţin mai mult de o oră fusese smuls de pe planeta Pământ, aşa cum o cunoştea. Smuls şi din fanteziile lui de bărbat victorios, ce duce o viaţă liniştită şi bine stabilită.

Închis în ceva care era, de fapt, un alt univers.

Simţindu-se zdrobit – şi pentru moment golit de orice dram de admiraţie – se întoarse înapoi la pat.

Îi veni o idee. Trebuie să existe o explicaţie pentru pierderea *instantanee* a cunoştinţei, întâmplată în momentul precis în care trecuse pragul acelei uşi. Nici chiar un glonte în inimă sau în cap nu poate doborî instantaneu o fiinţă omenească.

Examină diferite posibilităţi. Respinse ipoteza unui produs chimic, căci nu exista decât un singur mijloc prin care starea conştientă putea fi suprimată cu viteza luminii: un anumit stadiu al hipnozei.

Dar – discută Grayson cu el însuşi – această metodă e imposibilă fără contacte preliminare şi fără o transă totală. Transa profundă cea mai absolută: starea somnambulică de dincolo de halucinaţiile vizuale şi auditive.

Când, cum, în ce împrejurări s-ar putea produce aşa ceva?

Încet, pe când raţiona astfel, admiraţia îi reveni. Deosebit de convingător în analiza lui, fu faptul că, atunci când declanşă implantul potrivit şi produsul anti-hipnotic îi fu injectat în sânge, simţi reacţia eliberatoare.

Îşi recăpătă curajul pe loc. O enormă siguranţă de sine îl cuprinse odată cu gândul: N-am ce să mai caut în această

lume subterană.

Problema (înţelese el) era să iasă din încăpere. Nu putea face nimic înainte de asta.

Se lungi la loc. Şi aşteptă.

16

La ora 12:30 precis, un zgomot uşor se făcu auzit din direcţia panoului de deasupra chiuvetei. Grayson se sculă, puse piciorul pe podea şi privi cum culisează panoul. Imediat, obişnuita lui vigilenţă se trezi. Astfel încât, într-o străfulgerare, zări deschiderea. Nu fusese vizibilă decât o clipă.

În timpul acesta, trei cutii de carton alunecară pe misterioasa placă încastrată în perete.

Grayson se sculă, se duse acolo şi deschise recipientele. Aşa cum presupuse, era masa de prânz: un lichid cald – ceai, văzu el mai apoi – într-un pahar de carton, două sandvişuri cu carne în altă cutie şi o farfurie cu budincă cu frişcă în a treia cutie.

Mă rog, era resemnat, acum aflase cum le erau aduse prizonierilor prânzul şi probabil cina şi micul dejun, fără ca ei să-şi părăsească vreodată camera. Grayson mirosi sandvişurile, ceaiul şi pe urmă budinca. Judecând că nu sunt otrăvite, mâncă tot. Mâncând, reflectă în continuare la problema evadării lui.

Şi o dată mai mult, nu văzu decât o posibilitate.

Să aştepte!

Aşteptă toată după-amiaza. La ora 18, cina alcătuită din pui cu piureu de cartofi, mazăre, jeleu de coacăze, cafea, tartă cu mere şi îngheţată apăru prin panoul de sub oglindă. Patru cutii conţineau această masă somptuoasă.

Mâncă, bău şi felicită sincer fiinţele utt pentru înţelegerea de care dădeau dovadă faţă de apetitul omenesc. Apoi,

cum n-avea ceva mai bun de făcut, se culcă la loc.

Mai era încă în pat când sună o sonerie ascunsă. Grayson văzu pe ceasul lui că era ora 7 şi încercă să determine unde răsuna soneria. Din păcate, nu se pricepuse niciodată din cale-afară să descopere provenienţa zgomotelor. Soneria se opri înainte ca el să ghicească dincotro vine sunetul.

Câteva clipe se scurseră, apoi o voce de femeie anunţă:

— La ora 7:30 o ieşire a camerei dumneavoastră vă va sta la dispoziţie. Dacă doriţi să asistaţi la întrunirea săptămânală a comunităţii, folosiţi această ieşire şi urmaţi săgeţile până la sala de întrunire cea mai apropiată.

Dacă vrea să asiste…

Înainte ca mesajul să ia sfârşit, Grayson era deja în capul oaselor şi ghicea că în spatele *fiecărui* zid se afla câte un difuzor.

Îşi folosi jumătatea de oră de aşteptare ca să facă duş, întrebuinţă articolele de toaletă din dulapul-farmacie, răzându-şi perii răsăriţi în barbă şi pieptănându-şi părul ţepos. Cu câteva minute înainte de ora anunţată, se aşeză pe patul de campanie, îmbrăcat, arătând ca în orice altă dimineaţă. Dar nervii îi erau extrem de încordaţi.

La ora 7:30 precis se auzi un declic. Apoi…

În tavan apăru o deschizătură. O scară îngustă, pliantă, se desfăcu, până la podea. Grayson sări cu stângăcie şi apucă structura din plastic tare. O ţinu bine, ridicând ochii şi văzând în sus alte şi alte ziduri. Acolo sus stăruia o strălucire, ca şi cum lumina provenea de la o sursă ascunsă. Să fie un coridor? se întrebă.

Urcă în pripă şi mai-mai să pună piciorul greşit pe scară de atâta grabă. Dar ajunse cu bine în vârf. Descoperi, într-adevăr, un coridor. Intrarea spre el era protejată de o balustradă înaltă cam de un metru. Pe această barieră era pus un anunţ cu litere groase:

ATENŢIE

Numărul camerei dumneavoastră este 231
Coridor G

Dedesubt, cu litere mici, cuvintele următoare:

Locatarii trebuie să se înapoieze în încăpere înainte de miezul nopţii.
Orice întârziere va fi pedepsită.

Grayson notă numărul, dar, de fapt, gândea: Nu mă voi mai întoarce aici. Aşa că, adio, odaie mititică.

Şi chiar aşa i se părea: *mititică.*

Privi în jurul său. În tot lungul coridorului văzu alte bariere, asemănătoare celei ce înconjura scăriţa lui. Alte intrări, presupuse el.

Ce închisoare năucitoare! Probabil că instalarea ei costase o avere. Dar, fireşte, guvernul utt era stăpânul întregii economii mondiale. Aşa că avea destui bani la dispoziţie ca să-şi întreţină sistemul penitenciar. Şi, probabil, destul personal uman ca să îndeplinească toată munca de administraţie.

Aceşti funcţionari umani ai utt-ilor îl interesau pe el... În primul rând şi mai presus de orice. Care era structura administrativă? Cine răspundea de ea? Din câţi indivizi se compunea? Întrucât erau în joc puterea şi controlul, exista probabil o ierarhie al cărui interes primordial era ca ocupaţia Pământului de către fiinţele utt să se prelungească la nesfârşit.

Utt-ii înşişi păreau a fi o rasă mai mult paşnică, plină de intenţii bune. Însă Grayson nu se îndoia că subordonaţii lor umani ar ajunge până la crimă pentru a-şi păstra poziţiile.

Aşa că... prudenţă! Dar primul lui scop trebuia să fie cel de a descoperi cine erau ei. Cel puţin aşa i se părea lui Grayson.

În timp ce mintea i se fixa asupra acestui scop, descoperi pe sol săgeţile (anunţate de către vocea feminină); erau

luminoase. Începu să le urmeze cu paşi vioi când, pe toată lungimea coridorului, capete omeneşti apărură între barele şirului lung de balustrade.

Din deschizăturile aflate în spatele lor ieşiră oameni. Câţiva. Apoi, cum Grayson dădea colţul, alţi vreo zece… apoi alţii, prea mulţi ca să poată fi număraţi cu uşurinţă. Cu zecile. Grayson se trezi în spatele unui bărbat voinic, cam de treizeci şi cinci de ani, care nu-i aruncă nicio privire, nici lui, nici nimănui altcuiva. Pe cât putu să-şi dea seama Grayson, nimeni nu privea pe nimeni. Nimeni nu părea să recunoască pe nimeni. Nimeni nu scotea o vorbă. Se auzea doar zgomotul numeroaselor tocuri ale pantofilor; lungul cortegiu tăcut, ale cărui rânduri se îngroşau, părea că ştie încotro se îndreaptă. Tocmai când Grayson socotea că mersese vreo patru sute de metri, văzu că oamenii, departe în faţa lui, o luau la stânga printr-o uşă deschisă de unde ţâşnea o lumină vie.

Apropiindu-se de intrare, chibzui că are acum o imagine parţială a lumii subterane. Era populată de bărbaţi. Închişi toată ziua, poate chiar toată săptămâna, în încăperi micuţe de trei metri pe trei. Şi o dată pe săptămână ieşeau din ele pentru a participa… la ce?

Asta trebuia să descopere el înainte de a părăsi reţeaua de caverne artificiale.

Se simţi întărit când, câteva clipe după ce luase această hotărâre, coti şi el la stânga şi văzu cu ochii lui despre ce era vorba.

Văzu o anticameră, decorată ca un foaier de teatru, strălucitor luminată de lustre agăţate în tavanul boltit, uimitor de înalt.

Când intră Grayson în anticameră, mai multe uşi batante, cu canaturi duble, se deschideau şi se închideau, ca într-un teatru. Printr-o uşă, deschisă la rândul ei de către patru bărbaţi – doi din faţa lui şi doi din spate – se vedea în parte ceva care arăta ca o sală vastă, întunecată.

Un teatru? se întrebă Grayson.

Se îndepărtă de uşă, nehotărât. Cum stătea şi şovăia, alţi trei bărbaţi împinseră cele două canaturi şi intrară. Şi de câte ori se deschise uşa avu impresia că zăreşte aceeaşi sală întunecată.

Ar trebui măcar să arunc un ochi, se gândi.

Era o hotărâre. Un moment mai târziu se strecură din lumină în umbră, iar prima lui impresie se transformă: *S-ar putea oare să fie un teatru?*

Ajuns înăuntru, Grayson se opri să se uite în jur. Avu nevoie de puţin timp să se obişnuiască cu întunericul. Şi chiar când începu să vadă, îi fu greu să distingă chipurile oamenilor ce-l înconjurau; până şi cele mai apropiate nu se vedeau decât ca nişte pete de culoare deschisă. Ceea ce, pentru început, îi aduse o mare uşurare. Dacă el nu-i putea vedea, însemna că nici ei nu pot să-l vadă. Scena îndepărtată, pe care acum o putea întrezări, era, la fel, foarte slab luminată. În afară de partea din spate sau, mai curând, un pic lateral; acolo apărea un fel de… reflex (nu o vedere directă) al unei luminozităţi mai mari, în spatele unui soi de ecran.

Mai puternic ca înainte şi mai hotărât, gândul îl străbătu: Trebuie ca aceasta să fie singura mea vizită aici… Mi-ajunge să arunc o scurtă privire. Să-mi fac o idee. Şi apoi să urc la suprafaţă.

Ar fi o pierdere de vreme să se întoarcă în cameră, să se lase iarăşi închis. Îşi concentrase puterile pentru lupta împotriva unei rase ce cucerise pământul, iar apoi – credea el – plecase. O idee îl domina pe Peter Grayson: nu putea câştiga nimic printr-o detenţie îndelungată în măruntaiele pământului.

Pe când gândurile i se învârteau în minte, în jurul lui oamenii discutau. Murmurul vocilor părea ciudat de înăbuşit într-o sală aşa de vastă şi (acum, că ochii lui Grayson se obişnuiseră mai bine cu penumbra) sunetul părea cu atât

mai slab cu cât vedeai *atât de mulţi* indivizi vorbind între ei.

Exista în mod clar un regulament: nicio vorbă pe coridoare. Dar aici era permis să vorbeşti cu jumătate de glas, în şoaptă.

Şovăise, în timp ce atâtea lucruri îi agresau simţurile. Acum îşi stăpânea în chip conştient dorinţa de a-l întreba pe vreunul dintre cei din jur despre acea zonă luminată de lângă scenă. Să spunem drept, gândea că ar trebui să se ducă să vadă singur. Raţionamentul lui era următorul: nu mai există fiinţe utt pe Pământ.

Au venit. Au făcut o faptă bună. Şi au plecat, lăsând în urma lor un personal uman însărcinat să vegheze la respectarea soluţiei aduse de ei pentru rezolvarea problemelor pământului.

De-acum înainte, misiunea lui va fi să caute această echipă de menţinere. Şi, înainte de orice, să descopere în ce fel acţionează. Apoi, va hotărî ce trebuie să facă cu oamenii aceia.

Însemna că, în stadiul acesta, nu trebuie să dea naştere la nicio bănuială. Deci nicio întrebare. Fără prezentări – dacă se poate. Şi, bineînţeles, ar fi stupid să părăsească locul fără să facă un minim de investigaţii asupra lucrurilor ce-i păreau misterioase. Cum ar fi zona luminată.

Hotărând aceasta şi notând că scena se afla la depărtare de o sută de metri, începu să se strecoare în direcţia ei. Ajunse în faţa unui zid de metal. De metal... nu de piatră, ciment sau lemn. Părea mai mult decât masiv. Vârful degetelor lui, obişnuite cu contactul cu atâtea feluri de materiale, percepură o impresie de metal excepţional de greu. Neted, dar nu pur şi simplu ca bronzul, oţelul sau chiar ca fierul de bună calitate. Mergând de-a lungul lui, îşi plimbă degetele pe zidul solid şi masiv. Şi cu cât se apropia de locul de unde se filtra lumina, cu atât devenea mai perplex.

Era o perplexitate foarte profundă. Pentru că nu reuşea

să accepte interpretarea solidităţii, pe care i-o transmitea creierul. Plumb? Aici? De ce?

Câteva secunde după aceea ajunse la locul de unde răzbătea strălucirea. O uşă de sticlă, prin care trecea o lumină mult mai vie decât i se păruse de departe. Grayson remarcă imediat motivul pentru care, din sală, lumina părea difuză: bătea în cortina de culoare închisă a scenei. Şi de acolo venea reverberaţia.

Dar uită repede amănuntul acesta, căci pe sticla uşii se afla o inscripţie. Literele galbene înscriau cuvinte care, practic, n-aveau niciun înţeles:

INTRAREA ÎN IAD
SĂLAŞUL DIAVOLULUI
INTRAREA INTERZISĂ

Un lucru, în legătură cu „sticla”, atrăsese deja atenţia scrutătoare a lui Grayson. Cu un gest şovăitor îşi trecu mâna peste suprafaţa transparentă. Şi din nou senzaţia de metal greu, masiv. În sfârşit, îşi lipi faţa de geam. Şi privi în partea cealaltă. După o bucată de vreme se încruntă. Perplex.

Înainte de toate vedea un tunel. La capătul lui, o sală uluitor de vastă. Şi în centrul acelei încăperi, la vreo cincisprezece metri de intrare, ceva ce semăna a mii de luminiţe clipitoare, dispuse într-o configuraţie complexă.

Uimit, Grayson examină „luminiţele”. Erau… nu numai ciudate. Văzuse multe machete în decursul carierei lui: machete reprezentând porţiuni şi detalii ale materiei şi ale energiei. Unele fuseseră numai interesante, altele admirabile, de o concepţie remarcabilă. Şi câteva fuseseră senzaţionale. Aşa era şi aceasta.

Era oare posibil să fie macheta… interiorului unui soare?

Maşinal, dibui după mânerul uşii, cu intenţia să meargă să se uite mai de aproape. Dintr-odată, auzi o voce de

bărbat:

— În locul dumneavoastră n-aş intra, domnule.

Vocea venea din umbră, din partea cealaltă a uşii. Cel ce vorbise era greu de distins, căci lumina filtrată te orbea. Dar, după câteva clipe, Grayson putu să discearnă un individ mai în vârstă, îmbrăcat corect, cu un costum cafeniu. Tipul omului de afaceri, cugetă el.

Omul vorbi din nou, explicând:

— Focul acesta aruncă flăcări din când în când. Şi o singură limbă de flăcări a transformat în cenuşă mai multe persoane care au fost împinse înăuntru.

Savantul Grayson concepu imediat un gând despre acest subiect.

— Aruncă flăcări! Când aruncă, fenomenul pare să se producă încet de tot?

Ochii albaştri ai celuilalt se holbară.

— Ah! Aţi asistat deja la vreo execuţie? exclamă el. (Apoi adăugă, încreţindu-şi fruntea:) Nu mi-aduc aminte să vă mai fi văzut.

Aşadar, trebuia să treacă şi prin rutina prezentărilor. Cu multă răbdare, Grayson îi explică omului că domeniul lui era fizica şi că era prima zi când se afla în subteran. Informaţia provocă o nouă abatere a discuţiei.

— Daţi-mi voie să mă prezint, zise noua sa cunoştinţă. Herb Lartmore. S-a întâmplat ceva cu vederea mea. Am ajuns să-mi domin complet nevasta. Mi-am condus singur afacerile, deşi, fireşte, îi aparţineau legal soţiei şi putea să ia din nou conducerea în propriile ei mâini oricând ar fi vrut. Cu toate acestea, o blestemată de prietenă a ei m-a denunţat. Şi sunt închis aici de patru ani… Mi-am propus oarecum să păzesc această uşă. Şi cu dumneavoastră ce s-a întâmplat?

— Ei bine, şi în cazul meu tot din cauza vederii. L-am consultat pe oftalmologul meu. Şi uite unde-am ajuns.

— Prostule! spuse omul pe un ton prietenesc.

În tăcerea, care urmă, Grayson îşi aduse aminte de cruda realitate.

— Spuneţi că anumiţi oameni au fost în mod deliberat aduşi acolo şi arşi. Cine i-a adus?

— Puterea care ne guvernează, declară celălalt. Apoi, cu o bruscă ridicare din umeri: Vreo zece oameni înarmaţi au venit aici de mai multe ori în timpul adunărilor noastre săptămânale. De fiecare dată îl înhaţă pe câte un tip, îl aduc aici, deschid uşa şi îl împing înăuntru. Şi pe urmă aşteaptă aici, aşteaptă să-l ucidă flăcările.

— Şi persoana executată e cu adevărat prefăcută în cenuşă?

— Instantaneu, zise interlocutorul său şi îi apărură dintr-odată lacrimi în ochi. Îmi aduc aminte de un biet nenorocit. Ce mai urla…

— Victimele acestea, insistă Grayson, sunt luate din grupul nostru?

Cel ce se prezentase sub numele de Herb Lartmore făcu semn din cap că nu.

— De patru ani am ajuns să cunosc pe toată lumea, aşa că-i remarc pe cei noi, când sosesc… După părerea mea, erau oameni din serviciul de pază, care încălcaseră disciplina. Şi e clar că fiinţele utt n-au nicio milă de asemenea oameni.

Cu hotărâre, Grayson se întoarse şi privi din nou „iadul” prin metalul transparent. Numele atribuit acestui loc suna atât de tare a clişeu, încât trebuia, fără discuţie, să aibă o semnificaţie. Dar era greu s-o ghiceşti.

Era aici un infern pe care nu şi-l imaginaseră niciodată locuitorii din vechea Galilee. Doamne, Dumnezeule, se gândi el, probabil că e o machetă. Soarele adevărat trebuie să aibă o temperatură de câteva mii de grade, Fahrenheit sau Celsius, şi numai radiaţia lui ar face să fie nevoie de o grosime de metri de plumb… ceea ce ei au… Dar la asemenea temperaturi plumbul s-ar topi, doar dacă nu

cumva…

Acest „doar dacă nu cumva” declanşă un proces inevitabil în capul său de savant. Factorul cheie era necesarul de stabilitate în interiorul unui anume tip de soare albastru.

În consecinţă, ceea ce vedea el cu ochii ar fi putut fi în realitate interiorul unui asemenea soare albastru ultrafierbinte. Prin cine ştie ce miracol al super-ştiinţei utt, incredibila secţiune era menţinută în juxtapunere cu această zonă a spaţiului şi a timpului. Soarele îndepărtat se ţinea în echilibru pe locul lui din univers şi doar câte o explozie solară întâmplătoare se întindea şi străbătea până aici, când acest echilibru era perturbat un moment.

Grayson dădu înapoi.

— Ăăăă… la revedere, Herb. Şi noroc.

— Dacă se poate spune aşa, bombăni cu amărăciune celălalt.

Grayson o şi luase din loc. În graba lui, plecă fără nicio privire pentru paznicul voluntar al uşii infernului.

Întoarcerea lui spre îndepărtata uşă de intrare se dovedi a fi la fel de grea ca şi venirea. Dar acum era mai nervos, mai puţin răbdător. Fierbea de o mânie ciudată, în care domina gândul: Dacă pun mâna pe tipii ăştia de la administraţie, o să…

În starea de fierbinţeală a emoţiei sale, nu-i era prea clar ce o să le facă. Aşa că, încă mai turba de furie când ieşi din partea luminată a sălii şi se îndreptă spre uşa pe care intrase.

17

Grayson fu derutat văzând că oamenii continuau să sosească prin acelaşi coridor. Ceea ce dădea de înţeles că principalul spectacol al serii încă nu avusese loc.

Încetinind pasul, observă trei bărbaţi destul de tineri, stând un pic deoparte. Avu timp să remarce că era singurul care ieşea. Şi mai avu timp să spere că spionii din grupul de gardă îl vor observa şi ei.

Ba chiar se şi îndreptă spre ei, înainte de a-şi da seama că stăteau în picioare, examinându-i pe noii veniţi şi că atenţia lor se concentrase în întregime asupra lui.

Constatând faptul, se opri pe loc. Avu impresia nedesluşită că alţi oameni sosesc pe coridor şi trec prin uşile cu canat dublu. Remarcă apoi, tot atât de nedesluşit, că niciunul dintre ei nu e atent la mica dramă ce se juca între el însuşi şi cei trei tineri.

Cei trei înaintară toţi odată, apoi, apropiindu-se de el, se despărţiră. Unul dintre ei se opri în faţa lui, ceilalţi doi în spate. Aceştia doi puseră mâna pe el.

Grayson avu impresia că totul se petrece cu încetinitorul. La început, îl invadă sentimentul că ar vrea ca ei să reuşească, să-l ducă acolo unde vor ei. În acest scop, nu se împotrivi; nu mişcă niciun deget, nu luă niciun fel de hotărâre, nu clinti niciun muşchi.

Băieţii nu dădură semn că ar fi observat că prizonierul lor era de acord cu situaţia. Cei care-l înhăţaseră traseră brutal de el, îi răsuciră braţul. Iar genunchiul unuia dintre ei i se înfipse cu violenţă în şale.

Îl ţinură în felul acesta dureros, în timp ce al treilea îi înfunda un căluş în gură. Avea degete puternice, de brută şi rânjea ca un lup. Capul lui Grayson fu împins pe spate. Simţi o durere puternică în ceafă. Căluşul i se părea enorm; de-abia putea respira.

Se simţi zdrobit. Îi veni ideea că s-ar putea să se afle doar la un pas de moarte. Şi cel mai uluitor era că nimeni nu-i dădea nicio atenţie. Era o observaţie vagă, la marginile percepţiei. Oamenii continuau să sosească pe coridor. Şi nu priveau în jur; nu reacţionau.

Acum tinerii îi legau mâinile. Sfoara era subţire şi tare. Îi pătrundea adânc în carne, îi oprea circulaţia. Presimţind ce dezastru ar însemna acest lucru, Grayson îşi încordă uşor muşchii antebraţelor. Pe cât îşi dădea seama, călăii săi nu remarcară faptul. Aşa că, atunci când încheieturile mâinilor i-au fost, în fine, legate, când eforturile şi violenţa încetară, şi-a putut destinde muşchii crispaţi; iar sfoara nu i se mai părea chiar atât de strânsă.

Nu avu deloc timp să evalueze situaţia.

Acum îl împingeau repede spre uşă. Trebuiau să găsească un moment în care nu intra nimeni. Dar ei păreau să cunoască ritmul acestui univers subteran. Ajunseră la uşă şi se opriră. Un om intră. Cei trei tineri, ca şi cum i-ar fi condus un cronometru ascuns, îl împinseră pe Grayson prin deschizătură, trecură pragul odată cu el şi ieşiră într-un coridor.

O fracţiune de secundă mai târziu, după cum i se păru, apăru un alt locuitor al adâncurilor care, ca un automat, se apropie de uşă şi intră. Nici el nu-l privi pe Grayson şi nici pe gardienii lui. Aceştia îl îmbrânciră să se întoarcă şi îl împinseră *alergând* de-a lungul coridorului.

Făcură pe distanţa de o sută de metri o adevărată cursă, mai repede decât în pas de gimnastică; apoi o cotitură bruscă, derapând aproape, apoi încă vreo zece metri… şi se opriră. Grayson gâfâind, se găsi în faţa unei uşi. Unul dintre

tineri întinse braţul, cu o mişcare ce părea aproape indolentă după atâta alergătură şi bătu fără grabă.

Uşa se deschise. Înăuntru întuneric total.

Grayson avu răgaz să-l contemple o clipă. Apoi primi un brânci în spate. Semn să înainteze? Presupuse că da şi trecu deci pragul ca şi cum aşa ar fi fost voia lui.

Sentimentul fugar al libertăţii de acţiune luă sfârşit. O pereche de mâini pe care el nu le vedea, dar al căror posesor îl vedea pe el cu siguranţă, răsăriră din întuneric şi îl apucară. Mâinile erau puternice, el era supus. Îl împinseră pe podeaua acoperită probabil cu un covor, apoi îl ţinură şi îl opriră brusc. Pe când era ţinut în picioare, ceva tare fu împins cu violenţă din spate spre genunchii săi. Un scaun? Mâinile îl apăsară tare pe umeri. Da, era un scaun.

Şocul atâtor manipulări violente se risipi şi Grayson se rezemă de spătar, şovăind. Simţi o uşurare descoperind că era efectiv aşezat pe un scaun cu spătar.

În întuneric, o voce cunoscută zise:

— Ei, doctore, uite cum ne întâlnim.

Era vocea Revoluţiei.

Grayson nu se ridică. Întunericul rămase la fel de dens. Totuşi constată că senzaţia de ameninţare făcea loc unui vag sentiment de dezamăgire.

Trăsese speranţa că se găseşte în mâinile cuiva care conducea treburile în numele utt-ilor. Şi iată că dădea… peste acelaşi grup de rebeli. Fundamental, erau oameni care, ca şi el, căutau probabil în felul lor – mai hotărât – să facă lumină în acelaşi mister.

Oftând în străfundul sufletului, Grayson aşteptă. Prevedea că acum va fi jignit cu vorba, brutalizat şi înjosit. Dar spera şi că va stoarce câteva picături de noi informaţii din aceste împrejurări.

Primul lucru care i se întâmplă constitui o surpriză. Altă pereche de mâini apăru din întuneric. Nişte degete atinseră nodul de la ceafa lui şi, lucru uimitor, începură să-l desfacă.

Căluşul se dezlegă. Iar gura îi fu eliberată, liberă să se deschidă sau să se închidă şi, fără îndoială, să vorbească.

Dar Grayson nu zise nimic. Aşteptă pur şi simplu.

Deodată, o lumină slabă începu să lucească dintr-o adâncitură a mesei în faţa căreia – descoperi acum – era aşezat. Strălucirea lumină de jos figura şi umerii unui bărbat ce stătea în faţa lui. Restul încăperii rămase în umbră; ceilalţi oameni din cameră erau invizibili din locul în care se afla.

Figura omului îi era prea puţin cunoscută lui Grayson. Fără hainele şi peruca de femeie, şeful Revoluţiei arăta ca un individ îndesat, cu faţa buhăită. Purta o cămaşă şi cravată, dar arăta mai degrabă ca un camionagiu îmbrăcat de duminică… Interesant că era dispus să se arate sub adevărata lui înfăţişare. Era în acest gest un soi de sinceritate, ca şi cum ar fi mizat totul pe o ultimă aruncare a zarurilor. Grayson, reflectând la aceasta, simţi cuprinzându-l un tremur.

Viaţa sau moartea – se gândi – în cele câteva minute ce urmează.

Nu-i era deloc frică – ceea ce îl uimi. Când îşi dădu seama de aceasta, tremurul încetă. Nu era, în definitiv, decât o reacţie la amintirea fricilor trecute… la dracul cu toate astea!

În lumina ce se răspândea de pe masă, văzu că ochii omului erau de un cenuşiu ca oţelul. Păreau aţintiţi asupra unui obiect pe care îl ţinea în mâini.

Mâinile se ridicară spre lumină. Grayson văzu că ţineau o pereche de ochelari.

— Uitaţi-vă puţin la ochelarii aceştia, zise omul.

Îi oferi, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Grayson să întindă mâna şi să-i ia. Urmă o pauză. Brusc, păru să-şi vină în fire.

— Ei! făcu el. Apoi ridică din umeri şi continuă cu un ton indulgent: Pe legea mea, n-ar fi de dorit să-i redăm libertatea unui om care a ştiut să ne descopere cartierul

general, să se plimbe prin el şi să plece. Aşa că am să-i apropii de dumneavoastră ca să-i puteţi vedea.

Ochelarii fură aduşi la câţiva centimetri de ochii săi şi Grayson îi examină. Îi examină iar, când mâinile ce-i ţineau îi întoarseră. Văzu că era o ramă costisitoare, cu sticle iscusit fabricate. Nimic ieftin. Cei mai buni ochelari, ca şi ai lui.

Bun. Deci individul avea o pereche bună de ochelari. Şi ce dacă?

Probabil că expresia lui trăda indiferenţa sau negaţia, căci bondocul îi ordonă cu asprime:

— Uitaţi-vă mai bine!

Grayson nu se uită mai bine, ci mai privi o dată. Atunci văzu ce voia omul să-i arate: câte o bandă fină, adezivă, pe fiecare dintre lentile.

Sfinte Doamne, nu cumva…?

— Da, murmură celălalt, este banda adezivă creată în scopuri ştiinţifice în *Laboratoarele Haskett. Asta* anulează efectul lentilelor concepute de către utt-i.

— D… dar, bâlbâi Grayson, asta înseamnă…

Nu putu scoate o vorbă mai mult. Complicaţiile păreau prea uriaşe, păreau să spună că tot necazul părţii masculine a omenirii era simplu rezolvat. Toţi bărbaţii ar cumpăra banda adezivă inventată de el pentru *Laboratoarele Haskett* şi şi-ar lipi-o singuri, cu discreţie, pe sticlele ochelarilor.

Dacă nu cumva există un motiv pentru ca soluţia să nu fie bună?

Ceea ce-l nelinişti imediat pe Grayson era faptul că i se încredinţa pe faţă o informaţie – cheie. Şi nu reuşea deloc să înţeleagă pentru ce, având la mână o metodă atât de eficace, consideraseră necesar să se mai ocupe de Peter Grayson în calitate de individ…

Sentimentul îl copleşi din nou, mai puternic decât înainte: viaţă sau moarte.

Grayson se aplecă să examineze ochelarii. Se îndreptă şi se lăsă iar pe spătarul scaunului. Fu copleşit, o dată mai mult, de întunericul ce-l înconjura, în afara proiectorului aţintit către Revoluţie.

Mai era cineva în încăpere? Observă cu uimire că nu ştia dacă cei trei oameni care-l răpiseră intraseră sau nu după el.

Întrucât nu auzise uşa deschizându-se, nici nu văzuse lumina de pe coridor, omul care-i scosese căluşul trebuia să mai fie acolo. Dar Grayson avea impresia că aude respiraţia înceată a mai multor persoane.

Trebuie oare să încerc să mă smulg din situaţia asta? se întrebă… Întrebarea mută era deja un început de hotărâre. Dar înţelese numaidecât că, în stadiul acesta, ar fi o nebunie să se gândească astfel. Chiar dacă ar reuşi, ar rămâne totuşi cu mâinile şi picioarele legate. Atunci ce-ar face?

De altfel, îşi mărturisi că e curios. Nişte explicaţii se impuneau, după cum i se părea. Înainte de orice. Atunci de ce să nu înceapă, mai pe ocolite?

În pripă, dădu câteva explicaţii despre bărbatul blond care îl surprinsese pe întuneric în *Laboratoarele Haskett* şi încercase să-l ucidă.

— Era unul dintre ucigaşii voştri plătiţi?

Revoluţia dădu din cap.

— Îhî. Şi atunci m-aţi cam neliniştit, domnule doctor. Era cât pe ce să pierdeţi, în situaţia aceea, împotriva unui singur om.

Grayson aşteptă urmarea. Avea impresia că ceva îi scapă. Dar chibzui că e mai bine să nu-şi dea la iveală uimirea. El, personal, nu considera ruşinos pentru un om destul de în vârstă să fie învins într-o luptă corp la corp de un om mai tânăr şi bine clădit.

Revoluţia reluă pe acelaşi ton lugubru:

— Ceea ce mă miră, de asemenea, este că, după raportul

pe care l-am primit, aţi rezistat acelui atac numai prin forţă musculară.

Grayson avea acum în faţa lui un om care-i cerea unui doctor în fizică să se apere prin mijloace ştiinţifice.

— Când ne-am luat la trântă, zise el, încercând să răspundă acestei aşteptări, am înţeles imediat că nu făcea exerciţii zilnice, cum ar fi trebuit. Aşa că a fost o gimnastică bună pentru unul ca mine, care le fac.

Linişte. Apoi, în silă:

— Pe legea mea, e un răspuns bun, fără îndoială. Dar va trebui să faceţi faţă mai bine, în situaţia asta, domnule doctor. Aşa că, pregătiţi-vă!

Bine, se gândi Grayson cu lehamite, bine. Măcar să le arăt că sunt încă în viaţă, că am un creier… şi poate că ar fi timpul să dau dovadă de ceva mai puţină supunere şi de mai multă agresivitate.

— Ce vreţi? întrebă el, tăios.

Figura din faţa lui rămase impasibilă timp de mai multe secunde.

Apoi pleoapele-i clipiră. Pe urmă buzele i se întredeschiseră. Pe faţă se reflectă surescitarea. Spuse:

— I-auzi! Ce ton e ăsta? Forţă? Voinţă? De unde au apărut?

Grayson se mulţumi să-l privească fix. Nu vedea ce reacţie ar fi putut avea.

— Domnule doctor, reluă omul cu o voce insistentă, avem nevoie de un conducător care să cunoască ştiinţa, ca dumneavoastră. Avem organizaţia, dar nu ştim să ne folosim de ea.

Un gând îl străbătu. Grayson zise:

— Păreţi a vă descurca destul de bine. În ce măsură controlaţi această lume subterană?

Figura luminată se strâmbă într-un rânjet lupesc.

— Utt-ii operează ca nişte automate. Au instaurat un sistem şi atâta timp cât nu împiedici funcţionarea

sistemului, nu-şi dau seama de nimic.

— Sistemul pare a avea destule lipsuri, dacă puteţi coborî aici când vreţi.

— Are o grămadă de lipsuri. Pot să vin aici când am chef.

— Atunci, dacă accept să fac ce vreţi, o să mă lăsaţi să ies de-aici?

De-abia vorbise şi Grayson îşi dădu seama că greşise punând această întrebare.

— Domnule doctor, spuse vocea, cu o blândeţe subită şi foarte neliniştitoare, dacă nu puteţi ieşi singur de-aici, n-avem, nevoie de dumneavoastră.

Grayson îşi reproşa tăcut, cu amărăciune, că grăbise criza. Dar nici nu i se părea că ar avea vreo posibilitate imediată să dea înapoi.

— Existenţa acestei lumi subterane m-a luat prin surprindere, zise el ca să se apere. (Gândi că nu poate face nicio altă mărturisire, nicio declaraţie, pentru că poate chiar asta aşteptau de la el.) Aşa că o să am nevoie de ajutorul vostru pentru asta.

— Dacă acesta e răspunsul dumneavoastră, îi replică omul cu răceală, atunci e inutil să mai continuăm conversaţia.

Figura lătăreaţă i se întunecase deodată. Buzele cărnoase i se întredeschiseră şi spuseră cu sălbăticie:

— Vă aduceţi aminte, poate, domnule doctor, că v-am spus că dacă vreodată o să am o părere proastă despre dumneavoastră… *kaput!* Asta e! Hal, omoară-l!

18

Grayson îşi modifică puţin poziţia pe scaun şi mişcă mâinile legate… uşor de tot. Apoi îşi ţinu respiraţia şi începu să numere.

În faţa lui, bondocul se prăvăli pe masă şi rămase acolo, prăbuşit, nemişcat, cu nasul turtit pe tăblia mesei, cu braţele întinse.

În spatele lui Grayson se auziră zgomote de cădere, înfundate.

Continuă să numere până la nouăzeci – ceea ce îi dădea o bună rezervă de siguranţă – apoi continuă până la o sută, pentru mai multă siguranţă.

Atunci aspiră o înghiţitură bună de aer.

Rămase aşezat cel puţin un minut, respirând adânc. Când se ridică, în sfârşit, cu precauţie, avea un sentiment neplăcut: „Nu se poate să fie atât de uşor. Cu siguranţă, Revoluţia ţinuse seama de asemenea posibilităţi şi avea o a doua linie de apărare”.

Clipele trecură şi se transformară într-un minut. La acest moment se mai adăugă unul; şi tot nimic.

În timp ce aştepta contraatacul ce nu mai venea, Grayson avu impresia că solul e neregulat sub picioarele lui. Înţelese repede de ce. Un om cu mâinile legate la spate nu-şi poate păstra un bun echilibru. Aşa că… prudenţă!

Cu toate acestea, îşi recăpătă iute speranţa. Şi când, în cele din urmă, trecu la acţiune, o făcu gândind că, în afară de mâinile lui legate, obţinuse o victorie totală.

Ghemuit, în genunchi, aşezat aplecat şi înjurând

încetişor, încercă să-şi strecoare degetele prin diverse buzunare. Îl buzunări mai întâi pe bondoc, pe urmă pe cei patru indivizi care zăceau pe podea, fiecare în propria lui poziţie chircită. Rezultatul final nu fu rău, deşi veni oribil de târziu. Găsi ceea ce căuta, un cuţit cu resort, ce se deschidea cât ai clipi când apăsai un buton. Dar îl descoperi la capătul a vreo treizeci de minute. Şi îl dibui într-al doilea sau al treilea buzunar al celui de-al cincilea om pe care îl controla.

Ceea ce era normal, gândi el cu amărăciunea oboselii. Întotdeauna crezuse că dacă norocul există, raţia lui e egală cu zero. Acesta era unul dintre motivele pentru care ştiinţa însemna o asemenea binecuvântare pentru el. Avea nevoie de gânduri sistematice pentru a compensa lipsa lui totală de intuiţie.

Pe când se lăsa în voia sentimentelor violente de frustrare, cuţitul îşi urma acţiunea eliberatoare.

Îndată ce fu liber încetă, spre mirarea lui, să mai fie grăbit. Până în momentul precis când cea de-a treia sfoară îi căzuse din jurul încheieturilor mâinilor, instinctul îi comandase să iasă imediat din încăpere.

Această dorinţă îl părăsi. Dorinţa de evadare făcu loc unei consideraţii precise: îi am pe aceşti oameni aici. Vor mai rămâne fără cunoştinţă încă o jumătate de oră. De ce nu i-aş scotoci?

Atunci, metodic, goli buzunarele bondocului. Rămase buimăcit constatând că era perfect calm şi fără remuşcări. Ordinul de a-l omorî, dat de individ unuia dintre complicii lui, anulase orice obligaţie ar fi avut faţă de Revoluţie.

N-avea timp să-şi examineze „prada”. Vârî pur şi simplu în buzunarele lui lucrurile ce-i părură mai interesante, lăsând deoparte batiste, stilouri, bani, portofele goale, chei, patru pistoale automate (dar le scoase gloanţele) şi o grămadă de fleacuri fără importanţă. Păstră carnetele, aparatele necunoscute lui, perechea de ochelari speciali, un

automat şi toate cartuşele.

Câteva clipe mai târziu se găsea pe coridor; şi socoti că n-ar fi momentul să meargă să-i examineze pe indivizii asemănători unor morţi vii din sala „comunităţii”.

Avea lucruri mai importante de făcut.

Treizeci şi opt de minute după aceea, Grayson se afla în faţa unei uşi. O furnicătură în braţ îl înştiinţă că se apropiase de destinaţie.

În minte îi dăinuia amintirea jalnică a unor coridoare pustii, a pereţilor lungi şi goi, luminaţi puternic prin acelaşi efect de iluminare din interiorul zidului. Iar trupul îi păstra o tensiune a muşchilor; intenţiona să deschidă uşa şi să intre în ceea ce credea cu tărie că este hall-ul de primire. Speranţele lui cuprindeau şi ascensoarele şi locul pe care-l presupuse a fi intrarea biroului comisarului utt.

Avea câteva ţeluri foarte simple şi foarte nevinovate. Toate se rezumau la o singură idee: să descopere ce se întâmplă şi cine erau oamenii aceştia, apoi să plece.

Foarte bine! îşi zise el cu hotărâre şi deschise uşa.

Un dormitor. Aceasta fu prima impresie, însoţită de o vagă dezamăgire. O femeie în încăpere.

Grayson nu văzu femeia decât după câteva secunde. În consecinţă, avu timp să facă o a doua constatare… nu era un dormitor, ci numai o variantă a cutiei de trei metri pe trei în care îşi petrecuse aproape toată ziua.

Observă că diferenţa consta în draperii, o perdea în faţa duşului, mai multe piese mici de mobilier, un televizor, o bibliotecă şi un fotoliu balansoar.

Balansoarul era aşezat cu spatele spre Grayson, iar femeia stătea în el, ascunsă aproape în întregime de spătarul înalt.

Auzise probabil deschizându-se uşa, dar nu-şi dăduse seama ce însemna zgomotul acela. Căci întoarse doar capul, distrat şi privi uşa. Ceea ce înseninа, bineînţeles, că îl văzu pe Grayson.

Ochii i se holbară, gura i se strâmbă. Corpul păru să i se contorsioneze când se sculă cu stângăcie şi se întoarse neîndemânatic.

Purta o cămaşă lungă de noapte, din mătase diafană, prin care i se străvedea trupul. Era încălţată cu papuci. În aceste prime momente, ea văzu în el doar o făptură omenească de sex masculin şi purtând ochelari. Lucrul acesta i se citi pe figură, căci luă o expresie severă de dezaprobare. Aceeaşi atitudine critică se ghici din mişcarea corpului ei, ce se încordă într-un început de mânie scandalizată.

Şi îi spuse cu o voce jignită, cu tonul strident al unei învăţătoare fată-bătrână adresându-se unui şcolar mititel:

— Ce faceţi aici? Acest cartier este interzis bărbaţilor.

Cu întârziere, Grayson o recunoscu pe recepţionera văzută dimineaţa, în spatele biroului „informaţiilor de la subsol”. Îşi făcu reproşuri. Fireşte, cum ar fi putut să fie altcineva? Nu-şi orientase detectorul direcţional asupra ei? Şi singurul amănunt ridicol, în situaţia actuală, era presupunerea lui că ea se afla tot la birou, ca şi cum ar fi fost normal să fie acolo.

Văzu că femeia, la rândul ei, îl recunoaşte cu întârziere.

— Sunteţi omul acela, îl acuză. Omul de azi dimineaţă…

De douăzeci şi opt de minute se tot gândea ce va face în această împrejurare. Între cele câteva posibilităţi ce-i stăteau la îndemână, o alese acum pe cea mai directă. Cu un gest teatral al mâinii stângi, îşi scoase ochelarii.

Camera se înceţoşă. Silueta feminină din faţa lui deveni mai puţin consistentă. Neguroasă. Amănuntele şterse. O pată palǎ în locul feţei.

Teoretic, ea ar fi putut să ghicească în ce stare se afla el. Dar, bineînţeles, după cum remarcase deja, oamenii nu erau atenţi cu adevărat la nimic. Ea nu făcea excepţie. Cu vederea lui slabă nu sesiză, o bună bucată de vreme, nicio reacţie din partea femeii. Apoi o voce tremurătoare bâigui:

— Ce vreţi să fac? Vreţi să-mi scot cămaşa şi să mă întind pe pat? Apoi, cu un geamăt: Să nu-mi faceţi rău.

Era crispat. Toată ziua avusese senzaţia că stomacul, pântecul îi erau strânse de o gheară. Nicio clipă nu dorise companie feminină, nici intimă, nici de alt fel. Trebui să facă un real efort să se gândească ce s-ar întâmpla dacă ar refuza… ceea ce, maşinal, avusese intenţia să facă în prima clipă.

Se punea o întrebare imediată: trebuia să facă aici ceea ce făcuse în ajun pentru a obţine cheia de la domnişoara Haskett? Într-un cuvânt, iar era în situaţia de cumpărător?

Din păcate, avea amintiri personale ostile acestei persoane. Îşi aduse aminte atitudinea ei neplăcută când îşi venise în fire după criza emoţională, cu douăsprezece lungi ore mai devreme.

Mulţumită acestei amintiri, îi fu dintr-odată uşor să judece că nu era nevoie de nicio tranzacţie. De îndată, înţelese cum trebuie să procedeze.

— Îmbracă-te! ordonă el cu asprime.

O pauză, apoi femeia murmură timid:

— Vreţi să spuneţi… în faţa dumneavoastră să mă îmbrac?

O emoţie simplă, directă, era de ajuns pentru a lămuri lucrurile. Grayson nu avea răbdare să suporte o comportare lipsită de logică… Propune să se întindă pe pat, goală puşcă şi pe urmă, brusc, e pudică… De altfel, orice-ar fi făcut ea, n-o putea vedea bine.

— Îmbracă-te! mârâi el. Şi mai repede!

Privindu-i trupul gol, o secundă mai târziu – într-un soi de ceaţă, desigur, dar era totuşi vizibilă – rămase uşor surprins constatând că părea foarte bine făcută. Iar pielea, văzută de ochii lui miopi de la o distanţă de doi metri, părea albă şi fără cusur.

Remarcă, distrat, că-şi punea hainele cu care fusese îmbrăcată dimineaţa. Când fu complet îmbrăcată, el îi arătă

uşa:

— Treci înainte! ordonă. Şi du-mă la ascensoare.

La primele cuvinte femeia începu să se supună ordinului. La următoarele, se opri.

— Nu pot să vă duc acolo la ora asta. Toate uşile între locul acesta şi lifturi sunt închise până mâine dimineaţă la ora opt. Şi, de altfel… (cu o voce mâhnită) am apăsat pe butonul de alarmă când m-am dus la chiuvetă. O să vină cineva într-un minut… Îmi pare rău.

— Cu toate acestea, declară Grayson, o să mergem spre ascensoare.

O urmă şi merse alături de ea pe coridor.

— Cum te cheamă? întrebă el.

Se numea Nora Patton.

Grayson îşi pusese iar ochelarii. În timp ce supraveghea coridorul în faţa şi în spatele lor, vorbi, încercând să mai capete informaţii:

— Ai mai urcat la suprafaţă de când ai fost adusă aici?

— Nu.

— De optsprezece ani?

— Optsprezece ani.

Ea dădu din cap. Părea apatică deodată, ca şi cum simplul gând la acest fapt o zdrobea. Chipul ei, care avea o formă drăgălaşă, îşi pierdu un pic din culoare. Mormăi:

— Nu trebuie să vorbesc de lucruri dintr-astea.

— Cine ţi-a spus să nu vorbeşti?

— Femeia de sus.

— Coboară aici noaptea?

— Da.

— Bărbaţii pe care i-am văzut locuiesc şi ei jos? Omul care m-a adus cu ascensorul?

— Da.

— Eşti în legătură cu ei?

— Nu, spuse ea cu o voce mai grăbită. Pentru ca ei să poată veni aici, trebuie să capete o aprobare, iar sistemul

electric de închidere trebuie să fie deblocat de un centru de control.

— Cine dă aprobarea?

— Nu ştiu. O voce care vorbeşte.

— O voce de bărbat sau de femeie?

— Nu prea ştiu. O voce ascuţită de tenor sau poate de contraltă.

— Ce se întâmplă după ce se dă aprobarea?

— Se deschid zăvoarele. Atunci ei pot să treacă.

— Cine ei?

— Oh, sunt cam o sută în sectorul de bărbaţi.

Grayson îşi încetă interogatoriul. Ajunseseră în faţa unei uşi ce părea făcută din metal. Întinse o mână şovăitoare şi o atinse. Avu o impresie de metal masiv. Oţel? Orice ar fi fost, era foarte convingător. Şi te făcea s-o crezi pe Nora Patton, când spunea că nu poate intra în hall-ul de recepţie fără permisiune.

Simţi o mare milă. Îşi reprezentă în minte viaţa muncitorilor acestora captivi şi îşi făcu curaj. Foarte bine, foarte bine, se gândi, e deci rândul meu să intervin.

Pentru ce, exact, trebuia el să-şi asume această responsabilitate, nu îi era prea clar. Fără îndoială, pentru că era ameninţat să fie prins în aceeaşi capcană. Dar mai era şi faptul că i se propusese lucrul acesta. Dintr-odată, ceea ce nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să facă, devenea misiune acceptată.

Se apropie de uşă. Prefăcându-se că se sprijină de ea, ca şi cum ar fi examinat-o de aproape, frecă sistemul ascuns în podul palmei de suprafaţa metalică, lângă locul unde socotea că se găseşte broasca. Îşi lipi urechea de metal şi, ascultând atent, percepu sunetul pe care-l pândea: un clămpănit scurt.

Zgomotul era destul de tare pentru a fi auzit cu uşurinţă, fără o atenţie specială. Dar nu poţi fi niciodată sigur. Ar fi putut să fie un simplu foşnet, o alunecare discretă.

Grayson nu se putu împiedica să se întrebe dacă Nora nu-l condusese cumva spre o uşă capcană. În situaţia ei de sclavă, trădarea era obligatorie. În acest caz, în spatele porţii l-ar putea aştepta o cursă.

Înţelese că această posibilitate nu trebuia să schimbe nimic din ceea ce avea de făcut.

Cu mâna stângă apucă ferm mâna Norei. Cu dreapta, apăsă clanţa uşii pe care o descuiase atât de rapid şi iscusit. Şi împinse.

Nimeni. Un coridor pustiu. Adică exact cum spusese ea. Ajunseră curând la un coridor transversal.

— Ascensoarele, în ce parte? şuşoti Grayson.

Femeia arătă cu degetul. Scoţându-şi ochelarii, o privi fix: – ea se sperie imediat – şi repetă întrebarea. Ea insistă cu o voce tremurândă. Deci poate că nu minte.

Un minut mai târziu, Grayson deschise o nouă uşă şi contemplă sala de recepţie de la subsol. Era încă prea devreme pentru a se simţi uşurat, dar îl cuprinse o senzaţie aparte de aţâţare când o luă înaintea femeii prin hol, spre ascensoare. Trebui să-şi stăpânească dorinţa fugară de a deschide uşa pe care i-o arătase ea dimineaţa şi căreia el îi trecuse pragul cu credinţa naivă că va fi primit de comisarul utt. Dorinţa de a vedea ce este acolo îi trecu repede. Îl întristă însă că nu ştie ce mijloace fuseseră întrebuinţate pentru a-i provoca profunda transă hipnotică.

Fără riscuri inutile, aceasta era acum deviza lui. Să ieşi şi să urci, singurul gând.

Cele trei ascensoare aşteptau la locurile lor. Intri în cel mai apropiat. Apeşi pe butonul „urcare”. Aştepţi, încerci un sentiment de uşurare în timp ce uşa se închide tacticos. Aştepţi încă minute lungi, în vreme ce liftul urcă… urcă…

În orice lucru interminabil există un fel de moarte, gândi Grayson. Ca aşteptarea unui eveniment. Aşteptarea. Încercă să-şi amintească cât timp durase coborârea de dimineaţă. Dar nu reuşi decât să-şi aducă în minte o

observaţie ironică de altădată: timpul trecut nu este la fel cu timpul prezent. De altfel, dacă-şi aducea bine aminte, încercase să-i pună întrebări ghidului-paznic. Şi, fireşte, conversaţia e o mare devoratoare de timp… Poate dacă aş vorbi cu Nora. Nu…

Deliberat, respinse această situaţie. Nu în ascensor. E clar că nu e o conspiratoare; aşa că informaţiile suplimentare pe care le avea, puteau să mai aştepte, poate.

Pe ceas, durata reală a ascensiunii fu de cincisprezece minute şi patruzeci şi trei de secunde. În acest moment precis, liftul se opri. Mai trebuiră să aştepte câteva secunde încă, pentru ca mecanismul uşii să funcţioneze. Dar când se deschise în sfârşit – ah! — erau la parter. Parterul imobilului. Repede, acum, Nora! Probabil că era la fel de nervoasă ca şi el, căci se repezi ca din puşcă. Alergară prin hall-ul luminat şi pustiu spre uşa de intrare.

Broasca se va descuia oare? Uşa se va deschide? De dimineaţă încuietoarea i se păruse cât se poate de obişnuită; o remarcase, în ciuda stării lui de tensiune. Broasca se descuia cu cheia doar din exterior; din interior era de ajuns să întorci un buton.

Butonul i se păru aproape îngheţat. Îl întoarse fără efort. Trase. O briză uşoară îi mângâie obrazul. Văzu trotuarul. Şi luminile de pe stradă. Grayson fu sâcâit de un gând:

— E o evadare sau cineva ne lasă să fugim, cu bună ştiinţă?

Puţin conta, în fericirea nemărginită a momentului. Viitorul era încărcat de ameninţări. Dar putea să-l înfrunte peste un minut sau două.

Clipa era prezentă. Şi perfectă.

19

— Coboară, îi spuse Norei.

Ea se supuse şi îl urmă. Era numai o treaptă, doar un pas din punct de vedere al distanţei. Dar, simţind sub tălpi suprafaţa tare a trotuarului, îl străbătu un val de căldură. Sentimentul era mai presus decât fericirea nemărginită. Un calm, o senzaţie de întoarcere la normalitate.

Doamne, se gândi. Noi, cei care locuim pe suprafaţa planetei, avem nevoie de spaţiile largi de sub cer. Avem nevoie să vedem cerul noptatic, să simţim adierea vântului…

O apucă din nou de braţ pe femeie. Când o sprijini să traverseze piaţa, i se păru că ea îşi târăşte picioarele. Un sentiment foarte profund o îngreuna, o copleşea, până la slăbiciune fizică. Înţelegând ce trebuie să simtă, Grayson o găsi din nou atrăgătoare.

Autobuzul ce sosi pe partea străzii unde se aflau era poate cel pe care l-ar fi luat, dacă i-ar fi trecut prin minte să se uite ce număr poartă. Dar el nu se uită. Puţin îi păsa. Să fugă, pur şi simplu, să se îndepărteze, pentru început. Motorul Ipolsea al vehiculului era, probabil, în perfectă stare, căci nu făcu niciun zgomot când o porni din loc. Marele autobuz străbătu repede strada luminată, cu mici zgâlţâituri din timp în timp, când roţile treceau peste hopurile drumului.

Grayson privea în toate părţile, mai ales în spate, ca să se asigure că nu erau urmăriţi. Dar, fireşte, curând ajunseră departe de piaţa Utt. Şi, întorcându-şi ochii înainte, văzu

femeia de lângă el. Privea cu lăcomie pe geam. Nepotriviţi cu această lăcomie erau doar ochii ei umflaţi de lacrimi.

Fizicianul, care de obicei stătea în autobuz gârbovit şi indiferent la toate, se trezi încercând să-şi dea seama prin ce trecea Nora. Rezultatul acestui efort fu că, pentru prima oară, de mulţi ani încoace, văzu strada cu adevărat.

Se gândea: Ce o să se întâmple cu mine? Acum ce trebuie să fac?

Ceea ce sunt eu în stare să fac, o să dea oare rezultatele aşteptate? Şi chiar în timp ce gândurile dădeau năvală, observa cu intensitate lumea oraşului. Şi curând i se formă o impresie globală şi neaşteptată.

Tihnit. Majoritatea magazinelor şi a birourilor erau închise la ora aceea. Aruncă maşinal o privire la ceas: închise la ora 9:10.

Totuşi, destule localuri rămăseseră deschise. Cinematografe, săli de bowling, săli de gimnastică, şcoli informatizate, centre religioase şi baruri… uluitor! De ani de zile nu mai pusese piciorul în astfel de locuri.

Pe moment, trezit din beţie de năvala amintirilor, cugetă la întunecimea anilor trecuţi. Toată ziua muncă, seara acasă, de obicei în camera lui, pe când Mila rămânea în camera ei sau tricota în camera de zi.

Amintirea posomorâtă se risipi. Zâmbi ironic: Ei, bine, în seara asta va fi noaptea cea mare. Şi mâine. Poate şi poimâine. Pentru el, timpul Ameninţării Totale venise. Părea adevărat. Din punct de vedere logic, trebuia să fie adevărat.

Mai întâi, la ora asta probabil că Revoluţia îl căuta.

În al doilea rând, şi la fel de important, grupul administraţiei utt avea să se arunce pe urmele lui.

Va trebui, desigur, să se poarte ca şi cum lucrul acesta ar fi adevărat, cântărind ce-ar putea şi ce ar fi necesar să facă, şi ce va face cu adevărat.

Domnişoara Patton şi Grayson coborâră din autobuz

lângă sucursala unei bănci deschisă noaptea, unde societatea Haskett avea un cont. Intrară prin uşa specială dotată cu un control al închiderii, un sistem – îşi aminti deodată Grayson – care fusese instalat cu opt ani mai devreme.

Data avea oare o semnificaţie? În *acel* moment să fi început Revoluţia?

De verificat mai târziu…

Trecând prin intrarea de noapte, băgă de seamă că domnişoara Patton avea un aer apatic şi o expresie nehotărâtă. Ceea ce îi aduse aminte că ea n-o să-i fie de niciun ajutor în noaptea aceea.

Vigilenţa îi spori.

Problema momentului: avea cam o sută de dolari în portofel. Avea nevoie de mai mult. Mult mai mult.

Prezentă la ghişeu un cec pentru patru mii de dolari. Erau banii *Laboratoarelor Haskett,* dar avea dreptul să-i ridice sub semnătura lui. Pentru contul lui personal avea nevoie şi de semnătura Milei. Computerul casier hârâi, şuieră şi spuse:

— Ieşiţi din rând. Urmaţi direcţia săgeţilor.

Grayson, dezamăgit, oftă. Atât de repede, se gândi cu resemnare. Însemna că deja fusese identificat. Mă rog – ridică din umeri – cu atât mai rău!

Stătea cu încăpăţânare în rând şi nimic nu părea să-l ameninţe. După el mai aşteptau patru clienţi: doi bărbaţi şi două femei. Nora Patton stătea un pic mai la o parte, cu siguranţă destul de departe pentru a nu fi auzit cuvintele pronunţate de către aparat. Îşi păstra aerul nehotărât, aşa că putea fi aproape sigur că nu auzise.

O luminozitate îi atrase lui Grayson privirea şi atunci observă săgeţile roşii de pe podea. Urmări din ochi linioarele strălucitoare. Duceau la o uşă închisă, în spatele căreia se găsea probabil camera tezaurului… Pe legea mea, îşi zise el, încă n-au avut prea mult timp. Aşa că, să-i dăm

drumul repede.

Deja primise copia primului său cec. O vârî în deschizătura calculatorului. Din nou hârâială şi şuierat. De data aceasta, după cum se şi aştepta, banii alunecară din aparat în tăviţă.

— Mulţumesc, zise Grayson.

— N-aveţi pentru ce, răspunse calculatorul.

Se întoarse în grabă lângă domnişoara Patton şi, apucând-o de braţ, o conduse repede spre ieşire. Pe când uşa se deschidea automat, se gândi că e un mare avantaj să ştii cum funcţionează lucrurile.

Fiind folosit în toate băncile, casierul-calculator era bazat pe un sistem destul de simplu. Fireşte, nu dădea decât banii care erau realmente depuşi. Nu putea fi furat. Dar putea fi înşelat de o persoană, *o dată.* Când întreruperea operaţiilor lua sfârşit, se elibera dintre interdicţii şi era gata pentru tranzacţia următoare sau pentru următorul program de întrerupere.

Ieşiră afară şi Grayson începu să se simtă mult mai bine. Mergea iute, cât de repede putea s-o tragă pe domnişoara Patton. În stadiul acesta, încă aproape de un loc în care fusese interpelat, se grăbea. Mai târziu, probabil, va putea să o ia mai pe îndelete şi să considere ca pe un necaz mai îndepărtat furtuna care, după cum credea, se pregătea să se abată asupra lui.

Dar nu-şi rosti gândul cu voce tare.

Alt autobuz. Un traseu scurt, până la un bar de care-şi aducea vag aminte pentru că fusese acolo odată la un prânz cu o cumpărătoare insistentă. Chelneriţa se repezi să-i întâmpine când intrară amândoi (bărbaţii nu erau primiţi fără escortă feminină). Când vru să-i conducă spre o masă, Grayson se împotrivi, întrebă mai întâi unde erau telefoanele şi ceru o masă apropiată.

După ce comandă de băut, se scuză pentru un moment. Se duse să telefoneze acasă, dar fără s-o scape din ochi pe

Nora Patton. Ca să se asigure că nu va încerca să fugă. Nu era de gândit că o va face, desigur, căci unde s-ar putea duce? Dar mai era ceva, trist şi caraghios, în acelaşi timp. Putea foarte bine să aibă un detector asupra ei, fără să ştie. În acest caz, risca să fie reperat prin mijlocirea ei.

Mai era încă o posibilitate, mai personală. Fără ştirea lui, putea să fi fost el însuşi manipulat în dimineaţa aceea, pe când zăcea fără cunoştinţă. Dimineaţa i se părea tare îndepărtată. Cu toate acestea, din cauza celor întâmplate, putea să fie uşor reperat, oricine l-ar fi însoţit.

Ambele posibilităţi erau un coşmar; dar se puteau produce, într-un minut sau într-o oră. Nu contează. Va trebui să aştepte până când va simţi că poate să se ducă la laborator, fără să-l pândească niciun pericol.

În picioare, în faţa şirului de telefoane, Grayson se împotrivi spaimei, în mod conştient. Se împotrivea dinainte oricărui fel de ameninţare.

După ce raţionă în felul acesta, se gândi o clipă la sistemul de semnale pentru un telefon acasă. Două sonerii, apoi închise telefonul. Astfel scotea din funcţiune aparatul care răspunde automat. Apoi formă din nou numărul.

La a doua încercare, ascultă ţârâitul: o dată, de două ori, de cinci ori… În sfârşit, un declic, un zgomot de respiraţie, un suspin, apoi vocea Milei:

— Alo?

După o secundă, ea repetă apelul, cu glas întrebător. Grayson îşi dădu seama că se lăsase furat de tristeţea acestei voci… E de nesuportat ce face, se gândi el. Atâţia ani de furie, iar acum vrea milă…

Totuşi, dat fiind că era un comportament automat, n-aveai ce să discuţi, nici cum s-o faci să înţeleagă. Accepţi sau refuzi, n-ai de ales. Şi cum deja acceptase, nicio problemă.

Sfârşindu-şi gândurile, îşi spuse repede numele, pretextă o criză închipuită în legătură cu laboratorul – „câţiva clienţi

importanţi sosiţi în oraş, s-ar putea chiar să nici nu mă întorc acasă" – apoi puse întrebarea decisivă:

— Niciun mesaj?

Ba da. Unul.

— De la un anume… Stan… Brogie, spuse Mila. A zis că dacă apare ceva urgent astă-seară sau mâine în legătură cu afacerea, să-l suni la…

Se întrerupse atât de mult timp că Grayson se crispă. Crezu un moment că tăiase cineva legătura sau intervenise pe fir ca să facă o reperare rapidă a locului din care venea apelul.

Mila începu din nou să vorbească:

— E greu să citeşti ce a scris Rosie. Ştii cum scrie.

Grayson strânse din dinţi, căci ştia prea bine. Îl exaspera faptul că, răspunzând la telefon deşi nu i se ceruse s-o facă, menajera întrerupsese sistemul de înregistrare a mesajelor şi-l împiedicase astfel pe corespondentul lui să facă singurul lucru rezonabil.

Rosie scria porceşte. Biletele pe care le lăsa stăpânului ei erau ca vai de capul lor, iar cifrele erau şi mai rele. Când scria 4, semăna cu 7, 9 putea fi şi 4, 2 şi 3 puteau fi ori una, ori cealaltă. Cât despre 1, în majoritatea cazurilor arăta ca un 0 neterminat. Şi pentru a agrava lucrurile, zerourile ei semănau cu nişte 1 ciudate.

O întrebare îi trecu fulgerător prin minte lui Grayson: Dar tu unde erai, Mila, când a sunat telefonul şi a răspuns Rosie? Probabil că fusese chemat la telefon după ce evadase din închisoarea subterană a utt-ilor. Adică, în ultima oră.

Dar nu-şi mai rosti gândul cu voce tare.

Singura lui speranţă era că violenţa fizică de care dăduse dovadă faţă de Rosie a speriat-o şi a îndemnat-o să facă efortul să scrie mai citeţ.

Numărul pe care i-l dădu conţinea un nouă, un şapte, un patru şi un unu. Deci, în afară de un miracol, trebuie să fi

fost sigur greşit. Şi, fireşte, era imposibil să încerci toate variantele, altfel decât cu ajutorul unui computer. Şi asta rămânea pe mai târziu.

Grayson îi mulţumi soţiei, îi spuse două-trei vorbe liniştitoare şi se întoarse la masă cu impresia foarte clară că a primit o lovitură sub centură.

Dar în faţa lui se ivise acum o nouă posibilitate: în acest moment critic, Revoluţia consimţea, în sfârşit, să se lase cunoscută şi identificată sub numele de Stan Brogie.

Dat fiind că Grayson nu auzise niciodată înainte acest nume, era greu de crezut că cel ce telefonase la el acasă era altcineva. Mai ales în seara aceasta când un bărbat – el însuşi – răpise o femeie, slujbaşă în sanctuarul fiinţelor utt.

O să rămânem aici un moment, hotărî el. O să bem un păhărel. O să ascultăm muzică. Şi o să vedem ce se mai întâmplă.

Muzica era executată de un grup de tehniciene ce storceau sunetele dintr-un modulator electronic de format mic, dar – Grayson ştia – extrem de complex. Nu mai dansase de treizeci de ani, însă insistă pe lângă nervoasa domnişoară Patton să-l întovărăşească pe ringul de dans. Curând după aceea, conducea trupul ei ţeapăn – dar din ce în ce mai destins – pe podeaua sclipitoare. Fără să scape din ochi intrarea restaurantului.

Se întâmplă un lucru ridicol. Poziţia lor apropiată în timpul dansului îi provocă o atracţie fizică. Dintr-odată, prudenţa lui Grayson se volatiliză. În locul, ei apăru o viziune a domnişoarei Patton, aşa cum putuse s-o vadă în scurtul moment când fusese goală. Avea şi conştiinţa faptului că ţine în braţe un trup încă zvelt, în ciuda celor treizeci şi opt sau patruzeci de ani pe care-i avea. Şi îi veni ideea că ar fi, fără îndoială, o amantă convenabilă, pentru un om ce visa, nu demult, să aibă şase femei la dispoziţia lui.

Ştia şi unde ar putea s-o ducă în acea noapte.

Laboratoarele Haskett aveau un apartament închiriat în permanenţă la un hotel situat aproape de birourile companiei, destinat cumpărătorilor din provincie sau inginerilor angajaţi temporar pentru munci specializate. Din câte-şi amintea Grayson, niciuna dintre cele patru camere nu era ocupată pentru moment.

Nici măcar nu va fi nevoie să o înscriu la recepţie, îşi zise el, plin de aţâţare.

După acest val de excitare, urmă o perioadă de vid mintal. Apoi: Doamne, Dumnezeule, se gândi, deci un bărbat liber nu se gândeşte tot timpul decât la asta? Şocul era cu atât mai violent cu cât îşi dădea seama că ideea îi venise automat, fără să-şi dea seama, într-un moment în care ştia că forţe puternice lucrează în noapte împotriva lui. De fapt…

Şirul gândurilor i se rupse, căci în acea clipă intră în restaurant o femeie tânără, în uniformă de agentă de circulaţie. Grayson o văzu cum se opreşte în prag. O văzu examinând întâi mesele, apoi pe cei ce dansau…

…şi aţintindu-şi ochii asupra lui!

Cu un aplomb nemaipomenit, femeia înaintă numaidecât spre el. Toţi aceşti ani în poliţie, deduse Grayson, toate rondurile şi inspecţiile zilnice, când ocupaţia ei de bază fusese de a spune oamenilor ce trebuie să facă, îi întăriseră sentimentul feminin natural de dominaţie, căpătat prin dezvoltarea ei într-o societate în care bărbaţii erau înjosiţi prin legea şi ştiinţa utt-ilor. În mod vizibil, ea nu-şi închipuia că va întâmpina vreo împotrivire din partea lui.

Dar, în realitate, Grayson o trase rapid pe domnişoara Patton la masă şi, pe când agenta se apropia, ţinti asupra ei micul pistol cu gaz ascuns în reverul hainei şi apăsă butonul patru.

…Oboseală!

S-o simţi sau s-o vezi nu înseamnă obligatoriu să o şi înţelegi. Privim o persoană epuizată – pe care o numim ca

atare – şi-i remarcăm expresia rătăcită a feţei, mişcările apatice şi necontrolate.

Este doar primul stadiu al oboselii. În al doilea stadiu, individul devine hiperstimulat, pare neobosit şi ar putea, chiar, să lucreze toată noaptea, cu privirea ageră şi creierul treaz. Nu dă impresia că ar fi epuizat şi nici nu se simte obosit.

Oboseala provocată tinerei agente de împuşcătura cu gaz a lui Grayson era de gradul trei. Cu aproape un secol în urmă, savantul fiziolog Pavlov practicase experienţe ce dăduseră ca rezultat tehnicile de „spălare a creierului” folosite întâi în Rusia comunistă, apoi în China comunistă. În cel de-al treilea stadiu al oboselii, victima suferea o răsturnare în gândire-sentiment şi adăuga singură noi minciuni mărturisirilor cerute de anchetatori, toate zdrobitoare pentru acuzat.

În vremea aceea, faptul era monstruos şi ucigător. Dar trezise interesul biochimiştilor. Ei îşi spuseră mai târziu – şi pe bună dreptate – că fiecare stadiu reprezintă o stare chimică a corpului. Drept care, fiecare ar fi putut fi provocat prin injecţii temporare cu produse chimice.

Era posibil.

Produsul chimic pe care îl proiectase Grayson asupra agentei de circulaţie era cel ce genera oboseala de gradul trei.

Un dram de sugestie prin hipnoză la momentul cheie şi cel injectat cu compusul chimic ştia, dintr-odată, în ce *trebuie* să se transforme… bineînţeles, fără să-şi dea seama de ce se întâmpla.

Tânăra agentă, la sugestia lui Grayson de a „i se alătura, pentru a face parte din echipa lui de şoc”, se aşeză, binevoitoare, la masă şi declară că „e gata să-şi facă datoria”.

— Care datorie? întrebă Grayson, nevrând să-şi asume vreun risc.

— Să fac ce-mi veţi ordona.

— Prea bine. Pentru moment, cred că ar trebui să ne scoţi de-aici, fără necazuri, pe doamna şi pe mine.

Găsi foarte interesant faptul că ea îi conduse prin bucătărie şi pe uşa de serviciu. Ajunşi afară, ea o luă precaut înainte, de-a lungul unei străduţe, spre o stradă transversală unde erau oprite mai multe maşini de poliţie, goale. Deschise portiera uneia dintre ele, spunând:

— Urcaţi repede!

Domnişoara Patton şi Grayson urcară în spate, iar tânăra în uniformă, la volan; puse imediat în mişcare motorul silenţios Ipolsea. Aproape imediat, maşina plecă de lângă trotuar. Apoi, la cererea lui Grayson, fata explică de ce venise la restaurant.

Se numea Doris Lesser.

„Spovedania” ei:

— Sunt locotenent la serviciul de circulaţie. Lucrez între orele 18 şi 24. Eram în maşină acum douăzeci şi unu de minute, făcându-mi rondul obişnuit, când am primit prin aparatul de emisie-recepţie un apel A-zero. A-zero înseamnă urgent. Prioritate. De trei ani şi opt luni de când reglementez circulaţia, e prima oară când primesc un apel cu prioritate. O fotografie a dumneavoastră, domnule doctor Grayson, mi-a fost arătată pe ecranul de la tabloul de bord. Mi s-a spus că liniile direcţionale se încrucişau în restaurantul Yellow Bara. Sosind la acest local, am verificat că alte maşini de control ale poliţiei mai veniseră în urma apelului. După cum aţi văzut, erau trei înspre partea aceasta, altele trei în faţă şi mai multe pe drum. Am tras la sorţi care din noi intră şi am câştigat…

— Nu s-a pomenit ceva şi de domnişoara Patton? întrebă Grayson repede.

— Nu.

Se linişti, uşurat… Aşadar, nu e vorba decât despre mine…

În sinea lui, se beşteli pentru lipsa de inteligenţă de care dăduse dovadă în momentul când se trezise de dimineaţă, în „celula” lui… Probabil că m-am scărpinat în locul în care mi-au injectat sistemul detector… Un obiect minuscul, infim, cu un diametru doar de câteva molecule, dar care, fără discuţie, emite un semnal detectabil. Oricât de infim ar fi fost, era suficient pentru a provoca o iritaţie a pielii, în primele minute de trezie. Asemenea sisteme îşi extrag energia necesară din corpul ce le adăposteşte.

Închizând ochii, încercă să-şi amintească unde simţise mâncărimea. Încruntă sprâncenele, îşi vârî mâna în buzunar. Găsi găurica îngrijit decupată şi petecul ce o acoperea. Scoase petecul. Şi strecurându-şi două degete, scoase afară aparatul de histereză.

În penumbra de pe scaunul din spate (luminat doar de felinarele de pe stradă), simţi întâi ţesătura subţire, moale, cu firele ei împletite de metal, cu circuitele miniaturizate şi cu bateria funcţionând pe bază de căldură. Apoi zări firele minuscule, strălucitoare, din partea vizibilă a circuitului.

Pentru a declanşa primul stadiu, era de ajuns să-şi pună mâna pe baterie şi s-o ţină acolo până când căldura ei va acţiona plăcile. După aceea, trebuia să treacă aparatul din ţesătură peste diferite părţi ale corpului său.

Avu nevoie doar de câteva clipe ca să-l activeze. Apoi, în chip de încercare, îl trecu de-a lungul antebraţului stâng, apoi peste cel drept. Nu se întâmplă nimic. Nicio senzaţie subită de usturime puternică.

Grayson ezită. Dilema lui era că nu-i convenea cu adevărat să devină imposibil de detectat. Nu tot timpul. Şi bineînţeles, n-aveai cum să faci ca starea aceasta să fie doar temporară. Deci…

Cu un oftat, puse la loc sistemul de histereză în buzunar, spunându-şi: Bine, foarte bine, o să aştept. O să vedem mai târziu. Pentru moment, să vedem ce o să mai încerce împotriva mea.

Odată hotărârea luată, i se păru că actele urmează automat. O rugă pe agenta Lesser să oprească lângă o staţie de autobuz. Apoi îi dădu trei sute de dolari şi o cheie a apartamentului hotelului.

După ce îi spuse numele hotelului şi adresa, indicându-i şi ce autobuz să ia ca să ajungă acolo, îi ordonă:

— De dimineaţă, te duci să cumperi o perucă de femeie şi o rochie cu mâneci lungi, pe care să o pot trage peste hainele mele. Uită-te bine la mine, să vezi ce măsură îmi trebuie… Dacă nu voi fi prins până atunci, o să parchez maşina lângă intrarea hotelului la…

Se întrerupse ca să calculeze de cât timp va avea ea nevoie ca să găsească o perucă şi rochia, ţinând cont de faptul că cele mai multe magazine nu deschideau înainte de ora 10 dimineaţa.

— …la 11:15. Vino cât de repede poţi.

Tânăra promise că aşa va face. După care, Grayson o lăsă pe domnişoara Patton să coboare prima. Apoi îi şopti domnişoarei Lesser:

— Ai grijă să nu-ţi scape. Ţine-o cu dumneata, dacă e nevoie.

— Bine. Fireşte că, la noapte, o să veniţi pe la mine.

Grayson lăsă să-i scape un „hăăă!”, dar reuşi să-şi stăpânească altă reacţie nepotrivită. Îşi aminti cu întârziere că oboseala de stadiul trei provoca victimei o afecţiune specială faţă de călăul ei. Iar persoana tratată cu produsul chimic ce declanşa această stare, încerca, în general, aceeaşi afecţiune. Grayson îşi regăsi graiul:

— Nu astă-seară, rosti el, dar, în curând… repede, uite autobuzul. Duceţi-vă iute!

Unul sau două minute mai târziu, pe când autobuzul se îndepărta, singur în maşina poliţiei, îşi dădu seama, cu o tresărire, că nu mai condusese de la vârsta de şaisprezece ani.

20

Grayson se strecură cu nervozitate la volanul maşinii de poliţie. Trânti portiera. Şi rămase aşezat, fără să se clintească.

În jurul lui strălucea noaptea plină de lumină din centrul oraşului. Era o privelişte familiară. Trăia aici de când terminase universitatea, acum treizeci de ani.

În fond, nu avea nicio grabă. Şi era un sentiment deosebit de plăcut. „Într-un sens, sunt stăpân pe situaţie…”.

Repetă cuvintele cu voce tare. După un moment, în tăcere – când din cuvinte nu mai rămăsese decât un ecou ce răsuna în capul lui – i se părură ridicole.

Cu toate acestea, impresia nu i se risipi pe de-a-ntregul… Doar ca să se convingă că putea să plece dacă doreşte, îşi puse piciorul stâng pe pedala frânei, lăsă jos frâna de mână şi apăsă uşor pe accelerator cu piciorul drept. Maşina se mişcă… puţin de tot.

Era un sentiment indiscutabil. Putea să înainteze.

Aceasta era frumuseţea motorului Ipolsea. Era tot timpul „în priză”. Ca şi soarele, luna şi planetele din care-şi trăgea nucleul Ipolsea, nu forţa, ci impulsia[2] lui.

Senzaţia de energie vibratorie a motorului îl stimulă pe Grayson într-un fel neaşteptat. Ridică piciorul de pe frână. Şi întoarse volanul. Ca un planor scăpat din legături, maşina se îndepărtă de trotuar. Şi, cum îşi luase precauţia

[2] Mişcare imprimată unui corp de o forţă exterioară.

de a se uita în spate să vadă dacă nu vine cineva, se trezi pe şosea, învăţând din nou să conducă.

În timpul primei ore, nu făcu altceva. Era ca un om care a cântat la pian, demult.

Acum era din nou aşezat în faţa claviaturii, familiarizându-şi degetele şi sistemul nervos cu toate aceste mişcări complexe. Cu diferenţa că, amintindu-şi cum condusese maşini pe moşia tatălui său, când avea între treisprezece şi şaisprezece ani, îi venea mult mai uşor.

Avu şi câteva momente neplăcute. Din străzile laterale ţâşneau fără încetare maşini şi îl urmau de aproape. Momentele neplăcute veneau atunci când dădea colţul pe altă stradă… şi dădeau şi ele colţul. De trei ori avu impresia că nu mai are altă scăpare decât să oprească maşina şi să se pregătească de luptă. Înainte să se simtă gata să o facă. Înainte să fi chibzuit bine.

De fiecare dată când se opri lângă trotuar şi se înarmă cu curaj pentru bătălie, maşina „urmăritoare”, cu o femeie la volan, trecu liniştită pe alături şi se îndepărtă.

Dacă te gândeai bine, era logic. În realitate – îşi spuse Grayson – nu era decât un grup foarte mic de complotişti umani cărora fiinţele utt le îngăduiau să existe. În subteran: o voce de bărbat şi o voce de femeie dădeau ordine.

În fond, utt-ii creaseră o civilizaţie omenească ce mergea, cum s-ar spune, de la sine. Dar avea nevoie de o mică echipă de întreţinere. Chiar acum, membrii acestei echipe erau probabil interesaţi să ştie mai multe despre un oarecare Grayson.

Foarte bine, gândi el, cu dârzenie, pot să conduc. Sunt pregătit… Cât de pregătit putea spera să fie, ţinând cont că era la volanul unei maşini de poliţie.

Într-o stradă mai întunecată încetini şi se opri. Apoi se lungi pe scaunul din faţă. Nu contează, se gândi, dacă doarme sau nu. Important este să treacă timpul.

Probabil că adormi pe loc. Pentru că deschise brusc ochii.

Şi se trezi nas în nas cu o ţeavă de pistol, instalată, fără zgomot, după toate aparenţele, pe scaunul din spate. Un om rostea:

— Ei bine, am pus mâna pe dumneata, hai? Şi încă în douăzeci şi patru de ore.

Grayson nu se clinti. Nu pentru că aşa hotărâse el. Ci din cauză că vocea exprima triumful. Şi în timpul acestor prime secunde, deşi se aştepta la ceva de genul acesta, Grayson avu o reacţie de automatism care era, probabil, frică.

Pe urmă... pistolul dădu înapoi. Omul se tolăni pe scaun şi continuă să-l ţintească cu arma, dar mai de departe.

— Ia-ţi răgaz un minut să te trezeşti de-a binelea, zise el.

În mod uimitor, timp de o secundă, sau două, sau trei după aceste cuvinte, Grayson le consideră ca pe un semn de bunăvoinţă.

Acest sentiment liniştitor luă brutal sfârşit când omul adăugă cu asprime:

— Pentru moment, ceea ce dorim de la dumneata sunt răspunsuri date cu mintea trează. Şi te sfătuiesc să le dai bune.

Primul lucru pe care-l remarcă Grayson după această ameninţare, a fost că se simţea cât se poate de treaz. Presupuse deci, cu uşurare, că dormise mai multe ore. Era o uşurare, pentru că însemna că e pregătit să înfrunte lunga zi ce venea.

Era încă noapte, dar observă că, dacă i s-ar fi cerut, în momentul trezirii, prima impresie asupra individului, l-ar fi descris ca pe un bărbat brunet, cu figura pătrăţoasă, de vreo patruzeci de ani. O vârstă coaptă... Dacă era acum destulă lumină pentru o asemenea percepţie vizuală, noaptea făcea loc, probabil, începutului zorilor.

Mai stăruia şi alt gând, ceva mai puţin mulţumitor, în mintea lui Grayson: fără îndoială că bărbatul acesta brunet nu era un şef important. Deci n-ar folosi la nimic să pună stăpânire pe el. Şi, în afară de un caz de autoapărare, nici

nu era sănătos să o facă.

Pe când Grayson se aşeza de bine de rău în poziţia lui răsucită, pe jumătate întors spre spatele maşinii, brunetul declară cu vigoare:

— Îţi dai seama că aş fi putut să te omor în somn, când am venit. Înţelegi asta?

Ultimele cuvinte erau rostite apăsat, ca şi cum un răspuns ar fi fost obligatoriu.

Grayson răspunse calm că înţelege, da.

Totuşi chiar în timp ce vorbea, îl frapă ideea că ameninţarea morţii nu părea, într-un fel, chiar imediată. Înţelese pe loc de ce. De necrezut, într-un colţişor al minţii lui, sălăşluia certitudinea că utt-ii nu erau fundamental răi, că nu erau nişte ucigaşi – în ce priveşte ansamblul populaţiei. De fapt, îi luase drept nişte fiinţe mânate de intenţii bune, dar care înţeleseseră greşit natura umană şi în special judecaseră nedrept masculul uman. Trecuse o bucată de vreme de când gândise astfel. Acum, nu mai era atât de sigur că judecata lor era greşită.

Nu era genul de explicaţie pe care s-o dea, pentru moment. Şi de altfel, avea altă intenţie, mai acceptabilă, după câte se părea. Cu acelaşi glas calm, se explică. Explică speranţa lui că grupul aflat la putere va voi să descopere cum evadase din închisoarea subterană. Adică să descopere, înainte de a lua măsuri împotriva lui.

În faţa lui, figura pătrăţoasă îşi schimbă expresia. Îşi încruntă sprâncenele.

— Un moment, zise omul, pe un ton buimăcit. Vreţi să spuneţi că *aşteptaţi* să se prezinte cineva, aşa cum am făcut-o eu?

— Speram, replică Grayson tot atât de grav, ca responsabilii grupului de întreţinere autorizat de către fiinţele utt să îngăduie să fie contactaţi. Şi, desigur, eu aveam mult mai puţine şanse să-i găsesc decât aveau ei să mă descopere.

— Ah! murmură celălalt, clătinând din cap. E un risc pe care aţi hotărât să vi-l asumaţi. Dar pentru ce? Ce aveţi de câştigat?

— Ceea ce mă interesează în stadiul acesta e să ştiu exact ce poziţie aveţi. Obţineţi o reală putere personală şi confort într-o lume controlată de către utt-i? Sau speraţi că într-o bună zi o să putem… hmmm… să-i convingem să plece?

Încet, omul se lăsă pe spătarul banchetei. Avea aerul că încearcă să ia o hotărâre. Brusc întrebă:

— Ted, ce părere ai?

Întrebarea se adresa în chip manifest unei terţe persoane; Grayson deduse – pe bună dreptate – că agresorului său comunica direct cu un grup de asalt camuflat. Chiar când îi veni această idee, o voce fu difuzată de un aparat electronic, ascuns în reverul hainei omului. Glasul spuse enigmatic:

— E bine stabilit acum că doctorul Grayson e un om cu care va trebui să tratăm în mod conştiincios, Dick.

Ted. Şi Dick. Grayson notă bine aceste nume.

Notă de asemenea implicaţia ameninţătoare din cuvintele lui Ted. Dar nu se descurajă. Fundamental, aceşti oameni din administraţie erau la fel de controlaţi ca şi restul omenirii. Şi aveau nevoie să fie ajutaţi, la fel ca şi oricare. Nădăjdui că ei o să înţeleagă. Atunci zise, calm:

— Sunt sigur că o să ajungem la un acord.

Dick nu avu aerul că-l aude. Părea să asculte cu atenţie ceva ce Grayson nu putea percepe. Un receptor în ureche? se întrebă savantul. În cazul acesta, comunicarea se desfăşura pe două niveluri, dintre care victima avea dreptul să audă unul.

Se vădi imediat că al doilea nivel de comunicare transmisese o întrebare, căci Dick răspunse:

— Până în clipa asta, nu am impresia că a făcut ceva ca să mă ia sub control. Aşa că are, probabil, intenţia să

trateze cu noi.

Întrucât se putea presupune că această reflecţie fusese făcută şi la adresa lui, Grayson interveni:

— Orice tratative aş avea de făcut, ele nu ţi se adresează dumitale, Ted, nici dumitale, Dick. Ele se adresează superiorilor voştri. Vor fi ei puşi la curent cu această conversaţie?

— Ei sunt pe ascultare, răspunse vocea jovială a lui Ted. Aşa că, foarte probabil, vor fi la curent. Ceea ce am vrea mai ales să ne explicaţi sunt vorbele pe care le-aţi spus lui Herb Lartmore, la uşa iadului. Păreau a insinua că înţelegeţi cum ia naştere căldura intensă în acea sală.

Venise rândul lui Grayson să facă o pauză destul de lungă. Şi să simtă o oarecare nelinişte.

Dar mai exista, de asemenea, posibilitatea unei reacţii intermediare. Herb Lartmore? Nu-i venise ideea că Herb Lartmore ar putea face parte din grupul de la putere.

— Avem în grupul nostru câteva creiere ştiinţifice foarte bune, urmă, în timpul acesta, vocea lui Ted. Ei au încercat să descopere ce se întâmplă în fundul sălii. Şi habar n-au de nimic. Dar dumneavoastră?

— Eu da, replică Grayson.

— O să ne spuneţi? întrebă Ted.

— Nu.

Avu viziunea a numeroşi responsabili ai grupului de administraţie al utt-ilor, ascultând acest refuz. Bineînţeles, era imposibil să-şi închipuie ce reacţie ar putea avea. Dar putea deduce că deseori comiseseră crime în trecut şi că se credeau, probabil, capabili să-i smulgă această informaţie.

Grayson nădăjdui că nu vor fi capabili. Realitatea colosală şi ucigătoare a subteranei ar înspăimânta lumea întreagă dacă ar fi dată la iveală. Credea cu sinceritate că, în acest caz, orice idee de împotrivire în faţa fiinţelor utt ar lua sfârşit în mintea tuturor – în afară de a sa. Nicio schimbare n-ar mai fi permisă în sistemul de control utt.

Niciodată.

Vocea lui Ted se auzi din nou:

— Puteţi ţine sub control ce este acolo jos?

Răspunsul era nu. Dar, fireşte, Grayson nu putea s-o mărturisească.

— Ar fi nevoie de chibzuinţă şi de experienţe, zise.

— Dar în timp… poate?

— Absolut că da, pretinse Grayson.

Observă că omul – Dick – se foia pe scaun. Se aplecă uşor spre el. Din această nouă poziţie, îi zise:

— Domnule, tocmai am primit ordinul să vă spun că cei mai mulţi dintre noi, din nivelul superior al administraţiei, aşteptăm de multă vreme pe cineva care să posede ştiinţa şi experienţa necesară şi să dea dovada că poate să acţioneze. Şi când v-am văzut – dacă se poate spune astfel – şi încă fără să ştim cum aţi procedat – că aţi scăpat din iad… Pe legea mea, am impresia că ne-am găsit în sfârşit şeful, domnule, împotriva utt-ilor. (Strânse din dinţi. Ochii săi întunecaţi se strânseră.) Domnule doctor Grayson, trebuie să-i alungăm pe ticăloşii ăştia de utt-i de pe planetă şi să-i punem iar pe bărbaţi la cârmă. Ce spuneţi? Acceptaţi să stăm de vorbă?

De necrezut! Mai întâi Revoluţia îl voia de şef. Acum, şi reprezentanţii puterii umane! Chiar oamenii care, după cum credea, aveau privilegii şi putere sub dominaţia fiinţelor utt!

Grayson respiră adânc, de câteva ori. Pentru că nu se putea împiedica să se gândească la poziţia unui soare albastru acolo, în adânc. Şi nu putea să-şi stăpânească gândul că niciodată oamenii nu vor trebui să bănuiască măcar că, dacă acest soare ar fi declanşat să-şi proiecteze energia spre exterior, din ce în ce mai departe, o planetă de mărimea pământului s-ar topi într-o singură flacără fulgerătoare.

Ar ceda acestei presiuni. Era convins. Nu şi el. Cel puţin nu înainte să fi studiat totul amănunţit. Aceasta era metoda

ştiinţifică. Şi, în plus, avea impresia, în străfundul fiinţei lui, că era ceva de neîmblânzit în masculul uman.

Îşi folosi atunci coardele vocale cu sentimentul de „sus-bărbia”:

— Începeţi dar prin a-mi da informaţii. Am putea să plecăm de aici.

Grayson respiră adânc. Stând acolo, în dimineaţa ce lua naştere, avu realmente senzaţia înşelătoare că este gata, pregătit.

21

Nu era un consiliu de război, ci o şedinţă de lucru.

Câtă vreme trecuse de când nu mai văzuse nimeni un utt? În sfârşit, putea pune această întrebare personalităţilor cheie. Răspunsul: după cât se ştia, trecuseră şaptesprezece ani de când o soţie, înnebunită de durere, acostase un utt în faţa imobilului utt.

Super-făptura astfel abordată se ridicase în aer, deasupra femeii. Apoi se întorsese în imobilul Utt.

După ce lăsă cele cincisprezece persoane adunate în sala de conferinţe a laboratorului să se pătrundă de semnificaţia acestui interval de timp, Grayson declară:

— Cred că ar trebui să acţionăm ca şi cum fiinţele utt ar fi plecat demult, lăsându-şi sistemul de control în mâinile oamenilor. Şi de ce n-am lăsa aceste sisteme să funcţioneze, schimbând foarte puţin regulamentele, în aşa fel încât să ţină seama mai bine de natura umană?... În felul acesta, trase el concluzia, aspectul exterior ar rămâne neschimbat pentru cazul în care altă navă utt s-ar abate pe aici, să vadă ce se mai întâmplă.

Nimeni nu discută. De parcă ar fi crezut toţi în acelaşi zeu atotputernic. Şi n-aveau nicio intenţie să-l supere. Totuşi fiecare grup dorea să colaboreze cu celelalte în cadrul acestei atotputernicii, creând, în acelaşi timp, un sistem conform cu realitatea.

Care era realitatea aceasta? Nimeni nu o aduse în discuţie.

Acţionând ca şi cum un zeu ar fi privit peste umărul

fiecăruia, se puseră de acord ca numai criminalii veritabili (oamenii fundamental violenţi) să fie lăsaţi sub pază în subteran. O soţie sănătoasă care ar refuza să-şi îndeplinească datoria conjugală o dată pe săptămână în medie va putea fi înlocuită cu o femeie ce ar fi de acord s-o facă. La fel şi bărbaţii impotenţi vor putea fi lăsaţi de soţiile lor. Bărbaţii fără barbă şi mustăţi şi care vor accepta să se îmbrace în haine femeieşti vor avea, în aceste condiţii, dreptul de a conduce o maşină.

Conveniră să se ia precauţii speciale pentru protecţia benzii adezive ce făcea ochelarii inofensivi. Şi în schimbul modificării formulei ei şi a retragerii de pe piaţă a versiunii actuale, *Laboratoarele Haskett* vor avea, în felul acesta, o arie suplimentară de activitate.

În sfârşit, pe motivul cunoştinţelor ştiinţifice ieşite din comun şi a numeroaselor sale acţiuni pozitive din ultima vreme, Grayson va fi autoritatea supremă masculină în întreaga lume.

În cursul zilelor şi săptămânilor următoare, se desfăşură un eveniment ce-l tulbură pe fizician.

Fusese convins că-şi va relua viaţa stabilă în cămin, cu Mila. Dar lucrurile nu se petrecură astfel.

Domnişoara Haskett, ce stătuse tăcută şi discretă în fundul sălii de conferinţe în timpul acestei prime reuniuni, veni să-l vadă mai târziu în biroul lui. Îşi expuse punctul ei de vedere:

— Folosirea clădirilor mele pentru aceste şedinţe, cere ca dumneata şi cu mine să operăm la un nivel de încredere echivalent cu cel existent în mod normal între soţi.

De necrezut, lui Grayson nu-i venise ideea că un grup de rebeli întrebuinţând proprietatea unei persoane ca loc de adunare ar compromite astfel proprietatea. Când acest adevăr îi apăru în minte, bâlbâi:

— Îîîh... Ah! Da.

În aceeaşi zi, spre sfârşitul după-amiezii, o găsi pe

domnişoara Lesser aşteptându-l afară, în maşina de poliţie. Urcă repede, supunându-se gestului ei de invitaţie. În timp ce conducea, ea îi dădu de înţeles că, asociindu-se cu el, devenise, în consecinţă, o spioană în interiorul serviciilor de poliţie şi că de-acum înainte nu mai exista nicio scăpare posibilă, nici pentru ea, nici pentru el.

— Îîîh... făcu Grayson, uluit. Ah! Da.

Dar evenimentul cel mai neaşteptat fu telefonul Norei Patton şi întâlnirea ce rezultă din convorbire. Ea îl anunţa că s-a petrecut o minune. Anume că, de-acum înainte, va avea dreptul să petreacă o jumătate de zi la suprafaţă, o dată pe săptămână. Nora nu-şi formulă pretenţia ca pe un şantaj. Dar se aranjă în aşa fel încât să-l facă să înţeleagă că, întrucât ea era singura persoană ce ştia în ce fel ajunsese el la suprafaţă, şi dat fiind că ea va fi în viitor o observatoare atentă şi discretă în slujba lui, în lumea subterană, era important să se vadă cu el de câte ori venea la suprafaţă cu informaţiile săptămânii.

— Îîîh... făcu Grayson. Ah! Da.

El era păstrătorul oribilului secret al soarelui albastru. Noaptea, i se întâmpla să se trezească dintr-un coşmar hidos, în care visa iadul de căldură, clocotind veşnic în sute de focare sub suprafaţa planetei.

Nu mai încăpea îndoială, avea nevoie de o reţea de spionaj. Şi, în fond, lucrul nici nu era chiar neplăcut.

Pe când zilele se scurgeau şi fiecare dintre amante îl ţinea legat prin contractul ei tacit, rămânea uneori uluit de propriile lui capacităţi... Poate, analiza el, poate din cauză că era silit să aibă aceste raporturi; în felul acesta, nu se mai simţea vinovat. Dar, în aceeaşi măsură, poate că era doar un bărbat însetat de plăceri sexuale, încercând să compenseze treizeci şi cinci de ani de lipsă totală. Oricum ar fi fost, trupul lui reacţiona cu nobleţe.

La adunările lunare venea din ce în ce mai multă lume: personalul din instituţiile-cheie din celelalte regiuni ale ţării,

apoi, după o bucată de vreme, din alte părţi ale lumii. Unii ascultau discuţiile în tăcere. Alţii participau la ele. La sfârşit, toţi, fără excepţie, veneau să-i strângă mâna lui Grayson. Mulţi plecau de acolo cu ochii plini de întrebări.

Viaţa fusese un lung purgatoriu, fără nicio umbră de speranţă până acum şi… dintr-odată… iată!

Altă zi. Interfonul special, conectat cu biroul proprietarei, sună. Grayson apăsă pe buton.

— Da, domnişoară Haskett?

Era răspunsul oficial între ei, pentru eventualitatea că vreun membru al personalului ar fi trecut prin faţa uşii deschise a unuia dintre cele două birouri.

Tăcerea ce urmă îl uimi. O tăcere lungă. Apoi vocea ei, o voce schimbată, tremurătoare, spuse:

— Domnule Grayson, un utt a intrat chiar acum în biroul meu. A venit să vă vadă.

I se întâmpla câteodată lui Grayson să-l treacă fiorii când cobora de pe trotuar exact în momentul în care trecea o maşină în mare viteză. Săritura spasmodică înapoi, bătăile inimii, impresia că era cât pe-aci să… asta era. Şi, odată, mersese cu paşi mari, ajunsese în vârful unui povârniş şi se trezise în echilibru într-un picior, cu celălalt păşind în gol, deasupra unei prăpăstii.

În clipe ca acelea, trupul producea curenţi electrici, de o intensitate năucitoare şi neplăcută. Ceva ce provenea din dezechilibrul între cele două sisteme nervoase. O senzaţie instantanee, oribilă. Ameţeala momentană.

Toate acestea îl covârşiră în pauza şi în tăcerea prin care toată fiinţa sa reacţiona la înspăimântătorul mesaj. În cele din urmă, o aparenţă de raţiune:

— Trimite-l la mine! croncăni Grayson.

22

La ora 13:01, Mila ieşi din casă şi rămase în aşteptare pe marginea trotuarului. Două minute şi un sfert mai târziu, o maşină, cu o femeie tânără la volan, se opri în faţa ei. Mila se urcă în faţă, alături de şoferiţă. Automobilul porni iar, în tăcere, îndepărtându-se de centru. Domnişoara Lesser întoarse şi se ţinu după el.

Grayson nu se analiză ca să afle de ce se găsea aici... Plecase repede de la birou, prin ieşirea de care se folosea numai el, pentru că, atunci când teoria fundamentală – şi anume că n-a mai rămas niciun utt pe pământ – se dovedeşte dintr-odată a fi falsă... primul impuls din copilărie, să te întorci la mama, te ia în stăpânire.

Ajuns în stradă, luă legătura cu domnişoara Lesser prin linia lor de comunicaţie directă; era cât se poate de comod. Şi cum ea păstra tot timpul pentru el nişte haine femeieşti în cufărul maşinii ei, putu să-şi satisfacă nevoia lui imediată – fuga.

Aşa că acum se afla aici. Cu capul golit de gânduri. Totuşi, ceva răsări din adâncuri. Planul lui iniţial, destul de dezlânat, fusese să se pună pur şi simplu la adăpost, ca să cântărească situaţia – aşa îşi formula el ideea. Cu toată dezlânarea, după câteva minute gândul Milei se ivi din colţul în care zăcea. Fără să-şi dea seama cum, se autoconvinse că era important pentru el să pătrundă misterul activităţilor de zi ale Milei. Era mai bine aşa decât să fugă. Era o hotărâre de a acţiona.

Minutele trecând, pe când maşina din faţa lui continua să

gonească spre o destinaţie aparent precisă, stupefacţia îi reveni. Stupefiant… că în tot timpul acestor săptămâni de prietenie, din partea Milei nu venise nici măcar un singur cuvânt de explicaţie.

Destinaţia celor patru – Mila şi şoferiţa ei într-o maşină, Grayson, sforţându-se să se simtă hotărât şi domnişoara Lesser în cealaltă – se dovedi a fi un mare centru comercial în partea de sud a oraşului. Clădirea centrală a acestui complex era un imobil de treizeci şi cinci de etaje. Deasupra uşii prin care intrau maşinile un panou anunţa: REZERVAT PENTRU LOCUITORII ŞI VIZITATORII RAIULUI. Maşina Milei o luă în sus, pe rampă, atât de brusc, încât domnişoara Lesser păru derutată. Dar frână imediat. Îi fu deci posibil, după o lungă şovăire, să întoarcă încet, cu prudenţă, printr-o buclă de acces în spirală.

— Ţine-te după ea, zise Grayson.

Atunci se petrecu o mică încurcătură sâcâitoare. Cu toate că se ţineau aproape de maşina Milei, un alt vehicul, de la un etaj superior, se strecură în faţa lor. Aşa că se treziră cu o maşină între ei, apoi cu două, cu trei. Şi, în cele din urmă, doar dând cu bobii ai mai fi putut şti dacă şoferiţa Milei a luat-o pe un etaj sau continua să urce, undeva, mult în faţă.

Grayson era crispat – începuse să fie oarecum mai conştient de ceea ce se întâmpla împrejur. Pierderea contactului cu maşina Milei îi produse o emoţie de alarmă: exasperarea. Prima maşină ce intrase între ei… domnişoara Lesser şovăise când i se vârâse în faţă. După cât se pare, din politeţe. Decepţionat, Grayson îşi spunea că, dacă ar fi fost el la volan, lucrurile nu s-ar fi petrecut astfel. Şi, desigur, acest gând era cu totul zadarnic… pe veci surghiunit în acel ungher al universului unde erau îngrămădite toate speranţele şi toate neîmplinirile istoriei omeneşti şi individuale.

Şi urcau, urcau. Avu timp să se gândească la el şi la soarta lui… Dacă utt-ii ştiu ce fac eu de câteva luni încoace,

o să fie rău de mine…

Rezistă conştient fricii născânde. Conştient, pentru că acum era şeful celor ce se opuneau utt-ilor. Şefilor nu trebuie să le fie frică de nimic – asta este regula.

Câteva minute mai târziu, din ce în ce mai sus de-a lungul extraordinarei rampe, îşi încorda muşchii, în chip de protest şi de împotrivire, când… domnişoara Lesser îi spuse o vorbă. Făcu un gest. Şi Grayson văzu, în sfârşit, ceea ce aşteptase, fără să-şi dea seama. O plăcuţă purtând cuvintele: ETAJUL 34 – PARCARE, cu o săgeată.

Un şir de alte săgeţi îndruma maşinile. Peste tot, sub ochii lui Grayson, femeile garau vehiculele în mici boxe, coborau din automobile, ieşeau şi se îndreptau toate în aceeaşi direcţie. Domnişoara Lesser intră, şovăind, într-una dintre boxe. Se întoarse spre el şi-i explică motivele nehotărârii ei:

— Sper că locurile acestea nu sunt rezervate.

De asta, cu siguranţă, nu-i păsa lui Grayson câtuşi de puţin. Habar n-avea cine s-ar putea preocupa de aşa ceva. Dar dacă cineva o să găsească, mai târziu, o maşină de poliţie camuflată într-unul dintre locurile de parcare, lucrul n-avea cum să-l afecteze pe el.

Făcu atunci un efort să-şi reprezinte ceea ce se petrecea, din punctul de vedere al unui spectator. După părerea lui, domnişoara Lesser şi el arătau ca două femei ieşind dintr-un automobil. Împrejurul lor, alte femei făceau la fel… Două femei pe care nu le distingea nimeni (îşi zise el) şi care, după o scurtă ezitare ca să vadă unde mergeau celelalte, se amestecau în mulţime. Apoi, făcură parte dintr-un cortegiu feminin interminabil.

Lui Grayson i se păru interesant să constate că aproximativ jumătate din femei aveau în jur de douăzeci de ani iar cealaltă jumătate o vârstă matură. Cele mai în vârstă erau deci călăuzele? Şi cele mai tinere erau oare iniţiate?

Lucrul ar fi avut oarecum un sens, în lumina puţinelor informaţii obţinute de la Rosie. Iniţiate în ce? Poate că astăzi va descoperi ce pretinseseră în taină utt-ii, în toţi aceşti ani, de la femela speciei umane.

Curând, Grayson simţi o uşurare observând că erau şi femei foarte înalte. Şi chiar cu umeri solizi. Deghizarea lui părea bună.

Şirurile de femei îi conduseră către un rând de scări rulante absolut obişnuite, ce urcau toate. Grayson rămase pe treapta din spatele domnişoarei Lesser, aşteptând să vadă ce va da la iveală etajul al treizeci şi cincilea şi gândindu-se perplex: Aşadar, aici vine Mila de atâta amar de vreme!

Chiar şi acum nu-şi amintea nimic din ce-i bâlbâise Rosie, în spaima ei. Un loc numit Raiul… şi nici urmă de amintire că acest cuvânt neobişnuit să fi fost rostit de Rosie.

Câteva clipe după această amărăciune, avu, în fine, sub ochi etajul treizeci şi cinci.

23

Primul lucru pe care Grayson îl văzu – o încăpere vastă, oarecum ca hall-ul de intrare într-un imobil de birouri (dar fără ascensoare). Apoi, o enigmă: un şir de etajere – în faţa fiecărei scări rulante – având pe ele, în chip destul de ciudat, perechi de galoşi de cauciuc. Grămezi după grămezi, rânduri după rânduri.

Văzând aceasta, Grayson rămase pe loc, nehotărât. Timp în care o voce de femeie, ieşind dintr-un difuzor ascuns, ordonă:

— Înaintaţi! Alegeţi o pereche de galoşi pe măsura dumneavoastră şi puneţi-vi-i peste pantofi! Apoi înaintaţi prin coridorul din faţa dumneavoastră.

Grayson văzu că femeile tocmai asta făceau. Fiecare, ieşind de pe scara rulantă, se ducea şi scotocea pe etajera din faţa ei. Şi îşi punea o pereche de galoşi de cauciuc peste pantofi. Şi o lua pe un coridor sclipitor, aşa cum i se poruncea să facă.

Când Grayson, supunându-se aceloraşi ordine, ajunse la galoşi, constată că erau aşezaţi în ordinea mărimii. Cei mai mari se găseau pe etajera de sus, cei mici jos. Avu nevoie de mai multă vreme decât celelalte să bâjbâie stângaci, printre mai multe perechi, deasupra. Trebuia, fireşte, să-şi dea seama de măsură după ochi. Reuşi. Dibui ce avea nevoie, mai ales pentru că galoşii erau elastici. Picioarele i se strecurară confortabil în ei. Luând-o la rândul lui prin coridorul cu pereţi lustruiţi şi strălucitori, îşi zise că, pentru a descrie o încălţare ce se strânge pe picior, „confortabil” e

cuvântul potrivit.

Cu un interes firesc la un om ca el, observator al detaliilor mărunte, mai notă, de asemenea, că vocea femeii invizibile îşi repeta mesajul. Deci însemna că mai sunt şi alte persoane nou venite, ce nu cunoşteau regulamentul.

Mergând în spatele domnişoarei Lesser, constată cu plăcere că începe să simtă o oarecare indulgenţă pentru sine şi pentru locul în care se afla… Fac un lucru pe care ar fi trebuit să-l fac acum multă vreme. Dacă voi vorbi vreodată cu un utt, va trebui să ştiu totul, nu numai o parte…

Continuând deci să meargă, Grayson văzu că la o anumită distanţă în faţa lui, alaiul de femei cotea. Cum era destul de departe, avu timp, din nefericire, să-l apuce iarăşi remuşcarea. De câteva luni reuşise să-şi alunge acest sentiment de vinovăţie.

Exact ca bărbaţii din era dinaintea utt-ilor, de necrezut, acceptase cu prea multă uşurinţă faptul că nu-i chip să refuzi femeile. Şi că un şef trebuie, în fapt, să plătească preţul necesar pentru ca, de exemplu, s-o aibă pe domnişoara Lesser la dispoziţia lui, în ziua aceea.

Câteva clipe mai apoi, argumenta încet, fără convingere, în sinea lui, contra acestui soi de logică… când partea şirului în care se afla ajunse la cotitură. Era o cotitură în unghi drept, ducând într-un culoar atât de strâmt că două persoane alături nu puteau să treacă prin el.

Senzaţia că acum se va întâmpla ceva, străbătu prin suprafaţa haosului său mental. Automat, întinse mâna şi o apucă pe domnişoara Lesser de umăr. O ţinu pe loc şi trecu înaintea ei.

Şi se trezi cam la trei paşi în spatele unei femei ce ar fi avut mare nevoie să slăbească. Părul blond nu se potrivea cu restul persoanei ei, aşa că presupuse că e fals. În faţa ei erau patru femei. În cele câteva secunde în timpul cărora capacitatea lui de percepţie se orientă asupra celor cinci

persoane, nu desluşi ce se întâmplă cu femeia Numărul Unu, la trei metri în faţa lui.

Dar Numărul Doi coti la stânga… şi dispăru. La fel ca şi Trei, Patru şi Blonda Falsă. Cu diferenţa că atunci când veni rândul Blondei False, se afla destul de aproape de ea pentru a vedea că intrase singură într-o mică nişă. Îi văzu braţul stâng şi mâna mişcându-i-se ca pentru a împinge ceva. Se gândi că toate au aerul că ştiu cum să procedeze (Sau, cel puţin, păreau să accepte că trebuie să imite persoana dinaintea lor; în prezent nu le mai îndruma nicio voce.) Se întrebă: De când durează asta?… Şi apoi: Poate că ar trebui să mă întorc la birou şi ducă-se toate la dracu'…

Toate aceste gânduri se opriră brusc, într-o ciocnire internă.

Căci Blonda Falsă dispăruse. Ce, ce, ce!

Grayson se oprise, cu un picior în aer. Încet îl puse jos, până se simţi bine înfipt pe cele două tălpi. Dar deja analiza ceea ce văzuse. Îl încerca, mai ales, simţul autocritic. Imbecil ce era! Ar fi trebuit să stea cu ochii pe ea. În loc de asta, se lăsase distrat de fleacuri. Blonda Falsă intrase, probabil, pur şi simplu pe uşă.

Acum, că atenţia îi era fixată asupra ei, uşa arăta ca un panou obişnuit, cenuşiu-albăstrui. O suprafaţă foarte plată. Aspect metalic. Singurul lucru tulburător era că nu vedea linii. Nimic vizibil nu indica locul unde peretele era străpuns de uşă. Mă rog, se gândi el cu lehamite, o s-o împing aşa cum a făcut şi blonda. Şi o să trec prin uşă fără să ştiu ce şi cum.

Ridică braţul. Întinse degetele. Avea intenţia să împingă foarte încet suprafaţa plană din faţa lui. Pe cât îşi putu aduce aminte după aceea, nicio parte a mâinii lui nu atinse absolut nimic în acel moment.

Ceva îi apucă toată mâna, până la încheietură. Şi trase. Se împletici înainte, târât, cu hopuri. Se înfioră din cap până

în picioare. Vederea i se înceţoşă. Zgomotele se îndepărtară. Iar apoi…

Se afla într-o arenă imensă. Solul se găsea la trei metri dedesubtul lui. Şi…

„Plutea”.

24

Chiar din prima clipă, Grayson, fiind antrenat din punct de vedere ştiinţific, încercă să înţeleagă cu ajutorul cunoştinţelor sale.

Observă că nu e singur în aer. De jur împrejurul lui, trupuri feminine umpleau spaţiul între sol şi plafonul înalt. „Pluteau” ca şi el. Pentru un spirit educat, ca al lui, lucrul era absolut imposibil.

Se înarmase mintal pentru a face ceva. Pentru a-şi făuri un scop, la sosirea în locul ce urma uşii. Şi, surpriza era atât de mare, că mişcă braţele prin aer, convulsiv. Dar chiar atunci se produse al doilea act de percepţie în mintea lui: îşi dădu din nou seama de mărimea sălii. Tavanul era la o înălţime uluitoare, mai mult de treizeci de metri de sol, iar peretele cel mai apropiat, la o distanţă năucitoare… mai mult de o sută de metri. Cel mai de neînţeles era acest perete. Era făcut dintr-un material negru, strălucitor, pe care erau pictate stele.

Prima privire, foarte scurtă, îi spuse, de asemenea, că acest zid strălucitor părea circular şi că îl înconjura de jur-împrejur. Dar nu se uită în spate, ca să capete confirmarea faptului.

Al treilea lucru remarcat era cel pe care, de fapt, nu încetase nicio clipă să-l remarce: numărul femeilor ce împărtăşeau cu el fantastica aventură. Corpurile feminine umpleau tot cuprinsul spaţiului din faţa ochilor lui.

Sau cel puţin – Grayson îşi corectă pentru prima oară gândurile – erau toate îmbrăcate în femei. Foarte posibil să

fie pe-acolo şi câţiva bărbaţi curajoşi şi vicleni, deghizaţi în femeie pentru a putea să spioneze, ca şi el, ce se întâmplă. Ciudat, dar nu credea cu adevărat lucrul acesta; era doar o idee de om adult, ce examinează faptele din unghiuri complexe. Pe când gândea astfel, făcea calculul că trebuie să fi fost, fără îndoială, cam o mie de femei plutind în imensul spaţiu aerian din jurul lui.

Încă nu întorsese capul. Nici măcar nu aruncă o privire în spate, să vadă dacă domnişoara Lesser fusese catapultată odată cu el. Plutea. Şi stătea în aşteptare, dând impresia că-şi acceptă situaţia. Exact cum făceau şi celelalte femei; într-un fel, scopul lui era de a nu face niciun gest ce ar putea atrage atenţia.

Peste câteva momente, în timp ce plutea în continuare, formă anonimă într-o mulţime imensă, simţi o furnicătură pe dosul palmei drepte.

Înţepeni. Apoi, ţinând palma în aşa fel, încât furnicătura să nu înceteze, se uită la ea. Observă exact încotro era întoarsă mâna.

Obţinu direcţia: spre tavan, lateral.

Apăsă tare degetul mare al mâinii stângi în căuşul palmei drepte. Ceea ce sincroniză pe loc detectorul de direcţie (ce-i producea furnicătura) cu o rază a laserului fixat în căptuşeala vătuită de la umărul costumului său. Auzi un şuierat infinit de subţire, în timp ce raza invizibilă trăgea în diagonală asupra mecanismului razei spioane care îl detectase.

Instantaneu, uşurat, simţi că furnicătura încetase.

Dar, acum, Grayson era resemnat. Reacţionase cât de repede putuse împotriva ameninţării ce impunea o decizie conştientă a unei fiinţe omeneşti. Totuşi, întârzierea între primul semnal şi reacţia lui era, în termenii electronicii, considerabilă. În timpul acestei întârzieri, un sistem de alarmă putea să fi intrat în acţiune. Şi o fiinţă vie putea să-l fi remarcat.

Îi reveni, mai insistent, un gând: acum trebuie să faci ceva fundamental. Pe când continua să cugete la supărătorul incident, îi veni ideea că un sistem de raze-spion în plafon presupunea un al treizeci şi şaselea etaj. Sau măcar un pod, în care să se poată strecura o făptură omenească.

Ceea ce îi apăru ca o contradicţie. Panourile de pe drumul ce ducea spre clădire şi cele de pe marginea rampei precizaseră că era o construcţie de treizeci şi cinci de etaje. Deasupra se afla deci un mister, pe care ar trebui deci să-l dezlege acum – aşa cum îi comanda un sentiment poruncitor.

Dar, în primul rând, trebuia să ajungă jos. În al doilea rând, trebuia să rămână anonim, să nu se facă remarcat. În al treilea...

Un gând nedesluşit. Care îl întorcea la perplexitatea de la început, în faţa imposibilului ce avea loc. Toate femeile acelea şi el însuşi planând în aer.

Gândul se sfârşi brusc. Pentru că Grayson se uită din nou în jur. Şi văzu că anumite femei ajunseseră deja pe podea. Şi că altele *coborau.*

Observându-le, căpătă primul indiciu. Metoda era absolut senzaţională pentru un spirit ştiinţific ca al lui.

Lângă el, o femeie dădu un brânci în picioarele alteia ce se afla, întâmplător, deasupra ei. Cea care îmbrâncise fu împinsă spre podea. Cea îmbrâncită urcă până la tavan. Ajunsă acolo, împinse tare în el. Şi fu zvârlită la rândul ei spre podea.

Hei! se gândi Grayson, buimăcit. *Asta-i a treia lege a mişcării!*

Corolar instantaneu: Dar nu se manifestă nicio forţă pentru a mă menţine în aer. Ceea ce înseamnă – simultan – că nu există gravitaţie.

Dar...

În timp ce creierul lui se revolta în faţa desfăşurării

măreţe de contradicţii, alte femei se împingeau unele pe altele. Acţiune şi reacţiune. Unele se foloseau de fuste, bătând aerul cu ele, la fel cu aripile păsărilor.

Oricare ar fi fost metoda, coborau. Şi în clipa în care ajungeau jos, îşi lipeau bine tălpile de sol. Atunci…

Umblau toate de parcă ar fi trebuit să-şi smulgă picioarele din nisipuri mişcătoare la fiecare pas. Sau – îşi dădu seama brusc Grayson – de parcă talpa le-ar fi fost magnetizată şi se lipea… la fiecare pas… de un sol de fier sau de oţel.

Uite de ce purtăm galoşii ăştia, se gândi el; tălpile sunt magnetice.

Dintr-odată, indiciile adunate fură *suficient de multe.*

Fulgerător, privirea i se mută pe zidurile negre strălucitoare, pe care era reprezentat cerul înstelat. Atunci îi veni marea idee, revelaţia orbitoare: stelele acestea nu sunt pictate. Sunt chiar stelele din vidul negru al spaţiului, văzute printr-un plastic transparent.

O fereastră! Suntem într-un vas spaţial plasat pe orbită.

Cine ştie în ce fel, lăsând în urmă parkingul de la etajul 34 şi urcând la etajul 35, trecând apoi prin nişa minusculă, o mie de femei şi el împreună cu ele trecuseră o barieră. Fără să observe nimic, fără să simtă nimic, fără nicio senzaţie de mişcare în spaţiu, fără o pierdere a cunoştinţei momentană în clipa tranziţiei din clădire la… patruzeci de mii de kilometri înălţime. Poate şi mai mult…

Şi chiar pe când încerca să se împace cu ideea, pe când amploarea evenimentului începea să-i apară din ce în ce mai mult, pe când încerca să evalueze progresul fenomenal al fizicii pe care îl reprezenta acest lucru, un alt sentiment, mai omenesc, îşi croi drum, în acelaşi timp, la nivelul senzaţiilor fizice ale fiinţei sale. O strângere de inimă. O conştientizare a imposibilităţii, pentru orice locuitor al pământului – orice fiinţă omenească – de a se împotrivi rasei superioare capabile să îndeplinească această misiune

de transport în masă.

Dar cel puţin – gândi el – acum ştiu cum să cobor.

Simţindu-se mai mult resemnat decât oricum altfel, se pregăti să-şi pună în execuţie acest proiect, când…

Simţi din nou o furnicătură pe dosul palmei.

25

Frica!

Grayson simţi că-i fuge sângele din obraji. Remarcă în special acest lucru şi, într-un fel, faptul îl îmbărbătă puţin. Pentru că… fir-ar să fie! era o reacţie fiziologică, ce nu depindea de gravitaţie. Ceea ce părea să însemne că în corpul lui sângele circula după legile fizicii lichidelor ce trec prin tuburi, sub presiune.

Deja începea să-şi vină în fire. Şi să încerce să detecteze direcţia, la fel ca prima oară. Din păcate, de data aceasta, când trase cu raza lui invizibilă, furnicătura persistă.

Mă rog, mă rog… resemnat. Ştiinţa superioară preluase schimbul. Ca şi cum ceva ar fi analizat problema şi ar fi găsit soluţia.

Deci, întâi şi întâi, să ajungem pe sol. Pe urmă să se gândească ce să facă cu sistemul detector aţintit în permanenţă asupra lui.

În permanenţă, adică atâta timp cât va mai sta prin acele locuri. Şi nu pleca încă, pentru că, de fapt, nu se putea duce nicăieri.

Trebuia să se grăbească. În timpul minutelor în care se desfăşurase ciudata lui bătălie împotriva unui sistem electronic de spionaj, optzeci la sută din femei se azvârliseră spre ceea ce el considera, în continuare, „jos”. Şi cele din aer coborau rapid şi ele.

De-acum în câteva minute, cine va mai rămâne în aer va atrage toate privirile.

La gândul acesta, Grayson aruncă în grabă o ultimă

privire în jurul sălii uriaşe. De jur-împrejur. Şi, de data aceasta, o văzu pe domnişoara Lesser, la vreo zece metri în spatele lui. De cum îşi întoarse capul, ea începu să gesticuleze cu frenezie. Cu prea multă violenţă. Mişcarea o răsturnă pe spate. Rămase, cum s-ar zice, culcată, zbătându-se un pic, dar în chip evident incapabilă să înţeleagă de ce se răsturnase şi cum să facă să revină în poziţia normală.

Grayson se folosi de propria lui rochie ca de o aripă de pasăre, cum le văzuse pe celelalte femei, şi-şi transportă trupul slăbănog spre domnişoara Lesser. O apucă, în trecere, de braţ. Şi îi şopti la ureche instrucţiunile necesare, asupra a ce trebuia să facă, odată ajunsă pe podea. (Ceea ce înţelegea el prin „podea” era un detaliu pe care nu considera că e necesar să i-l explice.)

Făcu şi el ce făcuseră altele: o împinse uşor. Ea „coborî”. El „urcă”. Apoi, ca şi atâtea alte femei – călăuzele, presupunea – îşi propti mâinile pe suprafaţa lucioasă a tavanului. Şi împinse.

Făcând nenumărate manevre, reuşi să aterizeze într-un spaţiu liber. Acolo, făcu ceea ce o sfătuise pe domnişoara Lesser să facă, îşi puse tălpile cât mai lipite de podea. Ca şi pentru celelalte o mie de femei, metoda dădu roade. Galoşii magnetizaţi se prinseră şi rezistară. Aşa că suprafaţa deveni şi pentru el un sol.

Acest „sol” îşi dădu la iveală, deja, încă o calitate. Peste tot, femeile – şi de data aceasta, călăuzele ştiau, probabil, dinainte – se aplecau, îşi vârau degetele în nişte deschizături. Trăgeau ridicându-se… un scaun, ce rămânea fixat cu picioarele din spate, se deplia şi se transforma într-un fel de jilţ.

Grayson notă în ce direcţie erau orientate scaunele. Astfel descoperi scena. Calm, dar cu fermitate şi nu fără stângăcie – tălpile magnetice se lipeau la fiecare pas – o conduse pe domnişoara Lesser spre fundul încăperii ce se

transformase în câteva minute într-o mare sală de audiţii. Se aşezară în ultimul rând.

Fizicianul se simţi stors. Aşa că nu remarcă imediat sentimentul de superioritate ştiinţifică pe care îl încerca. Pentru asta refuzaseră oare utt-ii să acorde tuturor femeilor pământului privilegiul unei educaţii ştiinţifice? Pentru ca ele să fie vulnerabile în faţa sugestiei că *acolo* e raiul?

…Pentru minţile neştiutoare, fenomenul părea, probabil, absolut fantastic.

Dintr-odată şi-o închipui pe Mila, aşa cum fusese ea de-a lungul tuturor acestor ani. Cineva o „călăuzise” acolo sus, fireşte. Acţiunile ei de după aceea, examinate în lumina celor aflate, dădeau dovada unei supuneri totale. Şi până în vremurile din urmă – până la schimbarea *lui* – singura ei evadare fusese câte o beţie din când în când. Din care nu păstra apoi nicio amintire.

Impresia de superioritate persistă. Dar se simţea şi indulgent. Adevărul era că nici bărbaţii nu fuseseră cine ştie ce formidabili, puşi în faţa utt-ilor.

În vreme ce-şi rumega gândurile, mai multe femei urcară pe scenă. Una dintre ele înaintă şi spuse ceva. Cuvintele nu se auziră până în partea în care stătea Grayson decât ca un murmur îndepărtat. Dar tot publicul feminin primi această declaraţie cu mari aclamaţii, ca şi cum ar fi auzit toate ce se spusese.

Adunarea continuă în acelaşi fel imposibil de auzit. Probabil – îşi spuse Grayson dezamăgit – restul spectatoarelor auzeau cu ajutorul unui receptor special, în ureche. Iar domnişoara Lesser şi el, intraţi clandestin, n-aveau aşa ceva. Nu se aşteptase la asta.

Văzând femeile de pe scenă cum se înclină, cum îşi împreunează mâinile într-un gest de rugă, nu mai încăpea îndoială: asista la o slujbă religioasă.

Utt-ii studiaseră, cu siguranţă, religiile omenirii. Iar aici, în „occident”, găsiseră sistemul creştin de pedeapsă şi

recompense. Femeile acestea deveniseră nişte îngeri asexuaţi. Nimic nu putea fi mai frigid... cel puţin aşa-şi închipuia corpul feminin, odată ajuns în rai...

Să recunoaştem, ceea ce făcuseră invadatorii era destul de uluitor. Luaseră o splendidă idee simbolică – raiul – şi-i dăduseră o poziţie în spaţiu. Şi ceruseră credincioşilor să adere cu toată fiinţa lor la o interpretare victoriană[3] a sfinţeniei biblice.

Pentru moment, situaţia se prezenta binişor. Putea să facă anumite lucruri. Putea să caute locul de unde provenea raza-spion. Şi masa asta de femei fără cunoştinţe ştiinţifice n-avea cum să-l împiedice s-o facă.

Grayson nu se gândise la el însuşi când raţionase în felul acesta, dar, brusc, i se ivi o hotărâre.

Se aplecă spre domnişoara Lesser şi-i şopti la ureche:

— Stai aici şi să-mi spui mai târziu ce s-a petrecut. Fii atentă, mai ales, cum fac să se întoarcă...

Se opri; vorbind figurativ, se legăna, verbal, pe marginea prăpastiei. Fusese gata să zică „...pe pământ". Sfârşi fraza, destul de jalnic:

— ... în parcare.

Rostind cuvintele potrivite, îşi regăsi spiritul de decizie. Se ridică, energic. Domnişoara Lesser făcu atunci greşeala să întoarcă capul şi să se uite cum face să se urce spre plafon. Era o greşeală, căci Grayson îşi smulse talpa magnetică stângă din puterea atracţiei solului. Se aplecă. Puse ambele mâini pe jos. Smulse şi cel de al doilea picior, de parcă ar fi vrut să stea în mâini. Şi împinse tare cu amândouă braţele.

Cunoştinţele ştiinţifice puteau înfăptui acestea pentru cineva care înţelegea realitatea prezentă. Dar când trupul lui, propulsat astfel, se ridică fără efort în aer, cu capul în

---

[3] Conform moralei stricte din timpul reginei Victoria a Angliei (1819–1901), morală axată pe exaltarea virtuţilor tradiţionale ale familiei, patriei, religiei.

„jos”, ochii tinerei poliţiste se căscară. Şi se împăienjeniră.

Întrucât ea era aşezată cum trebuie, în siguranţă, Grayson îşi întoarse privirile de la ea şi de la tulburarea pe care, probabil, o simţea.

Şi, pe moment, uită de ea.

26

Pentru Grayson, care ştia că se află în prezenţa unui fenomen spaţial, a unui univers fără *sus* şi fără *jos* nimic nu părea ciudat. Ajungând la „tavan” îşi lipi tălpile de *acel* sol. Pentru ca, dacă şi acolo se află ceva metal, galoşii lui magnetici să se fixeze pe el.

Deci fu o clipă măreaţă când, mai întâi piciorul lui stâng, apoi cel drept, emiseră un sunet clar, ca o plesnitură pe metal. Şi se lipiră amândouă pe tavanul-sol.

Stătea acolo; faţă de toată lumea părea a sta cu capul în jos. Dacă una dintre femei ar fi ridicat nasul, ar fi văzut un spectacol ciudat. O femeie, cu capul „în jos”, umblând greoi pe plafon, cu tălpile ei magnetice. El-ea mergea spre ceva care, de departe, arăta ca un capăt de scară.

Era chiar o scară. Treptele coborau – faţă de poziţia lui, desigur – dar, dacă vreo femeie l-ar fi privit de jos, ar fi avut impresia că el urcă în tavan. Scara îl conduse la un alt nivel. Acum, că nu se mai vedea nicio femeie, era mai uşor să-şi închipuie că stă normal în picioare, pe o podea normală.

Locul în care nimerise era iar o sală asemănătoare unui hall de hotel. Privirea lui atentă remarcă imediat că şase coridoare dădeau în acest „hall”. Ceea ce nu-i dădea niciun fel de bătaie de cap. Detectorul lui de direcţie păstra fix aceeaşi indicaţie. Fără şovăială, o luă prin cel de-al treilea coridor (numărând dinspre dreapta) şi trecu prin faţa mai multor uşi. Şi găsi, în sfârşit, uşa indicată de detector.

Uşa era cenuşie şi strălucitoare, netedă ca plasticul. Când Grayson încercă să o împingă, ea se deschise într-un

chip mecanic şi neaşteptat. Adică dădu înapoi cu cincisprezece centimetri, apoi se ridică şi dispăru. Partea de încăpere ce se ivi astfel părea destul de obişnuită.

În mod normal, în împrejurările grave care precedaseră sosirea lui aici, Grayson ar fi inspectat pe îndelete până şi cel mai neînsemnat obiect sau colţişor. Dar mişcarea uşii îi dădu de gândit că ar putea coborî tot atât de repede pe cât se ridicase.

Aşa încât, aruncând doar o privire în dreapta şi în stânga, trecu pragul.

Chiar şi acum, la o privire mai atentă, camera arăta atât de banală încât rămase dezamăgit. Vreo câteva scaune, de stilul celor de pe pământ. O masă. Un pat de campanie cu o pernă la unul dintre capete. Un ecran încastrat într-un perete şi, pe o latură a camerei, o nişă unde bănui că s-ar putea să fie adăpostit un dulap de haine.

Aspectul era, de fapt, atât de obişnuit, că Grayson trebui să-şi reprime în mod conştient un sentiment de uşurare. Şi, fireşte, ştiinţa sa îi era de mare ajutor. Era o ramură a ştiinţei în cadrul căreia, chiar şi pe pământ – şi încă de pe vremea tinereţii lui – materialul electronic fusese atât de miniaturizat, încât ajunsese aproape invizibil.

În încăperea aceasta se afla ceva care îl observase, îl observa chiar acum. Orice ar fi fost, raza de energie a aparatului laser ascuns în căptuşeala vătuită a umărului hainei lui Grayson îl scosese din funcţiune. Cu toate acestea, obiectul se reparase imediat.

Urmele acelei descărcări de energie iniţiale le căuta el. Pentru a le găsi, Grayson folosi un micro-calculator cu micro-elemente, lipit sub degetul mare al mâinii lui stângi.

Micro-calculatorul îi indică ecranul de pe perete. Era locul unde puteai să te-aştepţi să găseşti un sistem de spionaj, trebuia să recunoască asta. Se apleca să-l examineze mai de-aproape.

Mai de-aproape? Era o imposibilitate, într-un sens.

Ecranul era destinat să funcţioneze pe mai multe niveluri. Ochii lui experţi văzură imediat lucrul acesta, când se aplecă. La nivelul general, aparatul funcţiona ca un ecran pentru posturile de televiziune binecunoscute. Sub el se aflau nu una, ci mai multe fragmentări suplimentare în sisteme din ce în ce mai mici.

Ecranul însuşi, remarcă Grayson, era compus din micro-instrumente, sute şi sute. Şi la cel puţin o mie de fragmentări ale mărimii sub primul nivel, se afla o mini-micro electro-lume. Pe pământ, unităţile mini-micro erau folosite pentru o mulţime de funcţiuni, aşa că acest nivel îi era cunoscut lui Grayson.

Dar exista un al patrulea nivel de ultraminiaturizare, încastrat în complexul mini-micro. Nu era vizibil ca atare, nici măcar cu ordinatorul microscop pe care-l avea asupra lui, deghizat în forma unui stilou suplimentar. Prezenţa acestui nivel era subînţeleasă în desenul celui de al treilea nivel. Şi astfel Grayson îşi dădu seama, cu întristare, că avea în faţă o tehnologie care depăşea de departe tot ce cunoştea el în acest domeniu.

Din fericire, raza spion pornea de la al doilea nivel. Dar acolo, o nouă dezamăgire îl aştepta. Ochise prea bine. Găsi, pe ecran, un locşor minuscul ars, aproape de podea. Şi chiar pe podea, un punct galvanizat. Era găurica străpunsă de raza laser în căutarea adevăratei ei ţinte.

Grayson îşi îndreptă spinarea, înţelegând, destul de indispus, că nu-i rămânea altceva de făcut decât să cotrobăiască odaia aceasta şi pe celelalte, apoi să se întoarcă lângă Doris Lesser. În picioare, necăjit, îşi plimbă privirea de câteva ori în jurul camerei. De abia la cea de-a cincea examinare de acest fel atenţia îi fu, în sfârşit, atrasă de nişa-dulap.

Fireşte, se îndreptă spre ea. Şi nişa nu conţinea câtuşi de puţin un dulap. Cu ochii dintr-odată holbaţi, contemplă în ea ceva care, văzut de aproape, semăna cu panoul

albăstriu de la etajul al treizeci şi cincilea al clădirii Raiului, de pe pământ. Acolo unde o văzuse el pe Blonda Falsă întinzând braţul şi mâna, iar apoi o imitase, la rândul lui.

În acel moment fusese mult prea uluit ca să-i vină ideea să examineze instrumentul magic. Acum, trebuia măcar să încerce să descopere despre ce e vorba, executând o muncă de cercetare corectă.

Întinse mâna. Încetişor. Milimetru cu milimetru. Deodată, vârful degetului mare se lovi de un obstacol invizibil.

Impresionat, Grayson dădu înapoi. Acolo, la câţiva centimetri în faţa panoului albăstrui, ceva îi dădea impresia unei… bariere.

Din nou, cu mâna şi degetele întinse. De data aceasta, în locul precis unde simţi bariera, împinse uşor de tot. Instantaneu, ceva încercă să-l apuce de vârful degetului.

Grayson sări înapoi, surprins.

Bine, mă rog, dacă e chiar aşa…

Era cât se poate de evident că pentru munca lui de cercetare are nevoie de instrumente. Deci, trebuia să amâne totul pe mai târziu. După ce va chibzui de ce instrumente ar avea nevoie. Dar pe curând, desigur.

Păcat, într-un fel, dar din punct de vedere intelectual era adevărat că nu avea ce face, pentru moment. Drept care, se întoarse ca să iasă din nişă. Şi în aceeaşi secundă percepu un sunet.

Avu o reacţie mai mult decât rapidă. Se răsuci, pivotând pe un călcâi. Astfel că întrezări fulgerător un… o…

Grayson îşi reveni în simţiri în mica încăpere, jumătate aşezat, jumătate culcat pe solul elastic, ca de cauciuc. Şi primul gând ce-i trecu prin minte: Ce era? Ce-am văzut?

Nu ceva viu. Lucrul scânteia ca o oglindă montată pe… Un moment! Nu o singură oglindă. Mii de oglinjoare mici. Suprafeţe minuscule scânteietoare, cu imagini pe ele.

Îl frapă faptul că dintr-odată înţelese de unde venise scânteierea oglinzilor. De la ecran. Nişa şi ecranul erau

aşezate unul în faţa celuilalt. Fiecare la câte un capăt al încăperii. Şi totuşi, el, care în general vedea tot, nu observase nimic.

Ăsta-i al patrulea nivel de micşorare, îşi zise el. Transmiţătorul de materie din nişă avea *nevoie* de asistenţa acestui sistem miniaturizat.

Nevoie pentru ce?... Senzaţie bruscă de şoc.

Avu impresia oribilă că alinierea celor două aparate folosea unor necesităţi de o sensibilitate extremă. Pentru nişte rafinamente care, după cât îşi dădea seama, nu erau necesare în sistemul de transmitere întrebuinţat pentru trimiterea oamenilor în staţia orbitală.

Ca să mergi unde? se întrebă el, foarte zguduit. *Ca să mergi unde?*

De data aceasta, avu o impresie diferită. Nu de a fi fost apucat şi împins. Doar un gol – şi uite-mă aici.

Cu încetineală, fizicianul Grayson, al cărui comportament vizibil dovedea adevărul teoriei utt-ilor asupra masculului uman, se ridică. O făcu foarte cu prudenţă, căci nu ştia cum îi va reacţiona corpul. După câteva clipe lungi... o uşurare. Nicio ameţeală. Puterile lui păreau normale. Deci supravieţuise transferului.

Ridicat în picioare, văzu că încăperea e absolut goală, în afară de peretele din faţa lui, unde se afla un rând de nişe cu panouri albăstrui înăuntru. Nehotărât, neştiind ce să facă altceva, le numără: una, două... paisprezece. Era un total impresionant. Poate că puteau toate să-l ducă în câte un loc. Ceea ce îl făcu să-i vină rău şi să se gândească iar, mai insistent: Unde naiba mă aflu *acum?*

Primul transfer îl transportase de la al treizeci şi cincilea etaj al unui imobil terestru într-un satelit pe orbită la mii de kilometri. Dar al doilea...?

Şovăind, făcu înconjurul încăperii şi se opri la mică distanţă de şirul de transmiţătoare de materie. Paisprezece locuri diferite unde ar fi putut merge. Rămase instantaneu

derutat. Din cauza acestui număr atât de mare într-o singură încăpere mică. Aceasta îi dădea într-un fel măsura importanţei imense a ceea ce avea sub ochi.

Oare ce fac ei? se întrebă Grayson. Aduc aceste... transmiţătoare... într-un loc cum ar fi de pildă sistemul solar? Şi atunci nu mai au nevoie să vină cu navele spaţiale?

În stânga lui se afla o uşă adevărată. Se îndreptă spre ea cu paşi hotărâţi. Gata cu transferurile pentru Peter Grayson, mulţumesc, niciun transfer înainte de a afla exact unde se găseşte şi exact unde se duce.

Uşa se deschise spre un coridor. Coridorul sfârşea la picioarele unei scări.

I se păru deosebit de liniştitor să urce pe o scară, într-un asemenea moment de stupoare şi de nelinişte. Grayson sări din două în două trepte şi văzu, mai sus, o cotitură. Era o cotitură la 90°. Continuând să urce, zări o nouă cotitură deasupra. Şi când ajunse acolo, găsi la şase-şapte paşi depărtare, o uşă.

Uşile sunt, în mod normal, treceri spre alte locuri. Poate că, deschizând-o pe aceasta, va avea imediat un indiciu asupra locului în care se află acum. De altfel, ce altceva ar putea face?

Ieşi pe o întindere plată de material plastic alb. Se întindea în faţa lui, vag gălbuie, pe aproape doi kilometri. În depărtare se vedea un orizont plat, un cer nuanţat de roşu.

Nu era un peisaj pământesc. Iar aceasta îi inspiră gândul cel mai înspăimântător din câte avusese în viaţa lui: nu e pământul. Nu e sistemul solar.

27

Grayson se întinse.

Literalmente, îşi dădu drumul să cadă jos, pe suprafaţa plată şi strălucitoare. Se întoarse pe partea stângă. Şi se ghemui cu genunchii la piept.

Avea senzaţia că moare.

Se scurse o bucată nedeterminată de vreme. În timpul acestui întuneric intern, însuşi corpul lui vieţui golit de orice plan. Nu era nici măcar ca cineva care adoarme seara. Căci corpul adormit transmite, prin mişcările sale, mesajul că, atunci când cel ce doarme se va trezi, îşi va regăsi cunoştinţa cu toate proiectele sale intacte. Dar nimic din toate acestea, în cazul de faţă.

Mai apoi, putu deduce că această stare aproape de moarte durase abia câteva minute. Putu deduce acest fapt pentru că, dat fiind că nu era mort (şi nici inconştient), imagini neclare ajunseseră la centrii lui de percepţie.

Prima grupă de imagini era ciudată. Era o reprezentare mintală a unui corp omenesc slăbănog, în haine de femeie, culcat pe o suprafaţă plată. Creatura era ghemuită. Ca şi cum ar fi stat cu genunchii la gură. Ca şi cum ar fi încercat să se strângă ca un arici. Şi aproape ar fi reuşit.

Creierul nemaipomenit de lent al lui Grayson avu nevoie de ceva timp până să înţeleagă că fantasma era o realitate: sfinte Dumnezeule, dar ăsta-s eu!

Mai trecu ceva timp. O vreme, se uimi că o asemenea imagine vizuală simulată fusese produsă de creierul lui, de unul singur. Dar nu mai era nicio îndoială... Chiar aşa

trebuie să arăt, culcat aici…

Veni o altă impresie, mai puţin plăcută. Sistemul senzorial începu să emită semnale. Mesajul spunea că era culcat pe ceva tare. Şi cu o insistenţă crescândă – că se aflӑ şi într-o poziţie incomodă.

În sfârşit, ca un om adormit care se trezeşte pe jumătate din motive de inconfort, automatul ce fusese altădată doctorul Peter Grayson, fizician, gemu. Şi se întoarse.

Acesta fu începutul. De cât timp e nevoie pentru a-ţi reveni dintr-un şoc, astfel încât să-ţi poţi da seama de el? Făcu mai târziu deducţia că alte minute se scurseseră. Minute, nu ore. Iar apoi…

Iar apoi un gând: Am încercat cel mai fundamental sentiment de teroare pe care-l poate cunoaşte o fiinţă umană… Nu se mai găsea pe propria lui planetă. Şi nu ştia absolut deloc cum să se întoarcă pe ea. Fără ajutor.

Nu îndrăznea să-şi asume riscul de a spera că una dintre cele paisprezece nişe, fiecare cu transmiţătorul ei de materie, l-ar trimite pe pământ. Deci ar trebui să caute… pe cine? Pe utt-i. Grayson se înfioră. Pentru că, în ochii utt-ilor, el era un păcătos.

Cu toate acestea, în gândurile înfricoşate se afla un început de plan. Ce rezultat ar fi putut da acest plan, dacă ar fi fost pus în execuţie, nimeni n-a aflat niciodată.

Căci, în acel moment precis… un sunet!

Ceva, cineva care aluneca.

Zgomotul străbătu prin ceţurile întunecate din mintea lui Grayson. Pătrunse adânc, sub o mulţime de imagini neguroase. Efectul fu exact ca cel al unei înţepături de ac. Se ridică. Brusc.

Şi deschise ochii.

— Hâc! făcu el.

O fiinţă pe două picioare, neumană, venea spre el, pe câmpia de plastic. Nu un utt. Acest ultra-terestru măsura cam un metru şi şaptezeci înălţime şi şaizeci de centimetri

lăţime în partea lui de mijloc. Avea două braţe şi corpul dolofan îi era acoperit cu o haină strălucitoare. De-a lungul braţelor, până la umerii masivi, se înşirau apendice metalice scânteietoare. Figura i se vedea ca o pată mică de culoare deschisă sub un fel de coif din care se iveau două antene metalice subţiri.

Grayson n-avu timp să mai remarce şi alte amănunte. Vederea unui asemenea specimen viu apropiindu-se de el îi era de ajuns ca motivaţie. Se sculă. Şi când creatura se opri la mai puţin de un metru şi jumătate de el, Grayson fu cel care întrebă:

— Cine eşti?

Cuvintele aveau o intonaţie defensivă. Voiau să ridice o mică barieră. Şi, cum o singură întrebare îi păru imediat nepotrivită, adăugă aproape într-o răsuflare:

— Unde mă aflu?

Fiinţa îşi duse mâna stângă la încheietura mâinii drepte. Numai că acum, dintr-odată, nu mai era braţ ci tentacul... nu, nimic nu se schimbase – în afară de gradul de atenţie a lui Grayson. Apoi, cu multă grijă, cu nişte cârcei subţiri ce-i ieşeau de la extremitatea tentaculului, creatura reglă un aparat pe care-l purta ca pe un ceas-brăţară.

Era un gest îngrozitor de omenesc. Atât de asemănător cu ceea ce ar fi putut face un pământean, ţinând cont de progresele tehnologiei, încât pe Grayson îl copleşi un sentiment de normalitate.

Puse cea de-a treia întrebare cu o voce ce încetase de a mai fi extensia vocală a fricii lui fundamentale:

— Aceasta e planeta utt-ilor?

Răspunsul veni:

— Toţi plecaţi.

Cuvintele ieşiră în engleză din minusculul instrument pe care fiinţa tocmai îl potrivise.

Grayson ascultă răspunsul fără o reacţie deosebită. Până aici, niciun mister. Probabil, un ordinator ascultase

întrebarea, consultase o bancă de memorie în care – posibilitate impresionantă – limbile galaxiei erau înmagazinate. Şi răspunsese imediat.

Fizicianul era acum convins că se găseşte în ţara utt-ilor. Dacă n-ar fi fost aşa, toată secvenţa cu venirea lui aici n-ar mai fi avut sens.

Aşa că întrebă:

— Unde sunt utt-ii?

— Stăpânii? (Surpriză.) Oh, sunt departe, plecaţi să răspândească binele.

Se simţea mândria în tonul vocii micului emiţător. Pe când Grayson îşi punea întrebări asupra semnificaţiei cuvântului „stăpânii”, fiinţa dolofană reluă:

— În general, cineva aici. Dar azi, călăuzirea necesară peste tot. Aşa că toţi stăpânii plecaţi să facă fapte bune.

Bravo, gândi Grayson cu o rămăşiţă din vechea lui ironie, presupun că s-ar putea să fie şi aşa…

Avea nevoie de această ironie pentru a-şi domina teama că lucrurile nu erau chiar atât de simple. Toţi plecaţi. *Toţi!* Toţi utt-ii, fără excepţie, departe de propria lor planetă, ocupaţi să se amestece în treburile altora.

Bineînţeles, universul e vast – încercă el să se calmeze. Puteai să te gândeşti că cei o sută de mii de milioane de sori din galaxia Căii Lactee aveau patru miliarde de planete locuite. Destule ca să fie nevoie de sfaturile luminate ale unui număr de utt-i echivalent cu numărul întregii omeniri.

Dar… Grayson contemplă din nou sclipitoarea suprafaţă artificială pe care stătea, împreună cu informatorul său. Semăna cu un lac. Şi aici era enigma. Era un lac relativ mic. Deci, impresia lui fu: un număr mic de utt-i.

— Care e numele vostru? întrebă.

— Suntem servitorii stăpânilor. (Pe acelaşi ton mândru.) Noi suntem calificaţi, nimeni altcineva.

Grayson judecă preferabil să nu se lase abătut de la scopul lui imediat.

— Câţi sunteţi?

Întrebarea era destul de vicleană, căci, dacă ar fi căpătat un răspuns, ar fi putut deduce numărul populaţiei utt-ilor.

— Oh, e nevoie de un milion două sute de mii dintr-ai noştri pentru fiecare utt.

Creierul lui Grayson se zvârli într-una dintre manevrele lui ultra-rapide. Un mecanism cerebral de cercetare se repezi în sutele de coridoare ale băncilor lui de memorie, ca să găsească vreo semnificaţie cuvintelor ce fuseseră transmise centrilor săi auditivi.

Nu găsi absolut nimic.

În cele din urmă, cu tristeţe, Grayson gândi: Asta e, n-a ţinut cu luatul pe departe.

Apoi se întrebă în sinea lui: Dacă eu ar trebui să-i călăuzesc pe utt-i aşa cum călăuzesc ei fiinţele omeneşti, care ar fi pentru moment problema urgentă de rezolvat?

Pe pământ, fiinţele utt judecaseră că masculul uman cauzase *toate* necazurile. Ceea ce, Grayson recunoscuse deja, era adevărat într-o oarecare măsură.

În lumea utt, singurul amănunt vulnerabil, vizibil, se afla în faţa lui: un sclav orgolios.

Gata să servească sau să moară, gândi Grayson.

Intenţia fusese sarcastică. Dar atenţia lui se concentră asupra ultimului cuvânt gândit. Era uimitor că folosise un clişeu (să servească sau să moară). Iar realitatea verbului „a muri” se impuse, se umflă, îl izbi prin semnificaţia lui macabră. Pe pământ, tiranii putuseră găsi întotdeauna o echipă a răului care să-i servească orbeşte. Şi cei ce se încrâncenau să facă binele, când li se acordase puterea, se dovediseră în istorie egalii celor mai răi dintre tirani.

Dădu înapoi un pas.

Era prima lui mişcare de evadare. Servitorul utt-ilor şi cu el se apropiaseră foarte tare. Dacă-şi aducea bine aminte, creatura rotofeie se strecurase lângă el, alunecând pe nesimţite, cu paşi mici.

Mintea lui îşi frunzări – ca să zicem aşa – dosarele. Căuta cuvinte ce-ar putea întârzia acţiunea servitorului.

— Sunt de pe pământ, zise el.

Era şiretlicul Numărul Unu. Folosirea adevărului pentru pregătirea unei şmecherii viitoare.

— Pe pământ, adăugă el, ne numim fiinţe omeneşti.

— Ştiu, zise creatura. Aţintesc camera asupra ta şi ordinatorul şopteşte în (şi arătă antenele de pe cap)… cărei specii îi aparţii.

Grayson preferă să creadă că a câştigat un punct. Cele două declaraţii ale sale, ca şi răspunsul, intrau în cadrul planului lui. Mai dădu deci un pas înapoi şi spuse:

— Nu cunosc numele fiinţei utt care… hmm… călăuzeşte (trebuie să întrebuinţeze întotdeauna limbajul celuilalt!) fiinţele omeneşti, pe noi, dar…

Se întrerupse, plin de speranţă. Speranţa că, poate, nu există decât un singur utt. În acest caz, te rog, Servitorule, să nu observi că sunt la vânătoare de informaţii şi informează-mă, te rog, fără să-ţi dai seama.

Aşteptarea se prelungi prea mult. Aşa că îşi făcu curaj pentru bătălie şi reluă:

— Întrucât toţi sunt absenţi, vrei să spui călăuzitorului pământului că a venit doctorul Peter Grayson?

Fiinţa umflată făcu o mişcare cu pieptul şi răspunse:

— Da, spun Stăpân pământ ce spui.

Grayson crezuse că s-a acomodat cu felul de a traduce al ordinatorului. Dar aceste cuvinte afirmative aveau nu una, ci mai multe semnificaţii.

Una dintre implicaţii era că servitorul îl informase, *chiar în acest moment,* pe călăuzitorul pământului de prezenţa doctorului Grayson. În fapt, că tocmai terminase de făcut anunţul, chiar în clipa aceea.

Cealaltă implicaţie era o problemă de limbaj. Grayson analiză trei interpretări diferite: Stăpânul pământului. Stăpânul *pentru* pământ. Stăpânul acestui servitor, care se

nimerise să fie şi călăuza pământului.

Ultima ipoteză îl mai calmă un pic.

Pe când încerca mica uşurare, vocea ordinatorului se auzi din nou, punând capăt scurtei tăceri de pe câmpia pustie de plastic.

— Primit instrucţiuni Stăpân în privinţa ta.

Grayson nu putea lăsa să treacă lucrul fără să-l lămurească.

— Vrei să spui (un răgaz ca să cântărească bine cuvintele) că în clipa asta, de la mai mulţi ani-lumină depărtare şi folosind o metodă de transmitere instantanee, ai primit un mesaj de la fiinţa utt care se află în acest moment pe pământ?

Servitorul nu păru să realizeze şocul prizonierului lui, căci cuvintele următoare ale ordinatorului sunară astfel:

— Stăpân spune: problema ce trebuie făcut cu tine, foarte gravă. Prima fiinţă umană care vreodată găsit această planetă. Hotărâre va fi luată, destul de fundamentală. Dar în particular. Între tine şi el. Întâlnire personală.

Grayson îşi dădu seama, uluit, că se simţea uşurat.

Stând în picioare acolo, pe acoperişul de plastic – căci nu putea fi altceva decât un acoperiş – savură cuvintele ce timp de câteva clipe păruseră să însemne că *sosise momentul sfârşitului.* Aproape imediat, semnificaţia lor se modifică: va continua să trăiască până când va fi adus înapoi pe pământ prin mijlocirea unui transmiţător de materie, cu ajutorul unui releu satelit al pământului. De pe satelit, va fi trimis în imobilul de treizeci şi cinci de etaje din sudul oraşului. Mai trebuia adăugat timpul necesar pentru a face traseul în automobil până la biroul lui.

O călătorie de două ore, calculă el, cu o aproximaţie de douăzeci de minute.

Lucrul cel mai important era că, acolo unde se afla acum, nu-l mai pândea niciun pericol. Deci „serveşti sau mori” nu

mai reprezenta o ameninţare imediată – dacă o fi existat vreo ameninţare altunde decât în imaginaţia lui înfierbântată.

…Având două ore bune la îndemână, poate că voi avea ocazia să-mi încerc armele împotriva acestui servitor sau – şi mai bine – să-l conving pe bietul idiot cu mintea rătăcită că o formă de viaţă inteligentă nu trebuie să se pună în slujba alteia…

Să declanşeze o revoltă a sclavilor!

Pe când aceste gânduri şi sentimente – am putea spune aproape poznaşe şi de-a dreptul necuviincioase – îi treceau prin cap, Grayson îl examină mai atent pe paznicul său.

Un trup burtos, respingător. Deodată, creatura îi aminti oarecum un grăsan de pe pământ, acoperit de bijuterii şi ale cărui podoabe nu făceau decât să-i sublinieze grăsimea neplăcută. Braţele-tentacule ale servitorului fiinţelor utt scânteiau de la umăr la încheietura mâinii, acoperite de o mulţime de aparate metalice. Mai rău, trupul dizgraţios era acoperit de o ţesătură sclipitoare, ce stătea pe el ca o teacă. Era o ţesătură groasă, care făcea ca burta, deja ridicol de umflată, să pară şi mai mare. Şi, în vârful acestui munte de fiinţă, era cocoţată o figură fălcoasă, pe jumătate ascunsă – har Domnului – de viziera coifului electronic. Figura avea doi ochi negri sus de tot, foarte apropiaţi. Oribili. De necrezut. Dar…

Era timpul să se hotărască dacă creatura merita să rămână în sclavie sau mai bine să înceapă munca subversivă.

— Presupun, zise Grayson, că eşti unul dintre *sclavii* antrenaţi tehnic ai utt-ilor.

— Noi, toţi orsoliţii suntem tehnicieni.

Cuvântul aşteptat ieşise din ordinator. Pronunţia era clară, nu puteai să auzi greşit. Implicaţie minunată: iată numele acestei rase de servitori. Îl rostise în cele din urmă, fără să-şi dea seama…

Într-un fel, era o mică victorie. Dar avusese nevoie de toate aceste minute ca să o obţină; Grayson rămase un moment cu răsuflarea tăiată. Un nume al unei părţi îndepărtate din galaxie. Nu însemna nimic, de fapt.

Vocea interveni în decursul acestei scurte tăceri; un tentacul se ridică, arătă într-o direcţie.

— Acum, vă rog, faceţi cinci paşi mari. Îndepărtaţi-vă.

Un sentiment momentan al eşecului. Aşadar, controlul era luat din mâna lui Grayson. Era un mister aici, cu siguranţă. Un mister mărunt, fără îndoială, dar nu neapărat ameninţător.

În linişte, chibzuind cu rapiditate, Grayson se supuse. După ce făcu cinci paşi, se întoarse. Şi rămase în aşteptare.

— Mulţumesc, zise vocea. Transmiterea la distanţă impune mai multe precauţii. Mai multă grijă.

Avu loc un moment penibil. Bărbatul deşirat, îmbrăcat în rochie de femeie, rămase puţin buimăcit. Se cerea urgent o explicaţie.

Ce însemna asta, cinci paşi mai departe? Nu era nimic vizibil de care să poată să se îndepărteze. Să se îndepărteze de ce anume?

În toate părţile, cât vedeai cu ochii până la orizont, totul era neted ca în palmă. Desigur, peisajul avea farmecul lui. Un înveliş de plastic de doi kilometri lungime, doi kilometri lăţime, acoperiş al unui oraş subteran – bănui Grayson.

Ciudată planetă, frumoasă şi pustie, aparţinând rasei ce călăuzea toată viaţa inteligentă a galaxiei – pentru că ştia cum trebuie să se petreacă lucrurile. Deasupra, minunatul cer roşiatic. Şi sub cer, în continuarea plasticului gălbui, nici munţi, nici ape, nimic viu în afară de acest unic servitor al utt-ilor şi de unica fiinţă omenească.

Cineva trebuia să exploreze planeta. Întotdeauna e bine să ştii ceva despre o rasă superioară. Poate că – amintire subită şi înspăimântată despre un plan – dacă aş putea să declanşez o revoluţie…

Nu avea suficient timp ca să-l ia pe departe. Cu un nod în gât Grayson murmură:

— Pe pământ, domnule, fiinţele omeneşti au interzis sclavia de multă vreme. În unele cazuri au izbucnit şi războaie în apărarea libertăţii...

Vocea i se stinse în câmpia pustie.

Din neant se ivi ceva. Într-o latură. Zări mai întâi cu coada ochiului. Clipi din ochi, întoarse capul şi văzu... un panou albăstrui, mai înalt decât el. Se afla acolo, bine înfipt, în deşertul unde, cu o clipă înainte, nu se găsea nimic. Părea încastrat în acoperiş. Se ridicase oare, dintr-o deschizătură ascunsă, în timp ce Grayson era absorbit în contemplarea nimicului ce-i împresura din toate părţile?

Acum înţelegea de ce fusese rugat să se „îndepărteze”. Şi scrâşnea din dinţi de ciudă că, o dată mai mult, în momentul-cheie, atenţia lui fusese îndreptată în altă parte.

Înainte să aibă timp să mai chibzuiască sau să-şi mai facă reproşuri, ordinatorul-traducător explică:

— Noi, orsoliţii, am pus la punct sisteme tehnice pentru călătorii rapide pentru că atunci când trebuie să păstrezi contactul cu o sută de mii de planete, transporturile obişnuite sunt prea încete. Metoda instantanee necesară. Astfel, acum, călătoria scurtă, simplu. Dar călătorie lungă are nevoie de sensibilitate mai... (vocea se întrerupse o clipă, apoi, cu insistenţă:) Atenţie, vă rog. Nu mai daţi înapoi.

Maşinal, Grayson făcuse încă un pas înapoi. Vocea se ridică atât de brusc, încât se opri surprins.

Şi întoarse capul.

— Sfinte Doamne! exclamă.

Un ecran. La fel ca cel aşezat în faţa panoului albăstrui de pe satelitul orbital.

Iar el se afla între cele două. Între panou, în faţă şi ecran în spate. Într-*acolo* se îndreptase, nu pe-alături, ci chiar în mijloc.

Pe când se clătina pe picioare, ameţit, creatura rotofeie începu iar să vorbească cu ajutorul ordinatorului de pe braţ:

— Stăpân utt are un sistem asemănător în cabinetul tău pe pământ. Aşadar, dacă înaintezi către panou…

— O secundă, spuse Grayson, descumpănit.

Văzu că orsolitul cel gras îl privea fix cu ochii lui mici şi negri. Creatura părea dispusă să aştepte, dar poate nu chiar un minut întreg.

— Vrei să-mi spui…

Încă odată, vocea lui Grayson se stinse în vasta tăcere ce-i copleşea spiritul. Rămase înţepenit. Imaginaţia lui îi înfăţişă o civilizaţie galactică compusă din zeci de mii de planete locuite. Şi un popor – orsoliţii – atingând culmea stăpânirii tehnologice a spaţiului şi a timpului. Şi atunci…

În chip manifest, minutul se scursese. Căci vocea super-creaturii ieşi iar din ordinator şi spuse:

— Noi luăm în stăpânire toată galaxia Căii Lactee. Şi apoi pe o planetă – aceasta – găsim utt-ii sfinţi. Ei nu posedă nimic material. Noi posedăm totul. Ei trăiesc, fiecare în coliba lui. Noi trăim în oraşe superbe. Când vorbim cu ei, înţelegem dintr-odată că ei au soluţii pe care noi nu le avem. Toată marea noastră civilizaţie mecanică e lipsită de ţel. Atunci – toată lumea de acord – noi punem sistemul nostru în slujba sfinţeniei lor. Ei merg, cu ajutorul nostru, călăuzesc pe toţi, peste tot, ca să-i înveţe cum trebuie să fie viaţa fiecăruia. Ei ne învaţă puritatea.

— Hââm, făcu în cele din urmă Grayson. Adăugă cu tristeţe: Şi e nevoie de un milion două sute de mii de fiinţe ca voi pentru a servi un singur utt.

— Aşa merg lucrurile. Noi facem ca civilizaţia interstelară să progreseze; şi îndeplinim ceea ce este necesar. Foarte mulţumitor pentru suflet.

Un ultim gând disperat trecu prin mintea lui Grayson: soarele albastru, în juxtapunere cu pământul în „iadul” lui; câte un iad în fiecare dintre oraşele mari, presupun… la ce

foloseşte?

Un timp. Apoi:

— Într-o bună zi până şi utt-ii renunţă la viaţa unui grup şi dau ordin să exterminăm specia inadmisibilă şi planeta ei. Din păcate, noi executăm ordinul şi aruncăm în aer tot sistemul lor solar. Pentru binele galaxiei.

Tentaculul se aţinti din nou asupra lui.

— Pe aici, doctore Grayson. Apropie-te cât mai mult de…

Cuvântul care desemna transmiţătorul de materie în limba orsolită era „bratata”, după cum putea deduce pământeanul din sunet şi context.

Grayson nu se împotrivi. Soarta hotărâse ca proiectul făurit de el în acest moment de criză, de a se folosi de materialele ascunse – asupra şi în trupul lui – împotriva servitorului fiinţelor utt, să sufere o înfrângere. Nu mai avea nicio iluzie. Sperase că fizica pământeană ar putea avea o şansă contra cunoştinţelor ştiinţifice permise unui sclav. Dar constata cu uluire că aceşti orsoliţi erau de fapt nişte super-savanţi.

Totul se petrecea mult prea repede. Şi lucrul acesta reînvie un pic umorul negru pe care Grayson îl manifesta câteodată. Aşa încât, îndreptându-se spre panoul albăstrui, împiedicându-se puţin în rochia de femeie, cu paşi mici, în clipa precisă în care întunericul îl învălui, se gândi: Următorul monstru pe care o să-l vezi va fi…

28

Câtă teamă poate inspira o fiinţă de pe altă planetă, care se află undeva, prin împrejurimi, de aproape patruzeci de ani şi care, în tot acest timp, n-a omorât niciun om în afară de câţiva dintre propriii lui servitori rebeli?

Singura problemă era că, potrivit unei surse demne de încredere – unul dintre „servitorii” orsoliţi din Lumea Utt – fiinţa de pe altă planetă declarase că o hotărâre fundamentală va fi luată în privinţa unui om, Peter Grayson.

Stăpânul utt al pământului arăta ca un broscoi mare, bărbos, cu braţe şi picioare subţiri. Şi, la fel ca un broscoi, avea doi ochi sus de tot, pe părţile laterale ale capului.

Creatura era aşezată în spatele unui birou a cărui singură calitate era aceea că părea complet transparent. Întrucât încăperea era puternic luminată, utt-ul era vizibil prin transparenţă, aproape ca şi când n-ar fi avut nimic în faţa lui.

Ceea ce făcea ca invizibilitatea virtuală a biroului să fie şi mai neobişnuită era faptul că, dacă avea cumva sertare cu obiecte în ele… nu se vedeau. Poate că lumina era ingenios condusă în jurul sertarelor sau poate că ele nu erau admise, pentru a nu se ştirbi perfecţiunea vizuală.

Într-un colţ, în stânga, se găsea panoul albastru, acum familiar, al transmiţătorului de materie. Prin acest panou sosise Grayson, câteva clipe mai devreme, din Lumea Utt. Panoul era aliniat cu ecranul tot atât de familiar, cu patru niveluri, ajutor indispensabil la transferul interstelar.

Ecranul, de doi centimetri grosime, lung şi destul de

îngust, părea fixat solid pe zid, în colţul opus.

În primele minute, după ce primi ordinul de a se aşeza la propriul său birou, fizicianul se simţi tulburat, în continuare, la gândul că biroul transparent şi complexul transmiţătorului fuseseră probabil deliberat instalate în cabinetul lui din clădirea Laboratoarelor Haskett. Aşezat astfel – cu un scop precis, desigur – biroul utt-ului stătea faţă în faţă cu biroul lui. Ca urmare, fiinţa utt era aşezată cu spatele la uşa anticamerei.

Când? Pentru ce? Cum?

Prezenţa biroului transparent, felul în care ecranul subţire fusese deja prins de zid, totul sublinia importanţa termenului întrebuinţat de către orsolit… un pic mai devreme: fundamental.

Ceva definitiv era pe punctul de a se petrece. Începând prin acţiunea – hââm – fundamentală de luare în posesie a sanctuarului său ştiinţific din complexul *Laboratoarelor Haskett.*

Primul savant al societăţii Haskett îşi făcu curaj. Hotărârea lui: O să mă lupt înainte de a-l lăsa să facă ceva cu adevărat rău. Dar nu prea ştia ce vrea să spună cu asta.

Pe biroul transparent din faţa lui Grayson se afla un mic obiect metalic. Din acest obiect ieşi o voce:

— A fost interesant să vedem ce schimbări au fost aduse regulamentelor noastre iniţiale.

Ordinatorul care emitea această declaraţie într-o engleză corectă vorbea cu o voce stinsă, lipsită de emoţie. Dacă utt-ul găsise ceva „interesant”, entuziasmul lui nu era transmis de către aparat.

Semnificaţia faptului nu avea nimic ameninţător. Grayson avu chiar răgazul să deducă din asta că ordinatorul-traducător fusese conceput probabil pentru limbile terestre şi limba utt, pe când cel al orsolitului, acolo sus, în spaţiul sideral, trebuie să fi fost adaptat la milioane de limbi în modul cel mai simplificat.

Se mai întrebă şi cum oare un singur utt putuse observa schimbările făcute atât de în secret de către un mic grup de indivizi, într-un colţ al planetei.

Grayson lăsă deoparte acest mister, pentru moment. Şi… tot nu luă o hotărâre.

Vocea reluă:

— Dar faptul că schimbările au fost întreprinse de către fiinţe umane mascule, le face suspecte.

Era de prevăzut că se apropia rapid o criză.

Cel ce vorbea aparţinea unei rase de fiinţe care, timp de patruzeci de ani, dovediseră că acţionau, în calitatea lor de „călăuze”, potrivit credinţelor lor.

În acest context, „suspect” devenea un cuvânt cu o putere totală.

Totuşi, lucrurile nu căpătaseră încă un aspect prea „fundamental”. În plus, Grayson fusese obligat să înfrunte recent numeroase crize: aşa că avea şi el tehnicile lui. Răspunse deci, atacând subiectul în chip cât mai pozitiv:

— Unele dintre aceste schimbări se bucură de aprobarea dumneavoastră? Şi dacă da, care?

Vorbind astfel nu urma niciun plan, poate doar o vagă posibilitate de a mai întârzia puţin deznodământul.

Vocea păstră tăcerea. Ochii de broscoi priveau în lături şi păreau visători. Priveau în spatele omului, gânditori. Sau cel puţin aşa păreau. E destul de greu să determini la ce se uită un broscoi; dar ochii îi fugiseră sigur în lături. Apoi:

— Acceptăm modificarea legii criminale privitoare la cei care trebuie să fie încarceraţi. Şi acceptăm ca cei care administrează închisoarea să aibă dreptul să urce la suprafaţă. Conceptul de egalitate între prizonier şi paznic, din regulament, pare să dăuneze unui instinct al ascendentului, prezent în natura umană.

Trebuia să facă un efort mintal, fie şi numai pentru a înţelege felul acesta de a gândi… I se spunea oare că persoana însărcinată să păzească un criminal trebuie să

trăiască în aceleaşi condiţii de detenţie?

— Totuşi, continuă vocea, trebuie să insistăm ca aceste vizite la suprafaţă să fie limitate la o perioadă de opt ore pe săptămână.

O imagine mintală neplăcută îi trecu prin cap lui Grayson: el însuşi, la următoarea adunare a şefilor, anunţându-i pe Zolohovi – administratorii închisorilor – şi pe ceilalţi că trebuie să se întoarcă înapoi în subterane.

Dar aceasta însemna o hotărâre fermă. Deci, fără nicio îndoială, era sfârşitul primului stadiu al acestei fantastice confruntări între o făptură omenească şi un utt.

Şi era un pas înapoi.

Stadiul Doi începea bine.

Un gând. Grayson notă unicul aspect pozitiv şi cel mai important al noului regulament: nu-l afecta personal.

Dar nu remarcă importanţa acestei idei.

Niciodată nu dăduse mare atenţie raportului între viaţa umană şi individ. Cu siguranţă, în toată viaţa lui de adult, nu-i venise niciodată ideea că guvernarea era, la bază, o luptă continuă, ziua şi noaptea, pentru a înfrunta, a nivela, a compensa necontenita presiune a aproape patru miliarde de ego-uri, fiecare tot atât de absorbit de el însuşi ca şi el, Grayson.

Şi acum… speranţă instantanee: Dacă ăsta e nivelul de comentariu critic al Stăpânului utt al pământului, pot să nu mai tremur de frică.

Şi nu se impunea nicio hotărâre drastică din partea lui, cu siguranţă că nu.

Cu întârziere şi doar pentru că voia să nu fie considerat ca un ticălos cândva, în viitor, îi veni ideea că sistemul lui de dialog i-ar cere să ia într-un fel apărarea indivizilor care vor fi afectaţi de noul regulament.

Dar era mai curând o tehnică şi nu încă o hotărâre.

Îşi auzi deci vocea luându-le apărarea, într-o oarecare măsură:

— N-am putea discuta punctul acesta mai târziu, domnule? Înainte de toate, mai sunt modificări ale regulamentelor care vi se par acceptabile?

Linişte. După vorbele lui.

Erau aşezaţi acolo, fiecare la biroul lui, unul în faţa celuilalt. Fiinţa utt, cu cei un milion şi două sute de mii de servitori orsoliţi care-l susţineau. Şi Peter Grayson, făptură omenească, fără nimic altceva decât micile lui metode.

O dată mai mult, fiinţa păru să privească în gol, ca şi cum ar fi fost adâncită în gânduri.

Judecând asupra noilor reguli de comportare pe pământ, fără nicio îndoială.

Grayson avu o reacţie destul de sarcastică. Dar fără vreun ţel precis. Încă era ca un acuzat în boxă. Numai că era propriul său avocat; deci ştia că apărarea lui se limita la câteva tehnici de vânzare, ca să spunem adevărul.

Înainte ca această neagră realitate să-i pătrundă până în străfundul creierului, cutia vorbitoare rosti:

— Masculul uman pare a fi descoperit o portiţă de scăpare decisivă din sistemul pe care noi l-am conceput pentru a apăra poporul pământean de nevoile sale primitive. Desigur, în felul lor dăunător, de altă dată, persoanele în legătură cu această portiţă de scăpare, au profitat din plin de ea.

— Ehh, făcu Grayson, înfiorându-se.

Căci ceea ce auzise erau adevărate declaraţii de război. Deschise gura… fără să ştie prea bine ce va spune. Îşi opri cuvintele gata să ţâşnească. Le opri pentru că ar fi fost absolut oribil să pretindă că înţelege despre ce vorbeşte utt-ul. Şi, în consecinţă, să dea, răspunzând, informaţii pe care poate că fiinţa nu le căpătase.

Cutia vorbitoare a uttului urmă:

— Întrucât metoda de rezistenţă s-a răspândit pe toată planeta, soluţia va trebui să fie mai radicală decât tot ceea ce a fost făcut până în prezent.

Chiar în clipa în care această ameninţare era transmisă prin cutia vocală, individul care ameninţa rămânea aşezat în fotoliul lui, în spatele biroului abia vizibil. Şi, de necrezut, fiinţa radia de bunăvoinţă, de milă, de bunătate, păstra o atitudine blândă de binecuvântare generală.

Un gând fugitiv atinse în treacăt mintea lui Grayson: Aceasta să fi fost impresia pe care o aveau despre ei înşişi membrii inchiziţiei, când condamnau acuzaţii la rug, în numele lui Dumnezeu?

Aşa ceva trebuie să fi fost. Pentru că şi aici, la fel, avea în faţa lui o creatură în aparenţă convinsă, la nivelul tăcut al non-gândirii interioare, că ştie ce e mai bine pentru toţi. Şi care acţiona în consecinţă. Ar fi fost mai bine, mult mai bine ca orsoliţii să fi transmis ştiinţa şi tehnologia lor altor rase inteligente, inclusiv omenirea. Ar fi fost, cu siguranţă, cea mai bună cale spre ultima înţelegere a semnificaţiilor tuturor lucrurilor. Înainte de toate, apără-ne, Doamne, de cei ce vor să facă binele cu tot dinadinsul.

În contextul acestui raţionament, Grayson făcu o nouă declaraţie defensivă:

— Bănuiesc, domnule, că vă referiţi la actul copulării între masculul uman şi femeie. Întrucât existaţi, presupun că şi utt-ii se reproduc. Ar fi un privilegiu pentru mine dacă m-aţi lămuri prin ce metodă.

Tăcere.

Iarăşi îi fu greu să-şi dea seama dacă întrebarea abătuse pentru moment creatura de la propriile ei ţeluri. Brusc, o confirmare. Şi un răspuns fantastic:

— Femela utt intră în călduri o dată la fiecare cincizeci de ani pământeni. În toată galaxia n-am găsit nicio metodă mai pură de propagare a unei rase inteligente. Şi dovada clară a perfecţiunii ei o deducem din faptul că este singura metodă naturală care are ca rezultat nemurirea virtuală a celor ce au privilegiul de a se naşte utt.

Lui Grayson, resemnat, îi trecu prin cap ideea că sistemul

lui de dialog nu fusese conceput să răspundă unui ego ce aducea o dovadă absolută a perfecţiunii sale.

Întrucât era un cunoscător al acestui gen de amănunte, i se ivi în faţa ochilor o viziune fulgerătoare: oare utt-ul mascul se urcă pe femela utt la fel ca broaştele terestre? Când femela broască face un ou, masculul trebuie să-l fecundeze în momentul în care apare.

Cât se poate de sănătos, pentru un act de reproducere… gândi Grayson.

Gândul se risipi. Creatura se însufleţi. Noi hotărâri? Dacă-i pe-aşa, niciuna dintre ele nu va porni de la Grayson. Nu încă.

— Să discutăm despre subiectul principal, zise vocea din cutie. Mă refer la recentul dumneavoastră comportament agresiv. Din păcate pentru dumneavoastră, aţi descoperit calea spre planeta noastră. Avem două soluţii posibile. Prima ar fi să facem o schimbare în grupul de aparate din reţeaua de transmitere. Rasa de servitori aflată în slujba noastră, orsoliţii, mi-a dat de înţeles că o asemenea schimbare ar face necesare nenumărate modificări ale întregului sistem din această zonă a spaţiului. Altă soluţie ar fi să atribuim unei fiinţe omeneşti – dumneavoastră – un alt domiciliu. Cum vă puteţi închipui, e o metodă mult mai bună. În consecinţă, decretez că trebuie să fiţi îndepărtat de pe pământ pentru totdeauna. Veţi fi trimis pe o planetă cu o dezvoltare tehnologică egală şi veţi trăi acolo tot restul scurtei dumneavoastră existenţe.

Scurt şi cuprinzător.

Stupoarea ce-l copleşi pe Grayson la auzul acestui verdict îi provocă o reacţie involuntară. Ca un om complet zăpăcit, care de abia s-a mutat dintr-o casă unde a locuit multă vreme, la un nou domiciliu. Şi, în momentele de distracţie, se îndreaptă, fără să se gândească, spre vechea sa adresă.

În clipele acelea se pregătise să acţioneze, dacă era nevoie… înţelegând să ia o hotărâre conştientă.

Dar nu se întâmplă aşa. În starea lui mintală, puse în mişcare automat primul stadiu al ofensivei sale: un mecanism care arunca asupra inamicului un ac minuscul de gaz congelat.

Micul obiect scânteietor lovi partea de sus a braţului drept şi păru să facă exact ce trebuia: pătrunse în carne şi se dizolvă instantaneu înăuntru. După ce îşi descărcă arma, Grayson îşi dădu seama de ce făcuse. Dintr-odată. Ca omul ce ajunge la vechea lui adresă înainte de a-şi aminti că nu mai locuieşte acolo.

În cazul lui, suferi imediat un şoc, înţelegând că pornise ofensiva şi că era acum angajat în luptă.

În clipa aceasta înfiorătoare a înţelegerii situaţiei, văzu că utt-ul părea tulburat. Ochii mari ai creaturii încetară să privească în gol, prin Grayson.

…Nu există evadare.

Încrâncenat acum în hotărârea lui, Grayson descărcă o a doua armă. Era o rază invizibilă de lumină de foarte mare frecvenţă, destinată să acţioneze asupra anumitor funcţiuni ale creierului.

Încă trei împuşcături urmară, rapide, tăcute, discrete – ca şi primele două. Atât de discrete, încât nicio fiinţă omenească nu le-ar fi putut observa vreodată. Grayson speră că nici utt-ul nu-şi va da seama de ele.

În timp ce aştepta reacţia, vocea fiinţei utt urmă:

— Fiinţele omeneşti au descoperit, după cât se pare, numeroase metode de a se sustrage regulilor noastre de purtare, simple şi curate. Hotărăsc deci faţă de această situaţie unică a pământului, să dau ordin servitorilor noştri pricepuţi, orsoliţii, să treacă la acţiune. Vor ocupa imediat această planetă şi o anumită perioadă de timp vor supraveghea activitatea masculilor umani, până când vor putea determina natura răzvrătirii masculului uman şi vor putea efectua o corectare definitivă…

Grayson ascultă acest discurs într-o disperare cumplită.

Tot sistemul lui de atac nu avusese niciun efect vizibil. Sistemul era conceput pentru a provoca uitarea – pe lângă multe altele… iar în faţa lui, memoria totală persista. Era destinat să creeze halucinaţii – şi chiar crea halucinaţii fiinţelor omeneşti; dar, în aparenţă, nimic de felul acesta nu i se întâmpla fiinţei utt. Era destinat să te azvârle în inconştienţă – şi funcţionase în lupta cu Revoluţia. Dar creatura stătea liniştită. Neatinsă. Conştientă, în felul ei. Adică gânditoare. Şi continua să nu-şi privească victima.

Şi, în acel moment, veni şi explicaţia pustiitoare.

— Servitorii noştri orsoliţi au studiat implanturile corporale cu ajutorul cărora aţi pătruns în închisoarea subterană pentru criminalii masculi şi aţi evadat apoi de-acolo. Bineînţeles, s-au grăbit să mă imunizeze împotriva acestor implanturi. Aşa că aceste sisteme n-o să vă folosească la nimic în înfruntarea noastră de astăzi.

Grayson întredeschise buzele uscate şi murmură:

— N-am putea să mai discutăm? Mai e vreo modificare a regulamentelor noastre pe care s-o consideraţi…

Se întrerupse, total buimăcit de ceea ce se întâmpla cu el. Tot calmul său fundamental îl părăsise, după cum o dovedeau cuvintele lui. Îşi pierduse capul atât de tare, încât începuse să bâlbâie variante ale discursului-tip pe care-l folosea la congresele de afaceri, la adunările personalului societăţii Haskett, la întâlnirile cu clienţii aşezaţi în fotoliul din faţa oglinzii şi…

Sentimentul înfrângerii totale îl copleşi, îl pătrunse până în străfundurile fiinţei, când…

Un semnal. Pe ecranul încastrat al monitorului de birou.

În trecut, domnişoara Haskett întrebuinţa acest mijloc de comunicare între birouri când el era în tratative cu cineva, iar ea voia să-i vorbească.

Privi, împietrit, cum apare în linişte un mesaj pe ecranul luminat:

TOATĂ LUMEA ESTE AICI – ZOLOHOVII, REVOLUŢIA – MULTĂ LUME – TOŢI BINE ÎNARMAŢI.
GATA SĂ DEA BUZNA LA SEMNALUL DUMITALE.

Speranţa îi reînvie timp de o secundă. Apoi, din nefericire, o amintire îi veni în gând lui Grayson. Cea a sosirii iniţiale a utt-ilor.

Marea navă spaţială, colosala navă de câţiva kilometri lungime, sosise. Tunetul înfricoşător al motoarelor ei zdrobise populaţia asurzită a New-Yorkului, Washingtonului, Moscovei, Londrei şi a celorlalte oraşe mari – căci zbura de jur-împrejurul pământului – şi, după o lună, un utt coborâse şi preluase puterea.

Nimeni nu se împotrivise.

Preşedintele Statelor Unite şi miniştrii lui îi înmânaseră cheile Casei Albe.

Prezidiul Sovietului suprem părăsise Kremlinul.

Peste tot guvernele abdicaseră.

Nu se trăsese niciun foc.

Un utt vorbise la televizor, în mondoviziune, anunţând că ţelul utt-ilor era să aducă liniştea şi prosperitatea pe pământ, să creeze o lume de dreptate şi adevăr…

Aşa arătau amintirile. Un caleidoscop de gânduri amestecă lucrurile şi îşi dădu seama, acum, fireşte, că nava trebuie să fi fost un super-cuirasat orsolit, că aceşti „servitori” fuseseră cei care, în linişte, din culise, îşi folosiseră ştiinţa pentru a pune stăpânire pe minţile şefilor de state.

Între clipa când remarcase mesajul domnişoarei Haskett şi înşiruirea amintirilor, abia dacă se scurseseră câteva secunde. Înţelegea, desigur, că oamenii din anticameră, cu tot arsenalul lor, oricât ar fi fost de puternic, n-aveau nici cea mai mică şansă.

Cu toate acestea, nu luase încă nicio hotărâre, când îşi ridică ochii sticloşi. Şi îl încercă o scurtă uşurare.

Utt-ul privea peretele din spatele lui Grayson, în aparenţă cufundat în gânduri.

Discret, cu un gest nepăsător, Grayson întinse mâna în mica adâncitură a monitorului de pe birou şi bătu pe clape: AŞTEPTAŢI!

Şi, în acelaşi moment, o idee. Pentru că…

Remarcase, *pentru prima oară,* ce făcea fiinţa utt, ce făcuse tot timpul, de când se afla în birou.

Oglinda!

De necrezut! Nu-şi dăduse seama nicio clipă. Deci pentru asta îşi plasase biroul în felul acela.

Monstrul, vrăjit, îşi contempla imaginea în marea oglindă ce-şi întindea faţa sclipitoare pe tot zidul, în spatele lui Grayson.

De când o avea, oglinda aceasta reflectase, fără îndoială, cam patru mii de indivizi sub formă de chipuri, trupuri, opt mii de ochi.

Ochi căprui, cenuşii, albaştri, castanii, poate verzi, toţi la fel de obsedaţi. Fiecare pereche contemplase, fascinată, imaginea posesorului ei, fiecare mişcare a acestei imagini, fiecare încercare de a se aşeza într-o poziţie mai elegantă, fiecare dorinţă de a face o impresie mai bună, gestul neglijent care îndrepta o şuviţă de păr, potrivea o cravată, netezea o cută nelalocul ei.

Şi, fireşte, nimeni nu observase niciodată zecile de mii de minuscule luminiţe clipitoare hipnotice pe care Grayson le aprindea cu un gest tot atât de neglijent, apăsând un buton ascuns sub marginea biroului său.

Gest pe care îl făcu şi acum.

Şi, cu mintea la pândă, se simţi impresionat de posibilităţile colosale ale sistemului.

Şi dacă „servitorii” orsoliţi nu consideraseră oglinda ca pe o armă? Dacă utt-ul nu fusese imunizat împotriva hipnozei?

Imediat după ce-i trecu prin creier acest gând formidabil,

mintea lui Grayson reveni înapoi, în minutul-cheie al adevărului. Acolo, pe planeta fiinţelor utt, brusca revelaţie orbitoare: momentul minunat când înţelesese că super-savanţii erau orsoliţii, nu utt-ii.

…Vulnerabilitatea totală a unei rase ne-ştiinţifice.

La fel cu primul sălbatic de altădată de pe pământ, lovit de un glonţ, niciodată acest utt nu va înţelege ce l-a lovit.

Aşezat acolo, înfierbântat de zdrobitoarea descoperire, Grayson îşi dădu brusc seama că lucrurile nu stăteau deloc la fel. În acel moment de început al conflictului între două civilizaţii, bietul sălbatic neştiutor nu-şi pierdea decât neînsemnata lui viaţă preţioasă. Dar aici, acum:

…S-ar putea să se decidă viitorul rasei umane…

Să nu ne grăbim, îşi zise Grayson, tremurând.

Utt-ul, fără nicio îndoială, dovedise un lucru: când oamenii cred într-o putere superioară, se poartă aşa cum se cuvine.

Ar fi o prostie să înlături complet această zeitate prin procură. De altfel, orsoliţii ar intra la bănuieli dacă ar face schimbări radicale.

După ce acest gând îl trezi la realitate, Grayson îşi începu discursul de convingere:

— Sunt multe lucruri bune în ceea ce au făcut utt-ii pentru fiinţele omeneşti. Multe regulamente sunt excelente şi va trebui să fie păstrate. Totuşi trebuie găsită o soluţie la situaţia raporturilor personale ale excedentului populaţiei feminine din toate colţurile lumii. Aici, pe coasta de vest a Statelor Unite, urmă el cu o voce nevinovată, am alcătuit, după cum ştiţi, o comisie ce a adoptat temporar o atitudine de înţelegere faţă de unele femei defavorizate de soartă, adică celibatare. Propun să-i acordăm comisiei dreptul de a selecţiona bărbaţii destinaţi funcţiei de înlocuitor de soţ, pe criterii de merit pe care va trebui să le punem la punct… După cum poate ştiţi, în trecut, înainte ca utt-ii să transforme pământul şi să-l ridice la condiţia lui actuală

superioară, acest gen de înlocuire era practicat absolut la întâmplare. Aşa încât, multe femei nu aveau parte de el. Propun ca, în viitor, activitatea de înlocuire să fie organizată şi supravegheată de comisie, în aşa fel încât să cuprindă toate femeile defavorizate.

Grayson se întrerupse. Temător, se aştepta oarecum la o reacţie. Dar nu se întâmplă nimic. Ochii bulbucaţi continuau să contemple în oglindă reflexul oribil – oribil după părerea lui Grayson.

— De asemenea, reluă el cu o voce nesigură, în cazul în care mi-aţi acorda încredere şi aţi reveni asupra deciziei de a mă exila de pe pământ, ar fi de dorit să fiu lăsat liber să călătoresc prin… hmm… bratata, peste tot în galaxie şi să mi se asigure pentru aceasta tot materialul necesar. În plus, membrilor importanţi ai comisiei ar trebui să li se prelungească durata vieţii, prin cele mai eficiente metode disponibile. Aceasta (vorbind apăsat şi fără grabă) ar permite o continuitate în administraţie, care n-a existat în trecut şi care (intonaţie seducătoare) este probabil cauza a numeroase lipsuri ale comportamentului omenesc, constatate de către noi toţi. Mai propun, de asemenea, să vizitaţi pământul o dată la douăzeci şi cinci de ani aproximativ. De fiecare dată, ar putea fi luate noi hotărâri, în sprijinul acestor recomandări. În sfârşit, acum că au fost adoptate aceste măsuri fundamentale, veţi ruga poporul dumneavoastră de servitori să deconecteze pământul de la soarele albastru, în toate focarele în care au fost stabilite conexiunile. Precauţia aceasta nu mai este necesară…

În acest punct, vocea lui Grayson se stinse. În principiu, pentru că nu mai ştia ce să spună şi, apoi, pentru că nu era de dorit să spună prea multe.

Şi se întrebă, cu disperare: Oare utt-ul este doar politicos? Sau creatura ascultă, în speranţa să obţină informaţii? Informaţii am dat prea destule, prin implicaţie…

Nu contează. Dacă acţiunea lui dă greş, nu mai e altă

speranţă.

Omul şovăi. Şi apoi, crispat, repetă de la început tot discursul, pe cât de bine îl ţinea minte şi cu vocea lui cea mai convingătoare.

Când văzu că nu obţine astfel nicio reacţie, gheara pe care o simţi în jurul inimii păru să se descleşteze un pic. După care, o luă de la capăt. Şi încă odată.

După cea de-a patra repetare, stinse luminiţele clipitoare. Întinse braţul. Şi împinse o carte de pe birou, trântind-o jos.

Cartea lovi podeaua, făcând un zgomot asemănător cu bătaia din palme a unui hipnotizator. Şi Grayson spuse:

— Dumneavoastră, domnule, trebuie să luaţi hotărârea finală.

Făptura-broscoi se frământă puţin.

— Am reexaminat în întregime situaţia pământului şi cred că am ajuns la o soluţie mai bună, spuse el. Poate că am fost prea severi în legile noastre asupra căsătoriei. Faptul că femeile sunt mai numeroase decât bărbaţii pare într-adevăr să provoace un anume stres la cele silite să rămână celibatare. Sunt acum convins că aceste amănunte, precum şi altele asemenea, pot fi aplanate de către o comisie de fiinţe omeneşti, prezidată chiar de dumneavoastră. Comisii suplimentare, puse sub controlul dumneavoastră, vor trebui create în toate colţurile pământului, oricât de îndepărtate; iar membrii acestor comisii, ca şi alte persoane selecţionate – de către dumneavoastră – vor căpăta mijloacele de prelungire a vieţii, pentru ca experienţa lor să nu se piardă din cauza mortalităţii precoce din actuala condiţie umană. Contactul nostru aici veţi fi dumneavoastră şi veţi putea vizita alte sisteme stelare. La momentul potrivit va fi trimis aici un orsolit, care vă va explica în ce fel funcţionează mijloacele de transport interstelar.

Utt-ul se ridică greoi pe picioruşele lui subţiri.

— O să vin să vă vizitez în biroul dumneavoastră de azi în douăzeci şi cinci de ani. Atunci vom discuta ce modificări vor mai fi necesare.

Creatura porni cu un mers legănat spre aparatul ce părea a fi – şi care, Grayson descoperi mai apoi că era – fixat în permanenţă pe podea, într-un colţ.

— Acest aparat mă va transporta în staţia spaţială orbitală, zise el. De-acolo, voi putea face saltul până acasă.

Grayson, ţinându-şi respiraţia ca şi cum nu îndrăznea să facă nici cea mai mică mişcare, de teamă să nu-i atragă atenţia, zise cu ultimul suflu de aer din plămâni:

— Noroc, domnule.

Apoi respiră adânc şi se grăbi să adauge:

— Şi mulţumesc pentru că ne-aţi împărtăşit din înţelepciunea şi înţelegerea dumneavoastră. Eu…

Vocea i se stinse, căci utt-ul se întoarse spre el… Dumnezeule, te pomeneşti că am sărit peste cal cu tămâierile, chiar şi după părerea lui.

Ochii mari, bulbucaţi, se uitau fix… la el? Nu era sigur. În direcţia lui? Cu siguranţă că da.

Grayson îşi ţinu din nou răsuflarea. Şi aşteptă, disperat şi înfricoşat.

De pe birou, cutia vorbitoare glăsui:

— Concluzia logică a hotărârilor luate astăzi de noi va fi, fără îndoială, admiterea pământului în Uniunea Galactică mult mai devreme decât prevăzusem. De-acum într-o sută de ani, probabil.

— Ăăăă, răspunse cu greutate Grayson, o să… ăăăă… aşteptăm sfaturile dumneavoastră.

Gândi: Bineînţeles! Trebuia să prevăd asta! Observaţiile făcute asupra persoanelor hipnotizate dovediseră că, după aceea, simţeau nevoia să acţioneze în continuare conform logicii insuflate prin hipnoză. Şi să-şi explice acţiunile.

Utt-ul îl privi fix.

— În aceste condiţii, zise el, voi da ordin servitorilor

noştri să deconecteze planeta dumneavoastră de anumite sisteme de distrugere instalate aici din motive de precauţie.

Câteva secunde mai târziu, utt-ul făcu un pas înainte. Şi dispăru.

Plecat pentru douăzeci şi cinci de ani. Pe moment, i se părea o veşnicie. Destul de mult ca să aibă timp să se bucure în voie.

Încă nu-i venea să creadă că-i adevărat. Grayson se trânti în fotoliu şi o sună pe domnişoara Haskett.

— Acum puteţi intra toţi.

Deja, mintea lui trecea în revistă ce va spune şi ce nu va spune celorlalţi.

Mai puţin de o oră mai târziu, trecu la rândul lui prin bratata şi se duse în staţia orbitală. Şi, câteva minute după aceea, o regăsi pe domnişoara Lesser, care făcea eforturi lăudabile să se simtă plină de curaj. Deşi era singură în imensa sală pustie pe care utt-ii o transformaseră în rai.

Văzându-l, ea se însufleţi deodată.

Se dovedi că domnişoara Lesser se lăsase în voia instinctului ei agresiv. Spusese o mică minciună şi pusese o întrebare.

Minciuna: E prima dată că vine în rai (partea aceasta era adevărată, fireşte, chiar dacă prezenţa ei aici era ilegală) şi că se rătăcise de „călăuza” ei (într-un fel, aceasta era minciună).

Întrebarea era, bineînţeles: Ce înseamnă toate astea?

Răspunsul (dat de trei femei diferite pe care le întrebase): aici erau aduse tinerele imediat după ce se căsătoreau pentru a fi educate în spiritul „binelui” în vechiul sens victorian.

…Sfinte Doamne! se gândi Grayson, strâmbând din gură. După cum auzise, era deja destul de grav că femeile deveneau în mod normal frigide după ce se căsătoreau cu genul de dobitoc cum fusese şi el altădată…

Domnişoara Lesser observase şi cum ies celelalte femei

din sală.

Aşa că, în curând, se instalară în maşina ei şi coborâră rampa, spre oraşul pământean… care încă nu era cu adevărat liber… Niciun mascul uman n-ar fi îngăduit niciodată aceasta, recunoscu Grayson, în sinea lui. Dar, (cu satisfacţie) dacă luăm în consideraţie ce-aş fi *putut* face, ca bărbat, am fost destul de rezonabil.

Şi, deşi era acum în situaţia unui bărbat încadrat de o soţie iubitoare şi de trei amante recunoscătoare, având dreptul să facă ce-i place, să controleze pământul întreg, având în plus puterea de a-şi prelungi viaţa şi încă alte numeroase posibilităţi, colosale, dar încă nedesluşite, totul obţinut de el însuşi cu o îndrăzneală totală, instinctivă şi posesivă… credea cu adevărat că a fost rezonabil.

Cu toate acestea… Constata cu interes că, până la urmă, când luase o hotărâre, acţionase conform unei credinţe înnăscute că religia e un lucru bun.

Pentru ceilalţi.

Sfârşit

A.E. van VOGT

Soarele subteran

Important scriitor de romane ştiinţifico-fantastice al zilelor noastre, Alfred E. van Vogt, născut în 1912 în Canada, trăieşte astăzi în California. El este autorul a peste treizeci de volume traduse în nenumărate limbi, între care: *Lumea lui A, Armureriile din Isher, Războiul contra Rull-ilor, Întuneric pe Diamondia etc.*

În lumea viitorului, pe pămîntul căzut sub stăpînirea extratereştiior utt, bărbaţii sînt obligaţi să poarte ochelari chimici, care-i transformă în fiinţe paşnice şi supuse.

Blîndul fizician Peter Grayson se revoltă şi descoperă deliciile dragostei, ale mîniei şi ale puterii.

Fericirea e scurtă: îi urmează închisoarea subpămînteană şi ameninţarea cumplită a soarelui subteran.

Dar Peter Grayson nu încetează lupta...

I.S.B.N. 973 – 95915 – 4 – X